

Pintér István

Az ember igazi tragédiája

drámai közlemények

Pilisvörösvár – Tokodaltáró
2011.

ELŐSZÓ

Hűséges kutyánkkal – a tenger istenéről elnevezett vízi-vadász Neptunnal – többször is bebarangoltuk Esztergom dimbes-dombos vidékét. Egyszer a Babits- emlékház közelében fűjtük ki magunkat, és ott eszembe jutott a költő nagyszerű előszava, melyet Madách drámai költeményéhez írt. Saját könyvtáramban ma is megvan az Athenaeum kiadása, szüleim abból tanították a nebulókat, s jómagam is forgattam, már gyerekfejjel. Később azt tanultam, hogy a mű utolsó sorát (*Mondottam, ember: küzdj és bízva bízzál !*) Arany János írta. Babits – ezt nem tudva – a befejezés logikátlanságát művészi értéknek vélte. Mivel szerzőként én is megszenvedtem a szerkesztők bábáskodását, úgy sejtem, hogy az ominózus mondat beemelésével Madách kompromisszumot kötött, mégpedig a megjelenés érdekében. Arany persze jószándékúan írta felül a nála nagyobb gondolkodót, csak hogy ezzel az egész művet tönkretette... A „hivatalból” emberközéppontú költő mintegy rendre utasította az istenülni vágyó filozófust: na, ne legyünk már ennyire pesszimisták. Hiszen úgyse tudunk mást tenni, mint jó képet vágni az egészhez. Arany ezzel egy ősi és rossz közfelfogásnak hódol, mely szerint mindent el kell fogadni, ami jön. Igen ám, de Madách épp a sodródás értelmetlenségére hívja fel a figyelmet ! Műve egy nyitva hagyott kérdés, ami gondolkodásra inspirál, a reátukmált befejezés viszont elzárja az utat a megszerzhető tudás előtt. Az optimistának tűnő utolsó sor ugyanis azt sugallja, hogy ne törődjünk semmivel, húzzuk tovább az ígát, különösebb fejtörés nélkül.

Ez tipikus emberi magatartás, mely nem méltó a homo sapiens névhez. A teremtes koronája persze azért nem foglalkozik az élet nagy kérdéseivel, mert úgy tudja, hogy ő van a csúcson. Érte van minden, körülötte forog a világ, az alkotó pedig már pihen. Az ember nem is akarja kérdésekkel zavarni a szunnyadó teremtet. Legfeljebb kínjában „alkalmatlankodik”, mint a sokat szenvedett Madách Imre. S éppen a fájdalom az, ami nemessé teszi az embert. Az értelmet a kivetettség érzete szüli meg, s ha használjuk is az eszünket, akkor Isten az Igazsággal tud megajándékozni minket [1]. Az Atya csak az „elveszetteket” képes a Fiúhoz küldeni, és ő is kizárólag ezeket hívja [2]. A logikusan gondolkodni tudó *egyének* egyáltalán nem elveszett emberek, ellenkezőleg: a csordaszellemhez igazodó *tömegek* azok !

Az egyén problémáira nincsen társadalmi gyógyír, mert a megváltás nem kollektív módon érkezik. A kinyilatkoztatás csak személyre szabott módon működhet, és az (új) szövetségkötés is „névre szóló”. Ha az egyén elvesz, akkor nem vigasztalódik azon, hogy a többségnek se sikerült, megmenekülven pedig nem fog bánkódni a kisebbséghez való tartozásán [3]. Ama szoros úton csak libasorban lehet haladni, „a szűk kapu” küszöbét személyesen kell átlépni. Az erőnek erejével végzett „fáradozás” (a következetes és állhatatos gondolkodás) nem spórolható meg.

Madách művéből is kiviláglik, hogy hely- és korszakváltással nem oldhatók meg a problémák. Az emberiség fejlődéséből a nyúl farknyi létű egyén nem profitálhat. Neki egy adott hely és idő jut, bizonyos fejlettségi szinttel. Tán változtathat valamicskét a körülményeken, ám ezek áldásaiból általában csak az utódai részesülhetnek. Másokért munkálkodni persze nemes dolog, de kiutat nem jelent... Ahogy a lélek vándorlás sem, függetlenül attól, hogy van-e vagy nincs. Az egyén mindig itt és most szenved, s megváltásra vár.

A *váramozók* azonban nem fognak megmenekülni. Nyugalmat csak a *kereső* talál. Geocentrikus és emberközéppontú szemlélettel persze ő sem jut messzire. Más felismerésre térés hiányában ugyanis esély sincs a valóság megragadására. Ha nem változik meg a világnézet, akkor nem változik meg semmi. Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tudja: *hol* van, s hogy *micsoda* [4]. E két ismeret nélkül pedig nincs szabadulás !

[1] Tm 40., 89., Lk 16,9–13

[2] Mt 11,25–30

[3] Lk 12,31–2; 13,23–4

[4] Tm 2., Jn 8,14

Az újszövetségi igehelyek

Csia Lajos

fordításában olvashatók.

+++

Különleges köszönet

Tótfalusi István

irodalomtörténésznek, az ószövetségi ismeretek közreadásáért.

(*A könyvek könyve*, Móra Kiadó, Budapest, 1993)

mek.oszk.hu/12600/12635

+++

A borítón

Szabó Pál festőművész

„*Szentek és bűnösök*” c. rézkarca látható.

+++

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	3
Aki van !	6
Az örök folyamat	7
Isten mennyei világa	8
Mennyei fiak	9
A szabad akarat	10
Az igazi bűn	11
Mi a pokol ?	12
A tékozló fiú	13
A Sötétség Birodalma	14
A sátáni elgondolás	15
Új ég, új föld	17
A Rendszer sajátossága	18
Élet a külső sötétségben	19
Van-e Gondviselés?	20
Állat az emberben	22
Beszédeid alapján fognak igazolni	23
Szív kérdése az egész	24
Miért nem jut be az ember Isten Országába?	26
Végső kérdések	29
Az ember-robot	31
Kollektív tévutak	32
„Szent” kísérletek	33

A sötétség szolgái	36
Az állam és polgára	37
Múlt és jövő	39
Testbe zárva	40
Az ember valódi istene	41
Élet-társak	42
A gyilkos szenvedély	44
Majd a gyerekek...	46
Szereptévesztés	47
A csorda szelleme	48
Csak a tudás hatalom	49
Legyetek átmenők !	51
Az idő és a pénz	53
Ismerd meg önmagadat !	55
A praeexistens ember	57
A tisztító tűz	60
Ki kaphat kinyilatkoztatást?	62
Angyalok és gonosz lelkek	66
Miért Jézus?	68
Mit hirdetne ma?	70
A második eljövétel	73
Ezt cselekedjétek...	75
 Utószó	 78
Melléklet gyermekeknek	79
 <i>Rövidítések és elérhetőségek</i>	 84
<i>A szerző művei a Magyar Elektronikus Könyvtárban</i>	85

Aki van !

Ha azt állítjuk, hogy van Isten, akkor már el is mondtunk róla mindent. Létezése és jósága ugyanis egymást igazolja... Kizárólag egy *csak-jó* Isten létezhet, aki „de” és „ha” nélkül szeret. Nem lehet skizofrén Isten, aki egyszerre irgalmas is, meg igazságos is, a kettő tudniillik nem fér meg egymással. Senki és semmi sem állhat fenn, ha meg hasonlik önmagával. Istenre számos jelzőt ráaggattak már, ezeket azonban a „jó” kivételével elfelejthetjük, mert rá nézve vagy nem igazak, vagy semmitmondóak, vagy értelmetlenek.

Ha azt állítjuk róla, hogy *nagy*, azzal csak azt mondjuk; Isten. Ilyenkor valamiféle felfokozott emberi nagyságra gondolunk, amely az ő viszonylatában kevés.

Ha Istent *hatalmasnak* nevezzük, akkor azt állítjuk, hogy „kényúrként” uralkodik. A Szeretet transzcendens áramlására ez nem lehet jellemző. Itt, a Kozmoszban, is csak Jézus-féle királyok uralkodhatnak, olyanok, akik magukban győzik le a világot.

A *mindenható* és az Isten közé egyenlőségjelet lehet tenni, mert ha Isten, akkor nyilván mindenható. Más kérdés, hogy ezt a mindenhatóságot csak emberi fiain keresztül tudja gyakorolni. Mindenhatón olyasvalakit értünk, aki úgymond bármit megtehet, s ez reá nézve szintén nem igaz. Önmagával-Lényegével ellentéteset ugyanis nem tud tenni. Pontosabban: nem akar, hiszen szabad akarata is van, csak irgalmas természetéből kifolyólag nem használja.

Isten lehet *irgalmas* vagy *igazságos*, de a kettő együtt nem. Az *irgalmas* ugyanis azt jelenti, hogy a tények ellenére másképpen dönt, az igazságos lelkület pedig ezt nem teszi lehetővé.

Isten bizonyára *tökéletes*, ám ez a jelző is sántít... A tökéletesség ugyanis emberi viszonylatban talán elérhetetlen, de mindenképpen elgondolható. Az Abszolútum viszont a homo sapiens számára el-nem-gondolható [1]. Isten tehát nem lehet pusztán a „hibátlan” értelmében tökéletes.

Isten *megbocsátó*, ha valaki megbánja a bűneit, igyekezve jóvátenni azokat. Bűnbánat és megbocsátás összetartozik: előbbi hiányában Isten nem megbocsátó [2].

A *végtelen* jelzőt általában rosszul használjuk. A „végtelen” egy tér-idő kategória fosztóképzős alakja, vagyis a térbelinek tagadása. Azt jelenti: nem térbeli. Mégis, mikor ezt a szót kimondjuk, valami térbeli végnélküliségre gondolunk, ami ostobaság. Isten szeretete lehet végtelen, azaz nagyon nagy, ő maga ugyanakkor nyilván nem egy véget nem érő térbeli dolog.

Mindössze a „jó” jelző marad, és ez hihető, sőt logikailag csak ez gondolható el. Istenben azért hihetünk, mert van. Aki tudni akar róla valamit, annak teljesítenie kell az akaratát, ugyanis Istenről az tudhatja meg a legtöbbet, aki istengyermekké válik. A megszerzett ismeretekről igen nehéz beszámolni, mert minden Istenre vonatkozó dolog azonos Vele, az nem pusztán a tulajdonsága vagy az ismertetőjegye.

Annyit azonban leszögezhetünk, hogy Isten: *van, jó, teremtő, örök, erős, változatlan, tökéletes és boldog*. Ereje a jóságában van, és jót teremtésben nyilvánul meg. Mindig a lelkiismeretével összhangban viselkedik, ezért tökéletes, és ugyanezért boldog is... Nem varázspálcával teremt (a semmiből), hanem saját, élő alkotó elemeiből. Változatlansága nem jelent mozdulatlanságot, de a lényege mindig megmarad. Az evilági változásokra is rezonál a tőle-belőle származó „anyag” mélyén [3], ám a történésekbe csak emberi fiain keresztül tud beavatkozni [4].

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem vágyik istengyermeki státusra.

[1] Tm 16.

[2] Mt 18,35; Mk 11,26

[3] Lk 12, 6 –7

[4] Tm 27.

Az örök folyamat

A Jóisten jóságából–istenségéből kifolyóan terem, mégpedig öröktől fogva és folyamatosan. A teremtés nem egyszeri s nem szakaszos dolog, hanem „egyidős” Istennel. Jézus szerint az Atya szüntelenül munkálkodik [1], vagyis a Jóisten egy percre sem szűnik meg Jóistenségét gyakorolni. Tevékenysége jót–teremtésben nyilvánul meg. Amit ad, azt ajándékba adja, tehát feltételek nélkül. A naphoz hasonlóan minden irányban és egyforma intenzitással sugározza szét fényét és melegét, vagyis szeretetét, ami a Lényege, illetve Önmaga. Ha lényegét, önmagát adja, akkor *azzal mindent* ad, semmit nem tart vissza magának, a (tovább) teremteni tudás képességét sem.

Isten és teremtése között nincs éles határvonal: a teremtés Istennek saját körvonalain kívülre áradása. „Semmi” teremtésről tehát szó sincs ! Bármilyen is lesz a teremtés produktuma, az Tőle–Belőle származik, tehát „él”. Sőt, tulajdonképpen Istentől kívül sincs is semmi más (tőle független dolog). A valóságot mégis két részre oszthatjuk: van az egy Isten (aki Van !), és a sok teremtmény. A teremtés produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök.

Az ember igazi tragédiája az, hogy a teremtést egyszeri és befejezett dolognak tartja, s azt a Föld nevű bolygóra vonatkoztatja.

[1] Jn 5,17

Isten mennyei világa

Isten világot teremt, amelyet célszerű Isten Világának nevezni, hogy így jelezzük: az ő alkotásáról van szó, nem az általunk ismertről. Ez a Világ gömbszerűen tágul, növekedési határai nincsenek. Ha a teremtés egyszeri aktus lenne, akkor ez a Világ is véges volna, s éppen azért nem véges, mert alkotója örök [1]. A Világ minden pontján közvetlen az istenkapcsolat, ezért Mennyszágnak is nevezhetjük. Ez az ország nem földi értelemben vett „hely”, mert nem osztható fel lakókra és környezetre. Isten tudniillik nem teremt holt, pusztán környezeti célokat szolgáló dolgokat.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem a Mennyszágnak él.

[1] Jn 14,2

Mennyei fiak

Isten csak magához hasonló teremtményeket hozhat létre, amik nem is hasonlítanak az általunk ismert degradált lényekre. Nagybetűvel jelezzük, hogy őket Isten alkotta, ezért ezek a Teremtmények istenképűek. Az istenképűség mibenléte a homo sapiens számára felfoghatatlan, ha tudná: mi az, akkor Istent is ismerné. A teremteni tudás mindenképp hozzá tartozik az istenképűséghez, hiszen ez Isten lényege. A Mindentadó különben is mindent tovább ad Teremtményeinek, nem tagad meg tőlük semmit. Isten és mennyei fiai között csak egyetlen különbség van: Isten mindig is Volt, ők pedig Lettek. A mennyei fiak Istennel karöltve (tovább) teremtéssel foglalkoznak.

Ezek a gyermekek én-tudatuk miatt Istennel és egymással össze nem téveszthetők. A Teremtmény nem azonos Istennel, de egyenlő vele. Tudniillik ugyanazt birtokolja, mint ő, azzal a különbséggel, hogy Isten öröktől fogva, a gyermek pedig csak megteremtése óta. Minden Teremtmény élete kezdetes, de véget nem érő. A kezdetesség egyáltalán nem feltételez végességet, csak azt jelenti, hogy esetükben az „örök” kifejezés nem kétirányú dolog. Tehát a Mennysországból nem különül el élesen egymástól a Teremtő és a teremtet Világ, amit Teremtmények népesítenek be. Tulajdonképpen ezt az „egységes összességet” nevezzük mi Istennek.

Az ember igazi tragédiája az, hogy istenképűnek hiszi magát.

A szabad akarata

Tulajdonképpen azt is mondhatnánk, hogy Istennek nincsen szabad akarata, ugyanis nem tud más lenni, mint ami. Ő a csak-jóság mellett kötelezte el magát, tevékenységét teljes mértékben a szeretet befolyásolja. Ugyanakkor senki sem adhatja azt, amivel nem rendelkezik ! Istennek tehát van szabad akarata, legalábbis „raktáron”, hiszen Teremt-ményeit ellátja vele. A mennyei fiak 100%-os, ám egyszer használatos szabad akarattal bírnak. Ez a megteremtésük utáni szárnyra bocsátásukhoz szükséges. Istennek tudni-illik meg kell adnia a választás lehetőségét. Ez az öntudatos Teremtény jogos elvárása, és a szeretet kívánalma is, ami kötelezi a Teremtőt.

Választási lehetőség nélkül nincs én-tudat, e nélkül nem létezhet önálló személyiség, tehát ennek hiányában nem is adható élet senkinek. Választási lehetőség nélkül minősíthetetlen a szeretet, sőt meg sem valósul, a következményei pedig értéktelenek... Ezek okán adatik az egyszer használatos szabad akarata.

A szabad akarata ugyanis nem azt jelenti, hogy a Teremtény élete folyamán bármikor választhatja a rosszat. Az új létező élete kezdetén dönt arról, hogy „Istennel” vagy „Isten nélkül” akar-e tevékenykedni. Választása idején már minden „felszerelése” megvan, a teremteni tudás is, ami magától értetődő képesség Isten Világában. Ez mindenkinek jár, mégpedig alanyi jogon. A Teremtő éppen a mindent-odaadással fejezi ki, hogy mit szeretne. Nevezetesen: az Élet feltételek nélküli tovább ajándékozását. Elfogadni és tovább ajándékozni – valami ilyesmi folyik a Mennysországon.

Ezt az Életet nem lehet kiérdemelni, nincs is „hol”, és nincs is „mivel”. A próbára tevés (amellett, hogy szeretetlen) teljesen logikátlan, hiszen a Teremtény minden tulajdonságát *kapta*, s magatartását ezek motiválják. Ezért indokolatlan bármiféle „fejlődés” vagy „várakozási idő”. A kérdés csak az, hogy az illető beszáll-e az isteni Világ továbbteremtésébe, vagy nem.

A szabad akarata definíciója így szól: korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatósága. A szabadsággal való élés *közben* tehát Isten nem korlátoz senkit [1], s *utána* sem büntet ! Ez persze nem azt jelenti, hogy a delikvensnek nem kell viselnie magatartásának következményeit. A helytelen cselekedetek tudniillik vissza fognak ütni egy pokoli lelkiállapot formájában. Ez a dolog természetéből fakad, és csupán a totális jóvátétel szüntetheti meg.

A homo sapiensnek nincsen szabad akarata, mert lehetőségei nem korlátlanok, és tettei következményekkel járnak.

Az ember igazi tragédiája az, hogy azt hiszi: a Teremtényekhez hasonló választási lehetősége van, s hogy azzal élete folyamán bármikor élhet, akár az utolsó percben is.

[1] vö. Lk 4, 5 – 7

Az igazi bűn

A szabad akarat nem azt jelenti, hogy a Teremtmény nyugodt szívvel választhat valami mást. „Más” ugyanis nincs. Csak egy jó van, hasonló vagy ugyanolyan jó nem létezik. Kizárólag Isten mellett, vagy Isten ellen lehet dönteni. A Teremtmény ugyanakkor nem zsákhamacskát vesz, s nem is fej vagy írás alapon választ, hanem tudatos döntést hoz. A szabad akarat azt jelenti, hogy az indirekt módon kifejezett isteni felhívásnak fittyet lehet hányni. A szeretet parancsba van adva, de ezt a parancsot meg lehet tagadni.

Aki önző s hálátlan módon saját belátása alapján akar élni a kapott lehetőségekkel; aki maga akarja eldönteni (Isten helyett), hogy mi a jó és mi a rossz; aki Teremtőnek képzei magát; aki nem hajlandó *mindent* és úgy továbbadni, ahogy ő kapta, az bűnt követ el, s ennek tudatában is van. Az ilyen Teremtmény az isteni Világ építése helyett a saját birodalmát akarja létrehozni, ahol diktatórikus módon uralkodhat.

Ez az illető nem a rosszat választja, mert senki sem ellensége önmagának. Döntését jónak éli meg, a maga számára való jóként. Úgy gondolja, hogy a saját világában is boldog lehet, sőt boldogabb, mint az isteni közösségben. A kapott hatalom és szabadság valósággal megrészegeti. Azt hiszi, hogy „Isten lehet”. A homo sapiens nem is érezheti át ezt a korlátlan lehetőségekből fakadó kísértést. A döntést hozó Teremtmény tudniillik *valóban* a teremteni tudás birtokában van ! (Helyesebben: létmódja teremtesre is képesíti). Ha ugyanis nem lenne módja döntésének megfelelően cselekedni, akkor nem is beszélhetnénk választási lehetőségről. Az éppen döntést hozó Teremtmények természetesen nem láthatják Istent (az „egységes összességet”), hiszen a színről színre látás elvenné a szabad akaratukat. Rossz döntésük után pedig azért nem láthatják, mert nem léptek be az isteni Világba... „A Mennysországi hívása” egy kifejezett invitálás, amit csak önfeljű módon lehet visszautasítani.

Az ember igazi tragédiája az, hogy magára veszi a más bűnét.

Mi a pokol ?

A rosszul döntő Teremtmények száma statisztikailag elhanyagolható, visszatérésük törvényszerűen bekövetkezik, bebocsáttatásuk pedig garantált [1]. Pokol egyáltalán nincs, hiszen a rossz irányba döntött Teremtmények saját bűnösségük megélését örömtelinek tartják, egészen addig, amíg nem csalódnak benne. Pokolnak legfeljebb azt az időszakot lehet nevezni, melyben már meggyőződés és sikerélmények nélkül vircsaftolnak, a visszatérést fontolgatva. A bűnbánatot követő atyai megbocsátás pedig megszünteti ezt a tudatállapotbéli „poklot”.

Az ilyen viszontagságokon átesett Teremtmény már soha többé nem tud elbukni, mert jól tudja, hogy a két út közül az egyik járhatatlan. Ez persze nem előny, mert elbukni az eleve jól döntött 99% se tud, elbukni ugyanis csak a dolog elején lehet. A jó döntés után tudniillik belépnek a Mennyországba, ahol Istenhez hasonlóvá, azaz tökéletessé válnak.

Az ember igazi tragédiája az, hogy túlvilági helyként féli a poklot, holott már statisztaként vergődik benne.

[1] Lk 15,11–32

A tékozló fiú

Isten és Teremtényei ugyanazt birtokolják, és ezt a „mindent” senki sem tartja meg, hanem továbbadja. Úgy, ahogy kapta, ajándékként. Ebből az ajándékból kifogyni nem lehet, mert ahogy fogy, úgy pótlódik. S csak akkor pótlódik, ha fogy. Nincs miért megtartani, mert „kell a hely” a következő adagnak. A szeretet az egyre táguló Világ-gömb centrumából annak periferiái felé árad, s útja során nem veszít az erejéből. Ha kimerevitenénk a képet, látszódná, hogy adott pillanatban a lánc minden tagja ugyanannyit birtokol, magát Istent is beleértve.

Az időtlen teremtetési folyamat során nagy ritkán felbukkanó tékozló fiúk azonban nem illeszkednek be Isten Világába, hanem annak reájuk jutó (akkor még periférikus) részén létrehozzák a saját kis világukat. Jó döntés esetén is ehelyütt kezdenék áldásos tevékenységüket, mert a szabad akarat gyakorlásához terület is jár [1]. Ez a hely éppen határvidék jellege miatt alkalmas erre. A „soros gonosz” az istenképűség vonatkozásában nem válik hasonlatossá az Abszolútumhoz, hiszen kihagyta a mennyországi meseterkurzust.

A Tékozló fiú isteni tulajdonságokkal bír, de eme képességeit megfelelő képzettség nélkül használja. Ez az egyetlen rizikója a szabad akaratnak. Az önző és önfejű Teremtény fontos dolgok tudása nélkül fog tevékenykedni. Olyan lesz, mint az egyenruhával, felszerelésekkel és fegyverzettel ellátott „katona”, aki még az alapkiképzésen sem vett részt, de tábornoknak hiszi magát. El lehet képzelni; micsoda Káoszt fog teremteni, azt is tekintetbe véve, hogy birodalmát hazugságra akarja építeni...

Az önző és hálátlan, saját feje után menni akaró Teremtény „Isten” akar lenni. Harcba csak átvitt értelemben áll vele, a Jóisten számára ugyanis senki sem ellenfél. Szembe szegülni oly módon lehet, ahogy azt ama tékozló fiú tette apjával [2]. Az Ördög az emberi fiak számára valódi Ellenlábás. Jézus tulajdonképpen ellenfele a zsidó kultúrkörben Sátánnak nevezett, gonosszá vált Tékozló fiú volt [3]. Az a júdaizmus tévhite, hogy az isteni teremtetéshez szükség volt „a tagadás ősi szellemére”. A Sátán csak a közhitel szerint élt „Isten környezetében”, a megvilágosodott Jézus rájött arra, hogy ez nem igaz! [4]

Az önfejű Teremtény Istentől eltérő módon munkálkodik, teremtetésének célját és módját tekintve is. Teremtése egyszeri vagy ismétlődő, hiszen nem minden sikerül úgy, ahogyan azt szeretné. Elgondolásai menet közben is változhatnak, s időnként a türelme is elfogyhat. Amit létrehoz, az végső soron csak neki lesz jó, mindenki másnak rossz. Egyik Tékozló fiú se a Jóisten helyére pályázik, egyik se a Mennyországot akarja uralni. Tudják, hogy ez – enyhén szólva – meghaladná a lehetőségeiket. Így hát kénytelenek a saját birodalmukban tartózkodni.

Az ember igazi tragédiája az, hogy az Ördögre hasonlít; önfejűségét és tudatlanságát hazugságokkal leplezi.

[1] Lk 4,6

[2] Lk 15,11–32

[3] 1Ján 3,8b

[4] Lk 10,18

A Sötétség Birodalma

Ha egy csillagos éjszakán felnézünk az égre, akkor már láthatjuk is „a mi Sátánunk” kozmikus méretű birodalmát. E „világegyetem” gyilkos sugárzásokkal teli sötétjében mesterséges fények pislákolnak [1]. Az ember számára irdatlan nagy kiterjedésű űrben valószínűleg sok-sok civilizáció vegetál. Az Univerzum csillagászati távolságai persze csak a degradált teremtmények mértékei szerint hatalmasak, a gömbszerűen táguló Isten Világában az ilyen birodalmak mákszemek. A Mennysország – a folyamatos teremtés miatt – hamar körbefolyja őket, így az egykori periférikus részek apró szigetekké válnak. Ezek a befelé forduló, torz világok tiszavirág életűek, de ilyen fals képződmények mindig voltak és lesznek is. Egy idő után azonban Isten Világa törvényszerűen beragyogja ezeket a sötét pontokat.

Ez a birodalom Istentől származó anyag felhasználásával épül, alkotója azt gyúrogatja-vagdossa. Valósággal megerőszkolja az anyag szerkezetét, és ilyen értelemben „új” anyagot hoz létre. Másképp rendezi el, és emiatt az más tulajdonságokat mutat. Teljes sikert nem ér el: az anyag csak ideig-óráig hagyja magát, rendre kibúvik a ráerőltetett formákból. Minduntalan harmóniává akar visszarendeződni, mert e harmóniából önfejű teremtője Káoszt csinált. A leigázott anyag lázong, nemigen tűri az új „rendet”: a föld kérge harsogva felszakadozik, a szikla csendesen elporlik... [2].

A mi világunk, itt, a Föld nevű bolygón, csak parányi része a Sötétség Birodalmának. Isten igazi Világa pedig a Kozmosz határain túl terül el. Itt van körülöttünk, mert időközben túllépett ezen a periférián, de önző teremtőnk, saját jól felfogott érdekében, elfedi előlünk, mégpedig a három dimenzióba kényszerített anyaggal. A Mennysországot csak a szívünkkel láthatjuk. *Odaátról* sem jöhet át senki, mert a szabad akarat csorbíthatatlansága miatt be-nem-avatkozásra vannak kárhozthatva... Senki sem nyúlkal bele kívülről világunk dolgaiba, ez lehetetlenség is, hiszen itt a „Kozmosz” teremtőjének elképzelései valósultak meg, mégpedig az általa alkotott fizikai törvényszerűségek segítségével. Evilág „rendjét” nem lehet sem felborítani, sem játszani.

A Kozmoszban még élhetnek az emberhez hasonló, vagy attól különböző, teremtményi tulajdonságaikban szintén megcsonkított lények, hiszen a birodalom ura több bolygón is „játszhat”. Nem biztos, hogy érdekében áll az, hogy ezek a világok tudjanak egymásról, ám az is elképzelhető, hogy a jövőben lesz valamiféle kölcsönhatás. Ha ez megtörténik, akkor a kozmikus história a Föld történelméhez fog hasonlítani. Ez egész biztos, ugyanis a birodalom – tagoltságától függetlenül – sátáni marad.

Az ember igazi tragédiája az, hogy az eredeti tulajdonságaitól megfosztott anyagot fogadja el valóságnak, s így a káoszt Harmóniának [3] látja.

[1] Jelenések 22,5

[2] Róm 8,19–23; 1Ján 5,19 Bővebben: *A fizika költészete* (mek.oszk.hu/18800/18894)

[3] Ez a Kozmosz szó jelentése.

A sátáni elgondolás

A Világ Fejedelme csak *hiszi és hiteti*, hogy ő „egy Isten” – míg hinni és hitetni tudja. Ez viszont tudatos és megtévesztő tevékenység, így Jézus joggal nevezi őt a Hazugság Atyjának. Legnagyobb hazugsága az, hogy a világot valóságként tárja elénk, s összehasonlítási alap hiányában ezt el is fogadjuk, egészen addig, amíg „szívünk” nem tiltakozik ellene. Pusztán megfigyelés útján is eljuthatunk az igazságig [1], de a saját bőrünkön is tapasztalhatjuk, hogy az ördögi Rendszer önzésre és erőszakra épül. Itt csupán a világ fiai érvényesülhetnek, s ez nem véletlen ! [2]. Ebben az élettérben csak akkor rendezkedhetünk be, ha magunkévá tesszük a sátáni örömhírt. Aki aszerint él, ura és parancsolója lehet e világnak, már ameddig, s ahogyan...

A Tékozló fiúnak módjában áll (atyai örökségét felhasználva) bizonyos mennyiségű isteni „anyagot” valósággá teremteni. Ha ezt önzetlen módon cselekszi meg, akkor az Isten Világa gyarapodik, ha pedig önfejtően, akkor gombostűfejnyi „zárvány” keletkezik a Mennysországból. Ezen a börtönszerűen körülkerített szemétdombon aztán ő lehet a kakas. Ördögi világában „természetesen” csak az alattvalói szerepet elvállaló lényeknek van helye. A többi nem fog boldogulni benne, erre akár mérget is vehetnek.

A Sátán persze nem tudja megsemmisíteni a birodalmát alkotó anyag egyik részét sem. Annak éppúgy nem lehet kioltani az életét, ahogy Istenét se, mert a kettő összefügg. „Élővilág” kifejezésünk tautológia: holt anyag tudniillik nem létezik. Adott esetben még a kövek is megszólalhatnak [3]. Élettelen dolog csupán a degradált teremtmények tudatában létezik, azért, mert nem látják át a Valóságot.

Isten komplett Teremtményeket hoz létre, akik képesek felelősségteljes és értékes döntést hozni, szabad akaratukat gyakorolva. Fejlődésre nincs szükség: mindenük megvan és mindent tudnak, ami a választáshoz kell. A Sátán ezzel szemben differenciál: teremtményeit hierarchiába rendezi. Rangsorra az uralom miatt van szükség. A Föld nevű bolygón jelenleg az ember áll a hierarchia csúcsán. *Itt és most* ő az ördögi teremtés koronája. Az Univerzum viszont hatalmas...

A Kozmosz vasajtaja egyformán rácsukódik mindenkire. A „kerítés” mögött senki sem istenképű, ezért teremteni sem tudunk. A „földönkívüli lények” különbözhetnek az embertől, ám istenképűség szempontjából valamennyien torzók vagyunk... Benépesíteni és beépíteni tudjuk a világunkat, de a szaporodás és otthonteremtés csak valami teljesebbnek a karikatúrája. Ez azért nem zavaró, mert a három dimenzióba kényszerített Univerzum csak magát látja.

Isten Világában adás és szeretet áramlik; a Jóisten feltétel nélkül mindent tovább ad. A Sátán birodalmában vevés és zsarnokoskodás dívik, mert Evilág Ura keveset nyújt, és azt sem ingyen adja. Ő uralkodni akar, s uralkodni csak a megosztotton, a kisebbben, a gyengébben, a tájékozatlanon lehet. A Tékozló fiú a Jóistent másolja, azzal a lényeges különbséggel, hogy Isten adni szeretne, a Sátán pedig kapni, teremtményei rovására.

Ez a harácsoló jellegű kapás-igény hozta létre a birodalmat, ami szintén a harácsolásra épül [4]. Mindenki kapni, szerezni, elvenni akar, mert úgy hiszi: ez az, ami boldogít. Nyereségvágyból gyűjtik a pénzt, mert a talmi értékeket azon lehet megvásárolni. Az Ördögnek a mammon osztogatása jelenti az élvezetet. Ő annak örül, ha az ember

[1] Tm 4.

[2] Lk 4, 6–7

[3] Lk 19,40

[4] Ter 1,28

nem az Életet keresi, hanem azt, amit a világ nyújthat a számára. A homo sapiensnek *szava sincs* az egyetlen valóságra, melyben mindent a szeretet hat át. Egy uralomvágyból létrehozott világban magától értetődő módon nincs megfelelő fogalom az „uralkodás” ellenkezőjére. Így aztán Isten Országáról beszélünk, pedig ez a kifejezés („uruszág”), egy úr hatalmának a kiterjedését jelöli.

A Tékozló fiú bizonyítani akar művével, valahogy úgy, ahogy egy diktátor a szabad világ irányában. „Gyertek, nézzétek meg (mennybéli atyámfiak), hogy az én rendszerem is működik, alattvalóim szeretnek engem, hatalmam legitim és megingathatatlan. Számolnotok kell velem, tehát jobb, ha elismertek...” A Sátán isteni címre vágyik, egyenrangú szeretne lenni a Teremtővel. Egy jól funkcionáló világot akar felmutatni, ami a mennyei alternatívája.

Az ember igazi tragédiája az, hogy hisz a Hazugság Atyjának, és örömmel szolgálja őt [1].

[1] Jn 8,38; 8,41; 8,44; Isz 157/117

Új ég, új föld

A sátáni birodalmak természetes halálra vannak ítélve. Az ilyen világok nem erőszakkal fognak megsemmisülni, hanem átalakulásszerűen. Az őket alkotó anyag szerkezete fog megváltozni, s ezzel a külső képe is. A három dimenzió *n-edik* dimenzióvá terjed ki, így olyan valóság tárul a Kozmosz szeme elé, amit az még nem látott. Ez „általános feltámadás” lesz minden degradált teremtmény számára. Mindenki istenképűvé egészül ki, hogy szemtől szembe állhasson a Teremtővel. Ez a „szemmagasságba kerülés” már önmagában meghaladja minden elképzelhető várakozásunkat, holott ekkor még üdvözlésről nincs is szó [1]. A nagy kiegészülés minden létében megrövidített teremtménynek alanyi jogon jár, előéletétől függetlenül.

A megértés érdekében képzeljünk el egy iskolaépületet ! Mi középtájon, az egyik osztályteremben ülünk, és hallgatjuk az előadót. Ez a valaki elkápráztat minket szak tudásával, sőt azzal szédít bennünket, hogy tulajdonképpen ő az intézmény igazgatója. Elhiteti velünk, hogy az egyetlen évfolyam vagyunk, s nincs is más dolgunk, mint tőle tanulni. Aztán kicsöngetnek... Az addig némának tűnő épület megelevenedik; hozzánk hasonló diákok özönlenek le a lépcsőkön illetve kaptatnak fölfelé. Nyilvánvalóvá válik, hogy sok-sok terem van még, az iskola igazgatója pedig egy tekintélyes ember. Olyasvalaki, aki mindenben felülmúlja osztályfőnökünket. Róla még az is kiderül, hogy képesítés nélkül tanított. Tudását tavaly szerezte, de a tanév végén megbukott.

Az ember igazi tragédiája az, hogy hagyja magát becsapni az érzékei által.

[1] Tm 16.

A Rendszer sajátossága

A Tékozló fiú birodalmában nincs közvetlen, alanyi jogon járó istenkapcsolat. A Mennyországban ez természetes dolog, hiszen a Teremtő *élő egységet* képez teremtményeivel. A Sátán nem rendelkezik ilyennel, mert úgy döntött, hogy nem lép be *oda*. Igazi teremtményként van egy „forró drótja” Istenhez, de a telefonkagylót egyelőre nem veszi fel.

A Kozmosz anyaga isteni származék, tehát végső soron valóság. A Tékozló fiú csak arra kapott lehetőséget, hogy ezt a területet berendezze. Ő azonban úgy gazdálkodott az anyaggal – oly módon rendezte el –, hogy az Élet–telenné, értéktelenné, mulandóvá vált. Persze, nem az alkotó elemekig menően (hiszen az anyag mélyén Isten van), csak a felszínen. Ennek következtében egész teremtmése erőszakot szenved, az ún. természet nem természetes módon él. Belterjesen, körforgás szerűen funkcionál, így valójában nem fejlődik és nem is gyarapodik. A halállal záródó emberi élet egy valótlan (nem igazi, nem örök, nem jó) világban zajló valószínűtlen történéssorozat, melynek szenvedéselemei valószínűsákosak. (Ha álmunkban egy oroszlán üldöz bennünket, s emiatt verejtékezve hánykolódunk, akkor az oroszlán csak álom, de a félelem valódi.)

A biológiai halál a Sátán által kreált lét természetes vége. Valójában már születésünk pillanatában halálra vagyunk ítélve [1]. Magyarán: eleve egy véges életet kapunk. A Sátán Birodalmában minden ideigtartó, maga a birodalom is. Az egyes életformákban és élettartamokban jelentős különbségek lehetnek, de az alkotó senkinek sem biztosít olyan lehetőségeket, mint amilyeneket ő kapott Istentől. Ez a tulajdonképpeni bűne a Sátánnak. Az anyag arra van kényszerítve, hogy időről időre visszatérjen alaphelyzetébe. A Tékozló fiú ezzel biztosítja magának az abszolút uralmat. A „porból vagy és porrá leszel” sátáni diadal, de egyben ördögi hazugság is. Ugyanis nagybetűs Porból (isteni anyagból) vagyunk, amelynek életéhez–lényegéhez ő sem tud hozzáférni. Igazi halál tehát nincs [2]. Igazi halálfélelem persze van, ezt nevezi Jézus „a halál megízlelésének”.

Ez a halálfélelem abból fakad, hogy a Sátán elhiteti velünk, hogy a biológiai élet „az igazi”, s mint ilyen, egyszeri és megismételhetetlen. Ezért ragaszkodunk hozzá annyira, komikus módon még akkor is, ha már csak szenvedéseket jelent, s odaát tárt karokkal vár a megnyugvás. Az alapállapotba való visszakerülés igazából jó az anyagnak, az ilyesfajta (földi) életre rángatás a rossz.

A Sátán Országának (biológiai) halottai, a közhiedelemmel ellentétben, nem kerülnek át automatikusan Isten Országába. E két ország közt nincs „anyagcsere”: a kozmikus tér és annak építőanyagai mindaddig a Tékozló fiú birtokában maradnak, amíg nem helyezi őket vissza Atyja lábai elé. Ekkor lesz lehetősége mindenkinek egyszerre és alanyi jogon – az elkövetett bűnöktől függetlenül ! – belépni Isten Világába – hacsak nem akar valaki Tékozló fiúvá válni. Isten ugyanis valóban szabad akartatot ad, az ezzel együtt járó lehetőségekkel együtt.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem igényli a közvetlen istenkapcsolatot.

[1] Jn 8,44

[2] Tm 10., 112., Jn 8,51

Élet a külső sötétségben

Isten Teremtényei *ugyanott* és *ugyanazzal* foglalkoznak mint ő, így lényegében egyek Vele. A Tékozló fiú degradált kreálmányai nem tudnak teremteni, és tulajdonképpen ezért frusztráltak. A Kozmosz-lakók szerepe kimerül világuk benépesítésében és civilizációjuk fenntartásában. Feladatukat akarva-akaratlanul is elvégzik, mert az őket meghatározó nemi mivolt megélése össze van kapcsolva a szaporodással [1]. Kizárólag akkor lehetnek úgy-ahogy boldogok, ha egyúttal alkotójuk céljait is szolgálják. Ezek a célok azonban bűnösök [2].

Az emberi test nemileg meghatározott, ezért gyönyör nélkül nincs igazi boldogság. A többi szükségletet és igényt a társadalom is ki tudja elégíteni, illetve azok megéléséhez civilizációs keretek kellenek, hogy értelmük legyen. A politikai, tudományos, vallási és művészi karrier nagyrészt pótcselekvés, amelyet a testi-lelki kielégületlenség motivál. A mozgató rugó szerepét egy bizonyos ponton a hiúság is átveheti, és általában át is veszi, pedig az boldog igazán, aki otthon boldog. Az emberek túlnyomó többsége nem is vágyik közéleti szereplésre.

A homo sapiens számára közvetlen környezete „a világ”. Ebbe akar beilleszkedni, s ebben akar boldogulni. Tudniillik, ez van eléje állítva, a Mennysország helyett. Evilág Ura senkit sem kérdez meg, hogy be akar-e lépni, és ha igen, akkor milyen feltételekkel. A lehetőségeitől megfosztott s mindenben korlátozott lény feleszmélve egyfajta társadalmi szerződést kénytelen kötni. Nevezetesen: minden rizikót vállal annak érdekében, hogy megpróbálhassa a lehetetlent. Talán megüssza, és ő lesz az egyetlen, akinek sikerül a házassága, ő találja meg az élet értelmét, ő jön vissza sértetlenül a háborúból, ő nem lesz bűnözők áldozata, gyereke őt választja legjobb barátjául, őt elkerülik a betegségek, és ő lesz a legfiatalabb halott a temetőben.

Az értelmes ember persze fajgyűlölő: az emberi fajt gyűlöli. Egy nagy gondolkodó azt mondta: semmi sem idegen tőlem, ami emberi. Egy még nagyobb pedig azt: *minden* idegen tőlem, ami emberi. S igaza is van, mert nem lehet azt mondani, hogy gyűlölöm a világot, de az embereket szeretem. Evilág és az emberek rosszasága tudniillik összefügg [3]. Arról persze szó sincs, hogy az ember tehet mindenről. Az ősbűnt gőgösségében veszi magára, elvégre, ki követhette volna el, ha nem „a teremtés koronája”. A hiú ember mindig bűnös marad, mert a megtisztuláshoz őszinteség és alázat kell. Aki nem vallja be, hogy áldozatnak érzi magát, annak nincs esélye a megmenekülésre.

Evilágot sok gondolkodó minősítette. Börtönnek, siralomháznak, pokolnak, tisztító-tűznek, a próbatétel helyének is tartották... Érdekes, hogy mennyországnak még senki sem nevezte. Az átlagember csak azt látja, hogy ez az élet-világ nem jó; hazug, csúnya, tökéletlen, vásári és zajos. Állandóan változó, csupán az igazságtalanság, ostobaság és a gonoszság örök benne. Szóval: normális ember számára lakhatatlan hely. Hogy Istentől származna? Hiszen ebben még a létét is bizonygatni kell!

Nos, azt már tudjuk, hogy pokol nincs, és azt is, hogy a Jóisten nem teszi próbára a saját Teremtényeit. Azt pedig később fogjuk látni, hogy a „tisztító-tűz” legfeljebb bennünk lángolhat, ha szerencsések vagyunk. Jézus siralomháznak nevezi a világot [4], s ez a helyiség *a börtönben* van! Ennél is fontosabb, hogy a siralomház után csak a kivégzés következhet...

Az ember igazi tragédiája az, hogy a külső sötétségben vegetál, sirva és fogcsikorgatva.

[1] 1Móz 1,26-8

[2] Jn 8,34-47

[3] Jn 7,1-9; Isz 157/117

[4] Isz 57/129

Van-e Gondviselés?

A mindenre és mindenkire kiterjedő Gondviselés fogalmát a júdaizmus is ismeri, hiszen ez a tévhit a világvallások egyik pillére. Ha van Isten, akkor nyilván törődik a teremtsével. Magyarán: a hívő ember egy világfenntartó és „rendszerszabályozó” tevékenységet tulajdonít Istennek. A kereszténység is ezt hirdeti, Jézus nyilatkozatai alapján [1].

Itt azonban egy nagy félreértés van, ami abból is látszik, hogy a hívők egyáltalán nem fogadják be ezeket az igéket, életvitelük szöges ellentétben áll azok mondanivalójával. (Ahogy a hegyi beszéd egyéb részeivel is.) Mindenki az étel-ital-ruháért aggodalmaszkodik, az ember vet, arat és csűrbe takar [2]. Igazából csak a világ fiai kivételek: ők a mának élve nem törődnek semmivel. Bizonyos értelemben itt is okosabbnak bizonyulnak náluk, ahogy máskor is [3].

A megoldás egy tényben rejlik. A jézusi mondandók csupán az őt követni akaró Fiú-aspiránsoknak szólnak ! Az egész Nyilvános Működés az ő érdekükben történt, kizárólag hozzájuk jött, és értük vállalta a kereszthalált [4]. Ők azok, akik hallgatnak rá, ezért csak őket tudja tanítani. Elvileg senki sincs kizárva ebből a körből, még a nők se [5]. Mindenki saját magát zárja ki, mégpedig oly módon, hogy elengedi a füle mellett a megmentő logionokat [6]. Következésképpen a sok meghívott közül kevesen [7] lesznek a választottak, márpedig csak ezek képesek venni a szövetségkötéssel záruló kinyilatkoztatásokat.

Az ezeket rejtő igéket nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektíva törvényeivé tenni. Jézus országa nem evilágból való [8], a „királyság” egy tudatállapot, ami Atya és Fiú lelki egymásbanlevését jelenti [9]. Az eme státushoz vezető út pedig szigorúan egyéni és személyre szabott [10], mégpedig azért, mert nem tud másmilyen lenni, hiszen közvetlen istenkapcsolatról beszélünk.

A Jézus által megígért (és megélt) gondviselés egyáltalán nem általános jellegű, és nem is terjed ki mindenre. Az Atya csak a Fiain tud segíteni, s azért tud, mert bennük van. Ráadásul őket is csupán a nyilvános tanúságtétel során képes segíteni. Annyi étel-ital-ruha-lakást tud biztosítani, amennyi elengedhetetlenül szükséges. A „százannyi” ház és szántóföld átmeneti haszonélvezet, a „százannyi” szülő, testvér, feleség és gyerek az üldözések idején jelent támaszt. Aki már nyakába vette a kivégzőkeresztjét, annak rövid az ideje a tartós viszonylatokhoz, arról nem is beszélve, hogy amúgy se akar birtokolni semmilyen földi kincset.

Az istengyermekeké lenni nem akaró hivatásos hívek ezzel szemben egy olyan fokú – szeretteikre is kiterjedő – gondviselést képzelnek be maguknak, ami több ok miatt se működhet. Az Atya nem ura e világnak, ezért nem tud közvetlen befolyást gyakorolni a földi történésekre. Ő csak emberi Fiain és Lányain keresztül juthat szóhoz. Az Emberfi

[1] Mt 6,25–34; Lk 12,22–31

[2] Isz 132/113; Tm 35.

[3] Lk 16,8; Isz 52/100

[4] Jn 17,1–26

[5] Tm 115.

[6] Mt 7,21–3

[7] Tm 22.

[8] Jn 18,36

[9] Tm 107.

[10] Mt 7,13–4

szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel mutatta be, hogy miben különbözik Atyja *e kor istenétől* [1], akit Sátánnak nevezünk. Ő az, aki bárhol és bármikor „kézi vezérlést” alkalmazhat a Kozmoszban. Ezt csak vészhelyzetben teszi meg, mert általában elegendő a személytelen erők automatikus működése. Sajnos, a hívók legtöbbször a Rendszer fel nem ismert törvényszerűségeiért adnak hálát...

Mégis van valami, ami bizonyos fokú védettséget adhat az embernek, ez pedig a tanítványi státus. Ha valaki Fiú-aspiránssá válik, akkor *tudása arányában* felhatalmazást is kap némely dologra [2]. Az ehhez szükséges erő természetesen Jézuson keresztül jön és az Atyától származik, de magát a védettséget a tudás adja. Minél többet tudunk, annál nagyobb biztonságban leszünk. A folyamat végére pedig elérjük a teljes nyugalmat, azaz Jézus békéjét [3].

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem akar biztonságba kerülni.

[1] 2Kor 4,4

[2] Lk 10,17–20

[3] Tm 1.

Állat az emberben

A parlagon hagyott lelket törvényszerűen belepí a gyom... Az ember egykettőre és szinte észrevétlenül anyagelvűvé válik. Olyannyira képes belesüppedni a földbe, hogy az már-már a mivoltát is megkérdőjelezi... Ha megnézzük, hogy miként viselkedik élete egyes szakaszaiban, akkor megdöbbentő eredményre jutunk... Az ún. értelmes ember alapvetően három dolgot tud: enni, inni és zajt csapni. Legyen szó születésről vagy halálról, örömről vagy gyászról; mindig ide lyukad ki. A kiaknázatlanul hagyott lehetőség helyén pedig egy „fennkölt” társadalmi idea ver tanyát. Az egyén, félresöpörve a tényeket, fáját az egekig magasztalja. Már nem Istenben hisz, hanem *az emberben*. A materializmus valójában emberközpontúság.

A homo sapiens alapértelmezésben önző lény. Erről a tulajdonságáról le kell szoktatni. A szülői, a társadalmi s a valláserkölcsei törekvések azonban csak arra elegendők, hogy kordában tartsa magát. A játékszabályokhoz való alkalmazkodás viszont kényszerű főhajtás, a körülményekhez való igazodás. A tisztességes viselkedés akkor valósul meg, ha kifizetődőbb, mint a becsstelenség. Ezért az önzetlenség csak bizonyos határok között bizonyul tartós magatartásnak. Számátalan külső tényező egyidejű fennállása szükséges ahhoz, hogy az „emberi kontúr” meg is maradjon.

Az önzést egyrészt a parancsolólag jelentkező szükségletek okozzák, másrészt az a társadalmi szintér, ahol azok kielégülhetnek. Egy hazugságra épülő rendszerben esélytelen az őszinteség [1]. A boldogságra vágyó naiv lelkeket balekként vágják át. A „vagy te, vagy én” világában a nyugodt, szép élet illúzió... Aki nem száll be a *fölfelé nyalni, lefelé taposni* mókuserékbe, az nem érvényesül, sőt talán meg sem él. A közöny közegében ember embernek farkasává válik.

Az állatság akkor kezd elhatalmasodni rajtunk, mikor önzésünkben se a másakra, se a szavakra nem figyelünk. Ezt a figyelmetlenséget a megkövesedett szív okozza, amit a bírvágy kérge von be. A harácsolási hajlam viszont kizsákmányolást eredményez. Aki uralma alá akarja hajtani a világot [2], az elkerülhetetlenül ragadozó lelkületűvé válik. Valamennyiünkben egy oroszlán lakozik, amit el kell pusztítanunk, különben az fog fel-falni minket [3].

Az ember igazi tragédiája az, hogy valójában ő az állatok királya.

[1] Jn 8, 37–47

[2] 1Móz 1,26 – 8

[3] Tm 6.

Beszédeid alapján fognak igazolni

A homo sapiensnek számtalan szükséglete van. Ezek közül a száj járatása a legnagyobb. Magukat kultúrembernek tartó egyének egymás szavába vágnak, amivel elárulják, hogy csöppet sem tisztelik a másikat. Már előre tudják, hogy mit akar mondani a beszélgető-partner, holott az utolsó szó az egész mondatnak más értelmet adhat. Jelen nem lévő személyek fölé a legegyszerűbben szájalással lehet kerekedni, és a társadalmi lényiség is leginkább dumálásban merül ki. A legfárasztóbb dolog az, amikor valakik ide-oda lökik a szót, csak azért, hogy megtörjék a csendet.

Az embert a témái és a mondanivalói minősítik, ugyanis ezek fedik fel lelkületét. A száj azt szólja, amitől túlcsordul a szív [1]. A fecsegők szóáradata felületességre utal, tehát beszédükben kevés lesz az igazság. A csendet szeretők magukban beszélnek, azaz gondolkodnak, így a valóság talaján maradnak. Helyes következtetéseket csak ésszel és őszintén lehet levonni. Kikapcsolt értelemmel s önmagunkat is becsapva – lehetetlenség. A szent Szellem káromlása nem más, mint a logika hitre való cserélése. Akkor követjük el a legnagyobb bűnt, ha józan eszünket a kollektív hitnek rendeljük alá.

Jézust azért nem vádolhatjuk ezzel a bűnnel, mert ő mindig a valóságról beszélt, és az igazat szólta [2]. A közfelfogás szerint az a hazug ember, aki szándékosan valót-lant állít. Filozófiai értelemben ez lehetetlenség, mert aki birtokolja az Igazságot, az már nem képes hazudni [3]. Hazuggá az válik, aki nincs tisztában a Dolgokkal, ám ennek ellenére azt állítja, hogy közlendői igazak. Ez az illető tudja, hogy hiányosak az ismeretei, de nincs benne alázat. A hazugságokat tudniillik hiúságában terjeszti, formális tekintélye mögé bújva. Valódi felhatalmazást azonban csak a tudás adhat. Arról pedig, amit ismerünk, könnyű beszélni.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tud beszélni az igazságról.

[1] Tm 44.

[2] Jn 8,43–7

[3] 1Ján 3,9

Szív kérdése az egész

Az ember legalapvetőbb élménye az én-tudat. De ki is az az „én”? Hát az, akinek fáj valami. A fájdalom az, ami szembesíti önmagával az embert. A testi vagy lelki fájdalom sebészi pontossággal metsz ki bennünket a környezetünkből. A fájdalom az agyunkban realizálódik, mert igazi valónk (lelkünk) ott lakozik. Nemileg meghatározott testünk csak az agy járműve, mely fizikai, kémiai s elektromos ingereket közvetít számunkra. Ezekre az érzésekre a lelkünk reagál, azaz legbensőbb valónk. Ez az értő érzékszerv szellemi természetű, vagyis logikus felépítésű. A Dolgokat értelemmel foghatjuk fel, az eszünket használva. A lélek/szellem/értelem/ész közé tehát egyenlőségelet tehetünk.

Az embert már pszichoszomatikus módon kezelik, azaz test és lélek egységeként. A kölcsönhatások nyilvánvalóak, de ezek nem érvényesülnek teljesen és törvényszerűen. A mondás szerint ép testben ép lélek van, ami bizonyos mértékig igaz, de nem feltétlenül. A lélek hús-vér testbe van zárva, mely nemileg is meghatározott. Ezek a jellegzetességek is befolyásolnak minket, de nem alapvetően. A nemek közötti igazi különbség ugyanis értelmi jellegű, tehát logikával áthidalható [1].

Az ép, egészséges s jó kondícióban levő test képes pozitív módon stimulálni a lelket, de csak tőle telhetően. A hús és vér kizárólag olyan jellegű igényeket tud kielégíteni, melyeket saját maga keltett. Ezek a szükségletek periodikusan jelentkeznek, tehát mindig önmagukhoz érnek vissza. Kívülről nézve ez egy értelmetlen körforgás, ami nem méltó az emberhez. A gépies cselekvés az ösztön vezérelte állatok közé helyezi a homo sapienst, aki jól is érzi magát ezen a szinten. Ez azért van így, mert valójában nagyon közel áll hozzájuk. Az állatnak is megvan mindene, ami az embernek; még én-tudattal, ésszel és lélekkel is bír. Stacia [2] nevű cicám tudja, hogy ő nem a szomszéd macska, s ha tudja, akkor esze is van, ami valójában lélek. Természetesen csak magához való esze van, de ez az ember esetében is igaz.

Mérhetetlen gőgünkben szabad akaratot tulajdonítunk önmagunknak, holott szabad akaratról csupán akkor beszélhetnénk, ha ahhoz lehetőségek is párosulnak. A szabad akarat definíciója a következő: *korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázása*. Az ember egy degradált létező, hiszen alig van mozgástere. Eszünk mennyiségére ebből a tényből következtethetünk vissza.

A homo sapiensnek korlátozottak a lehetőségei, amit azért nem vesz azonnal észre, mert összehasonlítási alapja sincs. Látóköre lefelé terjed, így csak az ember alatti világot tudja vizsgálgatni. Kutatásai alapján jogosan gondolja magát a teremtés koronájának, s eme státusában nem firtatja az alkotó kilétét. A tisztánlátásban tehát a hiúsága akadályozza meg. Geocentrikus és emberközpontú szemlélettel szépnek és jónak minősül a világ, noha minden ez ellen szól. Ha elfogulatlanul és érző szívvel tanulmányozzuk környezetünket, akkor alapvető dolgokra jöhetünk rá [3].

A homo sapiens veleszületett értelmi képességei végesek [4], s csak bizonyos fokig fejleszthetők. A keresőt az különbözteti meg az átlagembertől, hogy ennél sokkal többet igényel. Aki nem elégszik meg a hamis mammonnal, az szert tehet az igazira, mellyel már megragadhatja a valóságot. Nemcsak képletesen szólva, de a gyakorlatban is ! [5]

[1] Tm 115.

[2] A statikus szubsztancia rövidítése.

[3] Tm 4.

[4] Lk 16,9–13

[5] Lk 16,9–12; Tm 89.

Ha felismerjük a lehetőséget, és élünk is vele, akkor bármit megtehetünk. A tudás ugyanis tényleg hatalom. Az átlényegülés tehát nem erkölcsi-etikai síkon zajlik. Önmagunk „meghaladásában” az eszünk van segítségünkre. Vagyis, az igazi, tűzzel való megkeresztelkedés a lélekben megy végbe ! [1]

A teljes és végleges megtisztulás egy tudatosan végigvitt folyamat eredménye lesz. Akkor fogunk helyesen viselkedni, ha már tudjuk; mi az igazság. A büntelenség a tudás következménye, s tudás nélkül nincs is büntelenség [2]. Szabaddá az igazság birtoklása tesz [3]. Az igazi istentisztelet egy magatartás, ami „szellemben és igazságban” realizálódik [4]. A „szellem” az észre, vagyis a tudatosságra utal, az „igazság” pedig az egyetlen valóságra, melynek szubsztanciája a csak-Jóságból következő irgalmas lelkület. Az Isten igazságossága [5] értelem vezérelte jó cselekedetek (munkák) véghez vitele. Az ilyen jellegű működéshez azonban *egyszerű* szem kell [6], magyarul: *tiszta* szív.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nincs benne irgalom.

[1] Tm 52.

[2] Jn 8,46; 1Ján 3,9

[3] Jn 8,31-2

[4] Jn 4,24

[5] Mt 6,33

[6] Mt 5,8; 6,22-3; Lk 11,34-6

Miért nem jut be az ember Isten Országába ?

Ahhoz, hogy erre válaszolhassunk, először is tisztáznunk kell, hogy hol is van az az „Isten Ország”? Vigyázat, egyáltalán nem a Mennységről van szó, kérdésünk nem a halál utáni életre irányul, nem az üdvözülés feltételeit kutatjuk. Azt szeretnénk megtudni, hogy itt és most, emberi életünk folyamán, van-e lehetőség valamiféle „minőségi átalakulásra”. Ilyen irányú reményeinket Jézus táplálja, sőt, egyenesen szítja [1].

A katolikus „Isten Ország” félrevezető terminus, jobb, ha ezt a kifejezést nem is használjuk. Az *Isten uralma* sokkal jobb megközelítés, mert ebben már benne rejlenek az Atya-Fiúi viszonylatok is. Maga Jézus az „Isten királysága”, az „Atya királysága”, illetve egyszerűen a „királyság” meghatározást használta, amit a protestáns szentírásfordítások hűen tolmácsolnak is.

Jézus szóhasználata persze nem véletlen: a „királyság” a júdaizmus ősi kifejezése. Ennek tartalmára csak elvont fogalmakkal lehetne utalni, mert jelentése a zsidó világképben gyökerezik, ami – ahogy minden földi vallásé – emberközepű és geocentrikus. Ezért két részből áll: az egy Úrból (= Izrael Istenéből), és az egy világból (= a Föld nevű bolygóból). Az Úr egyesíti magában a férfi és a nő mivoltot (Já + Hevah = Jahve), az ember pedig az ő (egyetlen említésre méltó) teremtménye. Az Örökkévaló szigorú Bíró-Isten, aki csak egyszer teremtett: ezt a jó, habár véges (a Messiás eljövetelekor minden megváltozik-átalakul) világot. A „mennységi ország” a világ végén fog eljönni, itt a földön, s ekkor a választott nép tagjai királyok lesznek. Fontos megjegyezni, hogy a Messiás is ember (hisz csak egy Úr van !) ő lesz Isten földi helytartója. Az Örökkévalónak csupán annyi szerepe van az egészben, hogy megrendezi ezt a szituációt, egyébként se helye, se funkciója nincs az elméletben.

A zsidó ember várakozása tehát evilági jellegű: Isten királyságán egy más aionbeli, de itt a földön megvalósuló, anyagi javakkal teli globális kiterjedésű országot ért. Jézus tanítványai megéreztek, hogy mesterük nem lehet más, mint a Messiás, ezért Jakab és János már jó előre bejelentette alkirályi igényét [2]. Izrael politikai Szabadítót várt, s egy földrajzilag körülhatárolható birodalmat.

Jézus e felfogással verbálisan is szembe helyezkedett: tüntetően „az Atya királyságáról” (mint valami merőben más dologról) és „a” királyságról (értsd: az igazi királyság) beszélt. Pilátus előtt világosan kimondja: „Az én királyságom nem evilágból való” [3]. Így természetesen a földi helytartóságot sem vállalta, bár a nép nem egyszer királlyá akarta tenni. Többször is utalt arra, hogy „ország” nem látható és nem építhető-szervezhető, mint egy párt vagy egyház. Össznépi szabadításról nála szó sincs, mindenkit az igazság (= a saját kútfejből merített tudás) ment meg [4].

Ez a másfajta királyság azonban megjelent Jézusban, s mert benne volt, fizikailag is közel kerülhetett (az akkor élt) emberekhez. A kinyilatkoztatás így módon „testben” is meg tudott történni [5]. Isten királysága tehát nem időben került közelebb, hanem a Fiú személyében-tolmácsolásában közvetlenül is elérhetővé vált. Ez a lehetőség természetesen csupán időleges volt [6]. A kinyilatkoztatás vételéhez ma már más csatornát kell és

[1] Tm 9.

[2] Mt 20,20-1

[3] Jn 18,36a

[4] Lk 17,20; Jn 4,25; Tm 71., Isz 110a/216,7

[5] Tm 27.

[6] Tm 37..

lehet használni [1]. Szerencsére a királlyá válás rajtunk múlik, így bárki trónra ülhet, beleértve a nőket is [2].

Az, hogy Isten Országá „köztünk van”, csak félreértés. Jézus akkor mondta, hogy a királyság (már) közöttetek van, mikor az emberek gyűrűjében állt. Fizikai távozása óta ezt már nem mondhatjuk. A „köztetek van” akkor s ott azt jelentette: én vagyok, ben-nem jelent meg, személyemben látható-érthető meg, fogható fel. Én vagyok az egyedüli mértékadó, engem küldött az Atya, csak rám hallgassatok ! Tanítványai minden kétséget kizáróan konstatálták, hogy mesterük a királyság állapotában van [3], csupán azt nem értették; hogyan került „oda”... Jézus ezt a kérdést többször is megválaszolta: komoly és következetes gondolkodás árán világosodtam meg, s megvilágosodott személyként már másoknak is tudok világítani.

Aki keres, az talál, de a kérdező-kereső ember csak magában tud „találni”: a világos szem, a belső fül, az érző szív – mind-mind az agyban van. Az ember az eszével ismerheti fel [4], hogy az Atya Fiává/Leányává válhat, s lélekben-szellemben lehet azzá. „A királyság” olyan lelki- vagy tudatállapot, ami, ha bennünk van, akkor meg is látszik rajtunk. Jézus teljesen világosan beszél: „Értsétek meg, Isten királysága bennetek van” [5], de afelől sem hagy kétséget, hogy ha nincs bennünk, akkor akárhol is van, mit sem érünk azzal [6].

Ezt könnyen be is látjuk, ha már tudjuk, hogy mi is az a királyi tudatállapot. Ez a szellemi-lelki szint a közvetlen istenkapcsolattal egyenlő. Jézus azért volt Isten fia (= lényegileg, tulajdonképpen ugyanaz, mint a szülője-teremtője, ahhoz a legteljesebben hasonult, legközelebbi emberi hozzátartozója), mert értelmi fáradozás árán létrehozta ezt a szétszakíthatatlan kapcsolatot. Az Emberfi (= Isten időrendben első, történetesen him-nemű „gyermeke”) volt az élő példa arra, hogy a királyság bárki számára elérhető. Aki pedig nem közvetítők által kapcsolódik Istenhez, az igazán él [7], az olyan embernek már örök élete van. Erről a valakiről mondhatjuk, hogy bejutott Isten „országába”.

Sajnos, mindmáig csak egyetlen ilyen személyt ismerünk: Jézust, az egykori názáreti építőmestert. Rajta kívül eddig még senki sem ment át a halálból az Életre, pedig ő barátot és ellenséget is arra biztatott, hogy lépjen a nyomába. Nyilvános működését s kinyilatkoztatásait azóta is értetlenség övezi. Példabeszédei és logionjai megfejtésre várnak. Jobbján és balján üresen állnak a bársonyszékek [8], holott végrendelete szerint nekünk is asztalhoz kell ülnünk [9] Atyja országában, ahol még sok lakás van [10].

Valakinek a nyomába lépni azt jelenti, hogy pontosan ugyanazt az utat járjuk be, mint az előttünk haladó. Ez az, amit Jézus megvalósulva akart látni: követőinek sorát, akik az Élet felé törnek, önmagukat erőszakkal megtagadva, és a világ ellenében. Isten Fia vagy Leánya abban különbözik a többi embertől, hogy teljesen kiüresíti szívét-lelkét az Atya számára, s ezzel alkalmat biztosít neki a világban való működésre.

Nos, tudjuk már, hogy mi is az az „Isten Országá”, és hogy hol kéne lennie... Vajon miért nem jön létre, miért nem tud megmenteni bennünket ?

A szemfüles olvasók most megkérdezhetik, hogy: Miért kell egyáltalán „bemenni”? Miért nem születünk bele mindjárt abba? Miért vagyunk a mennyországtól (Isten lak-helyétől) távol? Miért nem alanyi joga az embernek a közvetlen istenkapcsolat? Miért csak erőnek erejével [11] hozhatjuk azt létre magunkban? Istenképűnek mondhatjuk-e

[1] Tm 109.

[2] Tm 115.

[3] Tm 23.

[4] Tm 40.

[5] Lk 17,21b

[6] Tm 2.

[7] Tm 58.

[8] Mt 20,20-3

[9] Lk 22,28 – 30

[10] Jn 14,2-3

[11] Lk 16,16

az embert, ha pont a lényeg hiányzik belőle? S ha már – ad abszurdum – így áll a helyzet, akkor miért nincs egy széles út, miért kell egy szűk kapun át beverekedni magunkat ?

Ezekre a kérdésekre könnyen meg lehet felelni, az Emberfi mégis példabeszédekbe és rejtélyes logionokba rejtette a válaszokat. Az ismeretszerzésnek ugyanis az a legbiztosabb módja, ha némi fejtörés árán magunk jövünk rá a megoldásra ! Az ily módon megszerzett tudást aztán már senki sem veheti el tőlünk. Ezért íratta Jézus szellemi hagyatékának [1] elejére: „Aki megtalálja e szavak értelmét, nem ízleli meg a halált”.

Az ember azért nem jut be Isten Országába, mert az atyai kinyilatkoztatás fogadása helyett emberi konstrukciókat ad az Örökkévaló szájába. A homo sapiens a saját elképzeléseit és vágyait vetíti bele a Teremtőbe [2], sőt, megpróbálja önnön képére formálni őt. Isten emberi Fiait és Leányait azonban a gondolkodás szüli [3]. Ezek a gyermekek tehát szellemben fogannak. Ez a sokszor előjövő „gyermek” Jézus ajkán mindig az újjászületés szimbóluma. Vajon miért ? Mert folyton kérdez.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nincsenek kérdései.

[1] Ez az ún. Tamás-evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] 1Móz 1,26 – 8

[3] Tm 3.

Végső kérdések

Hol vagyunk? Mi ez a világ? Van-e értelme az életünknek, s ha igen, mi az? Mi az ember? Van-e Isten? Miből következik jósága? Ő ugye csak-jó? Tényleg a jósága az ereje? Vajon boldog-e? Hol lakik, s változtatja-e a helyét? Változik-e a lényegét illetően? Miért nem láthatjuk őt? Ugye nem varázspálcával teremt, a semmiből? Adhatja-e azt, amije nincsen? Teremtése egyszeri, szakaszos, vagy folyamatos? A Mennyei Atyának ugye csak mennyei fiai lehetnek? Mindent ad-e a Mindentadó? Tudnak-e teremteni a fiai? Van-e szabad akaratuk? Miért ennyire igazságtalan az élet? Miért nem uralkodik Isten a világon? Miért nem hat oda (és ide) a Mindenható? Tényleg mindenható-e? Van-e gondviselés, s kik élvezhetik azt? Most igazságos vagy irgalmas az Isten? Beavatkozik életünk és a világ dolgaiba, vagy nem? Ha nem, akkor miért beszélünk csodákról? Rezonál-e Isten a világ történéseire? Lehet-e boldog, ha „lenéz”? A Föld nevű bolygó egyenlő a Világgal? Más égitesteken is vannak civilizációk? Lesz-e (van-e) ember utáni fokozat? Van-e evolúció, s véget ért-e? Ami kezdetes, az véges is? Akkor a mennyországbeli életünk is? Mi az a „valóság”? Mi az „idő”? Mi az, hogy „elmúlt”?

Honnan van a rossz, s miért domináns? Ugyan mit adhat egy teremtmény a Teremtőjének, s ugyan mit vehet el tőle? Mi az, hogy „istenképű”? Hozzá tartozik-e ehhez a teremteni tudás? Ha nem, akkor beszélhetünk-e istenképűségről? Mi lehet a különbség Teremtő és teremtményei között? Mi az a „szellem”, mi az a „lélek”? Mivel lehet kiérdemelni a Mennyországot? Mindenki üdvözl-e? Kapott tulajdonságokkal van-e értelme a „próbára tévésnek”? Ugyan hol történhetne meg ez a próba? Miért képtelenség a „tisztítótűz”? Miért nem lehet pokol? Vannak-e tékozló fiúk a Mennyben? Vajon mire használják szédítő lehetőségeiket? Saját világukban élnek-e? Szép-e az a világ? Van-e örömhíre az önzésnek?

Mi hiányzik a legjobban a mi világunkból? Miért nem tudta Jézus sehol lehajtani benne a fejét? [1]. Jó-e ez a világ? Miért tökéletlen, s hogyan lehet az? Miért csúnya és miért hazug? Miért vásári, s miért zajos? Mitől kaotikus? Miért változik benne minden? Miért marad a lényeg ugyanaz? Mitől igazságtalan, s miért ostoba? Miért szép az élet a világ fiai számára? Hogyan találhatják meg benne a helyüket? Mitől és miért boldogok?

Van-e „élő” és „élettelen”? Az állatnak tényleg nincs lelke? Miért eszik egymást? S mi miért fogyasztjuk őket? Biztos, hogy a növények nem rendelkeznek én-tudattal? Mi a különbség „szervetlen” és „szerves” anyag között? Valóban harmónia-e a Kozmosz? Természetes-e a természet? Miért irtózik a természet az embertől? Hogy mondhatja valaki, hogy „Istennek képe a természetben leírva vagyon”? Milyen Istenre lehetne így visszakövetkeztetni? Miért repülnek el előlem a madarak? Miért szúr meg a szúnyog, miért mérgez a liliom? Miért nyel el a folyó, miért emészt el a tűz? Miért mérges a gomba, s miért édes a mákony? Miért fal fel a cápa, s miért visznek ki a partra a delfinek? Miért mar meg a kígyó, s miért nem bánt a gorilla? Miért adja életét értem a kutya, s a macska miért a házhoz hű? Miért nem tapos emberre a ló, s miért öklel fel a bika? Miért reng a föld, miért pusztít a víz? Hogyan történhetnek közlekedési balesetek?

Hány nép él a Földön? Közülük hány az Isten választottja? Melyikkel nem kötött szövetséget? Hány „igaz hit” van? S ha egyik sem az? Melyik egyház az „egyedül üdvözítő”? Ha nincs ilyen, melyik az értékesebb? Kellenek-e mértékadók? A kereszténység előtt hány millió ember élt a földön? Addig senki sem üdvözült? Milyen keretek biztosítják az Istennek tetsző életet? A felekezeten kívüliek mind rossz emberek? Jézus csak a zsidó vallási rendszerbe nem akart beilleszkedni, vagy semelyikbe se tudna? Ha nem alapított egyházat, akkor ez hogyan keletkezett? Van-e lényegi különbség a júdaizmus és a kereszténység között? Van-e üdvtörténeti kontinuitás? Vállonveretné-e egymást

Mózes és Pál? Ha a körülméltékedés nem használ semmit [2], akkor mi értelme van a gyermek-keresztelésnek? Beszélhetünk-e szabad akaratról, ha nem társulnak hozzá lehetőségek? Miért lesznek szegények mindenkor? [3]

Igaz-e, hogy aki ember, az tévedhet? S igaz-e, hogy a pápa ember? I. János Pált valóban ama „gépezet” ölte meg? A Péter-fillérekkel tényleg tőzsdéznek? Szétkergetné-e Jézus a vatikáni kufárokat? Miért könnyebb az egyházért szenvedni, mint az egyháztól? Hány katedrális igazol egy koldust? Ha tényleg hatmillió keresztény van Magyarországon, akkor miért nem állítjuk vissza közfelkiáltással az apostoli királyságot? Ha Galilei rehabilitálásához majdnem négyszáz évet kellett várni, akkor mennyit kell a relativitás-elmélet elfogadásához? Miért jó a keresztény szellemű iskola, ha az összes régi kommunista olyanba járt? Ha vannak tábori lelkészek, akkor miért nincsenek nyilvánosháziak? A pénzért szeretőknek nincs joguk a lelki békéhez, csak a pénzért gyilkolónak? Szentté avathat-e valakit egy nem-szent? Miért nem foglalkozott Jézus gyermek-hitoktatással?

Hány boldog ember él a Földön? Hányan vágyódnak a boldogság után? Hányan érik el? A többinek mit ér az élete? Ha az ember boldogságra termett, miért nem az? Mi a boldogtalanság oka? Mi a cselekedeteink valódi rugója? Mi a boldogság, s miben találhatjuk azt meg? Miért nem találjuk, holott keressük? Ki vagyok én, s mivé válhatok? Mi lesz a múlt felé irányuló vágyaimmal? Miért nem tudok kitűnni és miért nem tudok beolvadni? Miért örökök várkastélyt ez, és reumát amaz? Miért van gazdag és szegény? Miért van fehér, fekete, vörös és sárga ember? Miért nem fog egyformán mindenki esze? Miért pattanásos ez, s miért szemüveges amaz? Miért erőszakos az egyik, a másik miért sebezhető? Miért egyszázbélű ez, a másik miért dagadt? Miért táncoslábú ez, miért botlábú az? Hogy lehet az egyik égimeszelő, a másik pedig törpe?

Miért védtelen az ember, már az anyaméhben is? Miért fájdalma közepette születik? Miért foganhat erőszakban, mámorban és véletlenül? Hogyan lehet nem várt, nem akart? Miért akkor és oda születik? Mitől lesz fiú vagy leány? Hogy születhet csonkán, bénán, vakon? Miért dobják kukába az épet, s miért lélegeztetik évtizedekig a sérültet? Miért játszik gyerekkorában az egyik, s miért robotol a másik? Miért óvják az egyiket, a másik miért kiszolgáltatott? Miért marad sokáig gyermek ez, s amannak miért nem volt gyermekora? Neki miért nem volt apja, neki miért volt három is?

Miért kísérik haza ezt a lányt, a másikat pedig sohasem? Miért ízlelheti meg a csókot idejekorán ez, s miért szomjúhozik amaz? Miért van aranyszőke haja ennek, s az miért szeplős-vörös? Miért tud lebarnulni ez, s mitől fehérbőrű az? Miért veszi el idő előtt szüzességét az egyik, miért nem tudja azt elajándékozni a másik? Miért esik túl könnyen teherbe ő, ő pedig miért magtalan? Miért szül torzót a szűz, s miért van szerelemgyereke a szajhának? Miért a szépség a legnagyobb hatalom a földön? Miért mulandó, s a csúnyaság miért nem az?

Ha nincs igazi bűnös, miért igazi mindig az áldozat? Miért van véres világbéke, miért vannak háborúk? Miért van bűnözés, és kik a valódi bűnösök? Miért vannak betegségek, miért vannak temetők? Miért kell meghalni, s miért nem tudunk, ha akarunk? Nem túl nevetséges az ősbűnt az embernek tulajdonítani? Mennyire tudja befolyásolni a világ sorsát a mai ember? Mennyire befolyásolhatta azt a kardfogú tigris elől menekülő ősember? Az ember megjelenése előtt hány ezer faj élt? Hol húzódik köztünk a határvonal? Szenved-e az állat, s fájdalommal szül-e? Van-e magához való esze? Pusztultak-e már az emberiség előtt élőlények, növények? Volt-e vulkánkitörés, szökőár? Ki pusztított és miért? Ez a világ a mi világunk? A mi világunk az egész Világ? Ki a mi istenünk? Igazi Isten-e attól, hogy nekünk az? Mit érzel evilágot látva? Van-e szemed, s akarsz-e látni?

[1] Tm 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[2] Tm 52.

[3] Jn 12, 8a

Az ember-robot

A homo sapiens definiálásánál általában három dolgot szoktunk kiemelni. Értelmesnek nevezzük, társadalmi lénynek tartjuk és megkülönböztetjük az állatoktól. Tehát, ha valakit „állatnak” nevezünk, az sértés. Mármint az állat számára ! Az állat ugyanis mindig mivoltának megfelelően viselkedik, amit az emberről nem lehet elmondani. Állati tulajdonságaink persze vannak... Az asszonyok nyakkendő disznónak titulálják férjeiket, és mindkét nem moslékot fogyaszt, már ami a kulturális kínálatot illeti. Egykori sci-fi íróként* jól tudom, hogy miért nem vették még fel velünk a kapcsolatot más civilizációk. A közeledés előtt tanulmányozzák a bolygó lakóinak szokásait, így azt is, hogy milyen tévéműsorokat néznek. Földünk viszonylatában még korainak ítélik a látogatást...

A közlekedési kultúrában mindenképpen lefőznek bennünket az állatok, akik helyváltoztatáskor kerülnek az agressziót, ilyenkor óvatosak, udvariasak és defenzívek. Róluk azt se lehet elmondani, amit az emberről nagyon is, nevezetesen, hogy „istenük a has”. Az állat akkor eszik, ha éhes, s csak annyit, amennyi elegendő. Abban is az ember fölé emelkednek, hogy nem kínozzák ellenfeleiket, nem zsarolják társaikat, s nem terrorizálják a családjukat. A bűnözés, mint olyan, ismeretlen a számukra.

Az állítólag lelketlen állat *egy gép*; ami a beléje plántált ösztönöknek engedelmeskedik. Gondolkodni persze tud, mert megvan a magához való esze. Tudja, hogy mi a jó neki, s aszerint cselekszik. Ebben ismét az ember fölé nő, aki átmeneti helyzetek láncolatában éledegél, pótcselekvéseket végezve. Napjai és hetei ciklikusan telnek el: leviszi a szemetet, feladja a csekket, megveszi a bérletet, fűvet nyír és hozzásegíti kutyáját az ürítéshez. Ha mindezt kipipálhatja, akkor már elégedett. Hát nem egy állat ?

Nem, és nem is gép, bár gépiesen viselkedik. Pontosan úgy, ahogy egy programvezérelt automata [2]. Degradált teremtményként csak társadalmi szerepe van, egyéni életének minősége teremtménye szempontjából érdektelen. Evilág Ura évezredekben tervez, s az alakítható tömeg mindig a rendelkezésére áll. A társadalom egyedei a teremtés koronájának hiszik magukat, holott szűkre szabott életük miatt egy nagyobb ívű projekt megvalósulását se tudják kívánni.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tud a saját érdekében cselekedni, pedig képes lenne rá.

[1] *Mesterséges élet*, Junior Kontinens Kiadó, Budapest, 1990.

Életfogytiglan, Magyar Elektronikus Könyvtár, 2012.

[2] Jn 8, 38 – 44

Kollektív tévutak

A homo sapiens társadalmi lény, ezért vágyik a magányra. Rendre elege lesz embertársából, akik különféle vallási, politikai vagy kulturális mozgalmakba akarják belevonni. Az egyén számára azonban problémát jelenthet a hazafiság, az identitás és az etnikum, főleg a globalizációs folyamatok miatt. A világmegváltó hitszónokoknak s a karizmatikus népvezéreknek persze csak hívek és pártkatonák kellenek. A modern ember kizárólag adóalanyként, vásárlóként és közönségként értékes. Pénzmozgás és prostituáltak nélkül bolygónk megszűnne forogni.

Az ember tenni akar a társadalomért, de hamar belefárad a sziszifuszi munkába. A gazdasági és erkölcsi haladás ugyanis mítosz. Kizárólag az egyén fejlődhet, mert „a világ” törvényszerűen újratermeli a problémáit... Egyik válságból a másikba esik, az új generációk mindig egy katasztrófa felé sodródnak. A társadalom rotációja miatt nincs is megoldás, s ez nem véletlen. Evilág Ura ugyanis éppen a rotáció miatt tud uralkodni a kezei közé került anyagon. Itt, a Kozmoszban, csak ő bírja az örök életet.

Az ember igazi istene persze nem a háttérben bujkáló Szürke Eminenciás, hanem az a világ, amit valóságként tár elébe. A homo sapiens – összehasonlítási alap hiányában – a világot imádja. Azt a világot, ami kibékíthetetlen ellentétben áll a Jóistennel [1].

Az ember igazi tragédiája az, hogy fenn akarja tartani azt a világot, amely megöli őt.

[1] Jn 7,7; Isz 29/90; 62/145; 134/35; 139/41; 142/193; 143/162 stb.

„Szent” kísérletek

A hivatásos – hivatalos vagy önjelölt – mértékadók mindig abba buknak bele, hogy *itt a földön szeretnék felépíteni* Isten Országát, mégpedig *mások számára*. Ők „istent játszva” kívül maradnak az egészen, az irányítás terhét leszámítva. Általában Szent Pál a példaképük, ugyanis hozzá hasonló módon „a pogányok apostolai” kívánnak lenni, magyarán: maguk alá akarják gyűrni a világot. A világ persze nem adja be a derekát, s éppen a rossz példakép-választás miatt. Hírnök csak az lehet, aki személyében is megtestesíti az Örömhírt. Jézus, az egykori názáreti építőmester, ilyen ember volt [1], de őt nem merik követni, mert az egyház Istent csinált belőle.

A Mennysorságban nincs egyház, mivel ott nincs szükség közvetítőre, Isten és a Teremtmények vonatkozásában. Ott sose volt és semmikor sem lesz ilyesfajta szervezet. Az egyház öröktől fogva és örökre fölösleges intézmény. *A Teremtőnek nincs szüksége rá* [2], és a közvetlen istenkapcsolat téreországú szférájában a Teremtmények sem igénylik. A kereső ember viszonylatában sincs olyan funkció, amit betölthetne. Következésképpen ördögi sugalmazás alatt áll [3].

Társadalmi feladatokat lát el, egy bizonyos réteg igényeit elégíti ki. Szolgáltató jellegű szervezet; azt nyújtja, amit elvárnak tőle. Saját jól felfogott érdekében a közakaratot is figyelembe kell vennie. A hierarchia tömegeket képvisel az evilági érdekszférákban, így politikai tényező, amivel mindenkinek számolnia kell. Az egyház egy olyan földi hatalom, mely Istenre hivatkozik. Egy a világi hatalmak közül, akikkel érdekellentétben áll. Az egyház „a földből van”, és ezért földi céljai vannak. A szekularizációval azért harcol, mert nem szeretné, ha valaki az ő megkerülésével boldogulna.

Az egyház egyidős az állam kialakulásával, és mindig szorosan összefonódott vele. Az államot a *szervezett munka* hozta létre, ami *letelepedett életmódot* igényelt, s *ingatlan vagyonhoz* vezetett. E három dolog együttesen ad lehetőséget bizonyos személyeknek a kizsákmányolásra. Ezek osztályba tömörülnek, s ezután már csak a tömegek irányításával foglalkoznak. Az egyház *az istenfélelem* okán kerülhet be közéjük, előjogait pedig „a nép hitére” való hivatkozással zsarolja ki.

A varázslóból és sámánból papi kaszt lett, ami hierarchiába rendeződött. Ők *sem vettek részt* a szervezett munkában, inkább más feladatokkal foglalkoztak. A hagyományok őrzőivé váltak, a hit letéteményeseivé, a kinyilatkoztatás tolmácsolóivá. Az egyház funkcionáriusai a kizsákmányoló réteghez csapódtak, mégpedig *haszonélvezőként*. A szervezet földi hatalommá (evilági tényezővé) nőtte ki magát, és hozzájuk hasonló módon öncélúvá és hazuggá vált. Mivel kezdettől fogva azt hirdetik, hogy „a világi hatalom Istentől adatott” – felzárkózhatnak a mindenkori uralkodó osztályhoz.

A földi hatalmak – mint versenytársak – szakadatlanul harcolnak ellene. Állam és egyház hol frigyre lép, hol elválík egymástól. Utóbbi végül megszűnik, mert fel fog oldódni a szekularizáció folyamatában. Nincs ebben semmi meglepő: Evilág Ura azt akarja, hogy az emberiség teljesen elvilágiasodjon. Ha a hierarchia már betöltötte sátáni funkcióját – a Fiú-aspiránsok likvidálását –, akkor feleslegessé vált eszközként elhajítják. Erre az intézményre csak ideig-óráig van szükség (eónokban mérve), hogy helyes mederbe terelje az emberi vágyakat. Ha már senki se igényli a közvetlen istenkapcsolatot, akkor nincs kinek elállni az útját.

[1] Tm 27.

[2] Mt 7,13–4; 15,13; Lk 13,24; Jn 15,1–8; Tm 39.

[3] Jn 8,44

Addig azonban a hivatalos mértékadók kisajátítják maguknak a teologizálás jogát. A gondolkodási lehetőséggel viszont ők sem élnek [1], idejüket és energiáikat a szervezet fenntartására fordítják. Az öncélú intézmény lelki kufarkodásból él: hazug istenkapcsolatokat ad el híveinek. A szoros út [2] helyett kikövezett középutat kínál – a pokolba.

Az embernek nem egyházra van szüksége, hanem istenkapcsolatra. Nem a közvetítőt akarja birtokolni, hanem vágyai tárgyát. El is érné, ha a Sátán nem tette volna rá a kezét a médiára. Evilág Ura résen volt: már a kezdet kezdetén ott bábáskodott, ördögi sugallataival meghamisítva a jóisteni kinyilatkoztatást, amely az emberi lelkiismereten keresztül tör fel. Az ő „segítségével” születtek meg a vallásalapítók tollából a hivatalos változatok, melyek alkalmatlanok Isten megközelítésére.

A kollektivizált vallás mindenkor és mindenhol ópium: nyugtat, csitít, elsimitja a viszályokat, s szőnyeg alá söpri a szemetet. A világ szemetét éppúgy eltünteti, mint az egyes emberét, jó tábori lelkésként megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet, és megáldja a fegyvereket. Végül, de nem utolsósorban: felment a keresés alól.

Jézus *ehelyett* „tűzet, kardot, háborúságot” hozott, mert csak a termékeny viták vezethetnek célhoz. Csak a saját álláspont adhat lelki békét. Az egyház hitet, tekintélytiszteletet és engedelmisséget követel, így „szoktat le” a vitákról. Az Atya királyságába azonban csak „az egyedüliek”; az önállók, a kivetettként is erősek, a saját (világnézeti) lábukon is megállók juthatnak be [3].

Az egyház a legfontosabb dolgokat „felfoghatatlannak” bélyegzi, s „odaátra” tolja őket. Ez a hozzáállás teljes mértékben ellentmond Jézus tanításának, mely szerint mindenről lehull a lepel. A kereső ember ugyanis folyamatos kinyilatkoztatásban részesül. Az ily módon szerzett tudás szüli őt újjá, az igazság menti meg. Feltéve, ha engedetlen az egyház irányában, s csak „befele” hajlandó figyelni.

Isten emberi Fia lerombolja magában „a templomot”, így saját személyében teszi közhírré [4], hogy nincs szükség semmiféle közvetítő szervezetre! A hivatalos mértékadók jogos félelmüknek adtak hangot a Nagytanácsban [5]: „Ha ezt hagyjuk, mindenki benne hisz majd (s mi eltűnhetünk balfenéken)”. A farizeusok is hamar rájöttek arra, hogy búcsút mondhatnak a közvetítői hatalmuknak: „Látjátok, semmi hasznatok már... Lám! Utána megy már a világ” [6].

Bulányi György óta tudjuk, hogy felnőtt ember esetében az engedelmisség bűnnek minősül [7]. Az engedelmség nem erény, erre a fegyelmező eszközre pártoknak és maffiáknak van szüksége. Az egyház is ilyen jellegű szervezet, mely Isten leendő emberi fiainak likvidálására hozatott létre. Igazi gazdája, a Sátán, kezdettől fogva embergyilkos [8], az egyház pedig a lelkek megnyomorításával utánozza őt. Ráadásul ezt az áldatlan tevékenységét abban a hitben végzi, hogy Istennek tesz vele szolgálatot. A piszkos munkát (az igazságkeresők likvidálását) persze a világi hatalommal végezteti el, ami merő képmutatás.

Minden egyház azt állítja, hogy az igaz hit letéteményese, a szövetség őrzője és a kinyilatkoztatás közvetítője, holott ilyesmikre egy intézménynek sem képessége, sem felhatalmazása nincsen. Mértékadó nagykövet csak egy olyan Emberfi lehet, mint Jézus. Szerinte pedig Isten imádása (= az ő akarata szerint való viselkedés) nem helyhez és időhöz kötött, vagyis nincs szükség se templomra, se hierarchiára. A szervezet nemcsak felesleges a kereső számára, de gátló tényező is. Az egyház ugyanis az Ördög által elindított szekularizációs folyamat (öntudatlan) katalizátora.

[1] Tm 38., 103.

[2] Mt 7,13–4

[3] Tm 9., 15., 22., 48., 76.

[4] Tm 27.

[5] Jn 11,46 – 8

[6] Jn 12,19

[7] *Bulányi György: Erény-e az engedelmisség?* Egyházforum, Luzern, 1989.

[8] Jn 8,44

A világ is ad békét az embernek (az egyház segítségével), de ez a béke országbeli halálhoz vezet. A hívő ember mindent elhisz, amíg fiatal és egészséges. Fiatalon az öreg-ségben is talál szépséget, és a biológiai halált is természetesnek tartja. Sőt, ezt a halált automatikus „átmenetnek” gondolja az öröklét felé, holott a „természetes” halál éppen a szabadulás lehetőségének a megszűnését jelenti.

Az ember igazi tragédiája az, hogy a börtönudvar viszonylagos szabadságából a sír magánzárkájába kerül.

A sötétség szolgái

Jézusnak több logionja is szállóigévé vált, például az, hogy az ember ne dobja gyöngyeit disznók elé [1]. Sokáig azt hittem, hogy az ateistákra céloz, de a tapasztalat kérlelhetetlenül behatárolt egy bizonyos kört [2]. Rá kellett ébrednem arra, hogy legközelebbi hit-testvéreim is érintettek a dologban.

A hívő emberek különféle kisközösségekbe tömörülnek, ám aki az igazság birtokába akar jutni, az ne az ilyen csoportokba vesse a reményeit... Jézus ugyanis a *mester és tanítvány* viszonylatában oktatott. A mester ugyebár mindent tud [3], a tanítványt pedig a tudásszomj jellemzi [4]. Sajnos, a vallási gyülekezetek tagjaira ezek egyike se jellemző. A keresőnek hamar kifelé fog állni a rúdja, de ez így van rendjén... [5]. Az egyházak és a hozzá hasonló képződmények – a közhiedelemmel ellentétben – nem szentekre, hanem *hívekre* épülnek. Egy fejőstehénből azonban sose lesz harci mén, bár mindkettőnek négy lába van, és nyereg is tehető rájuk. A szent kísérletek levezenylői fel is kapaszkodnak híveik hátára, így aztán nem tudni, hogy a „ló” vagy a lovasa szánnivalóbb-e. A gyülekezet csak addig hasznos, míg *munkaközösségként* funkcionál, azaz szentírásalapú teológiával vagy vallásfilozófiával foglalkozik.

A kultúrember képes hitet nem igénylő életet is élni, ezt tudom saját magamról... A költők, az írók és a rendezők egészen jól karban tudják tartani a lelkünket. Bulányi György szerint már régóta ők töltik be a prófétai szerepkört, mert a hivatásos mértékadók nem érnek rá ilyesmire. Egyszer a környékbeli lelkipásztorhoz fordultam valamivel, a véleményét kérve. „Honnan tudjam én azt?” – rökönyödött meg. „Pap vagyok: esketek, temetek, misézek, adminisztrálok, s ezzel vége.” A protestáns lelkész egy fővárosi szaktekintélyhez irányított: majd ő megmagyarázza nekem, hogy miért ebben hisznek.

Persze, a hivatásos mértékadók is szenvednek a híveiktől. Egy plébános ismerősöm mesélte, hogy az egyébként szentéletű háziasszonya nem hajlandó kibékülni haragosával. Egy szép napon végre azzal dicsekedett, hogy imádkozott az özvegyért... A pap nem tudott hova lenni az örömtől, s megkérdezte, hogy mit imádkozott. „Hát, az átokzsoltárt” [6] – tördelte a kezeit a néne. Nyomdász kollégáimmal rendszeresen poharazgattunk az Athenaeumban, és egyik alkalommal volt köztünk egy igazhitű arab diák is. Figyelmeztettem őt, hogy neki nem szabad bort innia. Azt válaszolta, hogy Allah Magyarországon nem látja őt.

Sajnos, a hívek és a papok megtalálják egymást, mint zsák a foltját. Talán jól is van ez így, mert ha tudnák, hogy mit is jelent Jézus követése, akkor hanyatt-homlok elmenekülnének a gyülekezetből. Persze, vannak az egyházban is nagy emberek, olyanok, akik grandiózus elméleteket alkotnak. Diktatúra és demokrácia helyett teokráciát akarnak, vagyis olyan állami berendezkedést, melynek minden elemét Isten törvényei hatnák át. Kezdetben minden társadalmi formáció ilyen volt, de az emberiség túllépett rajtuk. Még a választott nép is királyságra váltott [7]. Félni igazán nincs mitől: egyszer mindenki az anyaszentegyház hű tagja lesz, ha előbb nem, hát a gyászmiséjén.

Az ember igazi tragédiája az, hogy vakok útmutatása alapján akar tájékozódni.

[1] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

[2] Tm 92., Mt 16,1-4; Lk 12,54-6

[3] Jn 3,35

[4] Tm 70., Lk 6,21a

[5] Tm 22.

[6] 109. zsoltár

[7] 1Sám 8,1 – 10,24

Az állam és polgára

Ha meg akarjuk határozni azt, hogy mi is *a világ*, akkor egy hármas tagozódás kínálkozik. A világ elsősorban a többi ember, másodsorban mindaz, amit az ember létrehozott, s végül az a sátáni díszlet, melyet természetnek nevezünk. A homo sapiens valójában egy zsebkiadású káoszharcos [1], mivel nagyon hasonlít a teremtményére. A beléje plántált program és az elébe rakott örömhír [2] miatt leginkább az önzés mintaképének nevezhetjük. Embertársait egyáltalán nem isteníti, egyenrangúként sem kezeli, igaz, állatnak se tartja. Ettől függetlenül szívfájdalom nélkül rabszolgát csinál belőlük.

A proletárdiktatúra idején azt hangoztatták, hogy az ember a legfőbb érték. Hamar kiderült, hogy csak addig, amíg munkaképes. Ha már nem lehet kizsákmányolni, akkor leírják. A szocialista embertípust „sokoldalúként” határozták meg, ezt a sok oldalt azonban nem bírta el az egy gerinc... Arról is vitáztak, hogy mi is az a szocialista kultúra. Egyesek szerint ez a fogalom nem kaphat ilyen jelzőt, akárcsak a női logika. Ennél is érdekesebb volt viszont, hogy a statisztikák szerint az uralkodó osztály „elfogyasztotta” önmagát. Senki sem akart munkás lenni!

Ismeretes, hogy a hatalomról se egyén, se osztály nem mond le önszántából. Ma a pártok nem társadalmi rétegeket képviselnek, hanem érdekszférákat. A „párt” szó szerint egy rész-társadalmat jelöl, ami nem az ország érdekeit nézi, hanem a magáét. Napjainkban ez az ország már csak „közigazgatási egység”. Mindegy, hogy milyen származású és vallású az egyén, a lényeg az, hogy helyben fizessen adót! Itt legyen jogalany, kliens, kuncsaft és vevő. Az államok úgy ragaszkodnak polgáraikhoz, ahogy a maffiák a saját területükhöz. A fogyasztói társadalom ugyanis balekokra épül.

A különböző ideológiák csak eszközök az elosztás igazságtalanságainak palástolására. Egyes modellekben ember embert zsákmányol ki, másokban pont fordítva. Jézus szerint mindig lesznek szegények [3], és ezzel *az embert* minősíti [4]. A világ tudniillik maga az ember, s az a rendszer, amit létrehoz. Ezen az ígehelyen el kéne gondolkodniuk *az építőknek* [5], vagyis mindazoknak, akik a földi Isten Országán munkálkodnak. A kinyilatkoztató logion alapján ugyanis kijelenthető, hogy szent kísérletük kudarcra van ítélve. Ha a szegénység nem számolható fel, akkor itt sose lesz kánaán.

A politikusok persze pontosan ezt ígérik, ám mindig egy kicsivel későbbre. Addig „átmenetileg” rosszabb lesz ugyan a helyzet, de sebjaj... Ők jótevőnek hívatják magukat, közben pedig hatalmuk alá hajtják a népet. Uralmukat hierarchiába rendezett talpnyalóik biztosítják [6]. Korábban ehhez a vallás segítségét is igénybe vették, és meg is kapták, persze, nem ingyen.

Az már régen kiderült, hogy *az állam természetes állapota a háború*, a harc célja pedig mindig gazdasági. A harácsolást a politika és a jog teszi szalonképessé. Azt sem árt tudni, hogy a közoktatás ugyanolyan fontos eszköz az uralkodó osztály kezében, mint a karhatalom. Az erőszakszervezetek ténykedését tudniillik az a hazafiság [7] legalizálja, amit az iskolákban alapoznak meg.

[1] Pierre Casetti-Frei

[2] 1Móz 1,26 – 8

[3] Mt 26,11; Mk 14,7; Jn 12, 8

[4] Jn 2,24–5

[5] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8

[6] Lk 22,25; Mt 20,25; Mk 10,42

[7] Lásd Tolsztoj témába vágó írását.

Tolsztoj ebben a témában már mindent megírt, amit lehetett. Az erőszakmentesség azonban nem általános gyógyír, mert az állam tartópillérei közül csak az egyiket kezdi ki ! A pacifizmust nem lehet leszűkíteni a fegyveres testületekkel való szembenállásra [1], mert így a lényeg érintetlenül marad. Az emberi társadalom ördögi lelkületét [2] kell megcélozni, hiszen az minden gonoszság forrása.

Az egyes társadalmi rendszerek lényegileg nem különböznek egymástól, noha ezt hangoztatják... Ez a porhintő propaganda teszi lehetővé azt, hogy a felszíni változások mellett, lent a mélyben, minden ugyanaz maradjon. A gazdasági élet valódi irányítói inkognitóban maradnak, csak a politikusok „kompromittálják” magukat. A közigazgatási apparátust időnként átszervezik, de ettől az nem lesz jobb, csupán másmilyen. Ezek a személycserével járó átrendeződések nagyon fontosak, mert „az üzlet” a mozgásban van. Az új struktúrák kialakítása ugyanis állami pénzbe kerül, amiből bőven lehet csipegetni. A dolognak ugyanakkor politikai hozadéka is vannak. Tudniillik, ekkor lehet megteremteni az új klientúrát, eleve korrumpálva annak tagjait.

A látszólagos és kibékíthetetlen ellenfelek ugyanazon a térfélen játszanak, mégpedig színházat ! Az előadás a kisembereknek szól, akiket minden rendszer könyörtelenül kihasznál. A felső tízezer eközben luxuskocsikon közlekedik, kiemelt egészségügyi ellátásban részesül, külföldi egyetemeken tanul, habzsolja a kultúrát, művészkedik és sportol. Reprezentánsaik a törvények felett állnak, velük szemben a jogrend is megbocsátó.

A változtatások igénye általában egyéni ambíciókat takar, ebből az ország legfeljebb mellékesen profitál. A teokratikus berendezkedésű társadalmakban a hitűjítás egyszerre hiúsági és hatalmi kérdés; ha valaki új egyházrendet teremt, akkor automatikusan ő kerül az élére. Az eredmény ugyanaz, mint a demokráciákban: az ellenzékéből kormánypárt válik, amely körömszakadtáig védi a maga elképzeléseit. A diktátor őszintébb, ám ennek ára van: őt buktatják meg a leghamarabb. Elméletileg a nemzeti szocializmus a legidőtállóbb, mert az erő az egységben van. Az ilyesfajta konszenzust azonban a nemzetállamok felhígulása végleg lehetetlenné tette.

Sokan a technokráciára szavaznának, melynek politikáját a gazdasági hatékonyság jellemezné. A jogot az ésszerűség váltaná fel, az oktatást pedig a tudomány felügyelné. A filozófia csak műszaki hipotéziseket rostálgatna, a művészet pedig a racionalitás oltárán hamvadna el. E madáchi falanszter [3] egyes elemei vélhetőleg meg is fognak valósulni az emberiség túlnépesedése miatt.

Az ember igazi tragédiája az, hogy társadalmi megoldásokon töri a fejét.

[1] Lásd *Az elvetett kő*, 34 – 40. old. (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] Jn 8,37–47

[3] 12. szín

Múlt és jövő

A régi vicc szerint Nagy Sándort, Hannibált és Napóleont meghívták egy magyarországi hadgyakorlatra. A bemutatót követően megkérdezték tőlük, hogy mi tetszett nekik a legjobban. Nagy Sándor azt válaszolta: ha neki ilyen lánc talpas szekerei lettek volna, akkor feleannyi idő alatt létrehozta a birodalmát. Hannibál a helikopterekért lelkesedett, mert azokkal átrepülhette volna az Alpokat. Napóleont a rakétatüzérség felől faggatták volna, de nem találták. Végül egy újságosbódé előtt akadtak rá, ahol Magyar Hírlapot olvasott. Kíváncsiak voltak a véleményére a haditechnikát illetően, mire ő meglobogtatta a lapot: „Ha nekem ilyen újságom lett volna, akkor a világ ma se tudná, hogy Waterloo térségében vereséget szenvedtem.”

A fentieknek két tanulsága is van. Az egyik az, hogy a történelem mindig hadtörténelem, a másik pedig az, hogy a történetírás nem tudomány, hanem művészet ! Igen sok múlik a médián, s még több az oktatáson. A történelemkönyveket mindig a győztesek írják. Az újszövetségi anyagok kanonizálásánál szintén az erőviszonyok domináltak. Jézus szellemi hagyatéka [1] megúszta a selejtezést, mert csak 1946-ban került elő. Pál után több dokumentum maradt, mint a tizenkét apostoltól együttvéve, ám ez csak azt jelenti, hogy neki jobb volt a sajtófőnöke.

Valójában se a múltról, se a jövőről nem tudhatunk semmi biztosat. Ez azonban nem olyan nagy baj. Jézus ugyanis azt mondta: „Az evilági élet csak három napból áll: tudniillik, a tegnapból, amelyik már elmúlt, és belőle semmi sem marad a kezekben. Aztán a holnapból, amiről egyáltalán nem tudod, hogy megéred-e, vagy sem. Végül a mából, amikor bírod az életet. Használd ki tehát ezt a napot előrehaladásodra !” [2]

Az ember igazi tragédiája az, hogy a múltban és a jövőben él, s közben eltékozolja a jelent.

[1] Az ún. Tamás-evangélium. (mek.oszk.hu/14600/14682)

[2] Isz 164/173

Testbe zárva

A homo sapiensnek teste van, s ezt eleinte természetesnek találja. Nem tekinti börtönné, nem érzi, hogy abba lenne „bezárva”. Jól érzi magát a bőrében, egész addig, míg nem marad alul egy összehasonlításban. A másik ugyanis jobb kiállítású lehet, és karakteresebb nemi sajátosságokkal bírhat. A rivalizáláshoz nem kell versenyhelyzetben lenni, elegendőek a pucér tények. Az ítéletet egy harmadik személy magatartása mondja ki, aki valamilyen formában választ a kettő közül. Az igazság pillanata általában a párkapcsolatok kialakulásának idején jön el.

Férfi vagy női mivoltunk se magától értetődő, ezt a meghatározottságot kénytelenek vagyunk elfogadni. Nem választhatjuk meg a nemünket, s az ehhez tartozó testi jellemzőket se igen befolyásolhatjuk. Nem tőlünk függ, hogy melyik rasszhoz tartozunk, s hogy milyen színű a bőrünk. Magasságunkat, járásunkat, gesztusainkat s hanghordozásunkat másoktól örököljük. Csontozatunkon, izmaink kötöttségén sem változtathatunk, és nem kívánt helyeket is szőr boríthat. Arcvonásaink lehetnek szépek, de csúnyák is. Szemünk és hajunk színével sem vagyunk feltétlenül elégedettek.

Miért fontos mindez? Mert az ember társadalmi lény, aki mindig egy adott közösségben akar boldog lenni. Ez pedig azon múlik, hogy mennyire felel meg nemi szerepének. A beilleszkedés akkor lesz sikeres, ha a többi ember szimpatikusnak találja. Közvetlen környezetünkben az a domináns egyed, aki jobb megjelenésű. Mindig az „igazi nő” vagy az „igazi férfi” érvényesül, a többiek rovására.

Férfinak vagy nőnek csak az minősül, akit a másik nem annak ítél. Ezt az ítéletet pedig a nemre jellemző sajátosságok alapján hozzák meg. Aki már szemre se felel meg nemi szerepének, az általában nem is bizonyíthat. Egy férfi vagy nő közérzete kizárólag akkor lehet jó, ha a másik nem észreveszi őt. Ez a szem-megakadás pedig egyértelműen szexuális jellegű.

Az étel, ital, ruha, lakás, közlekedési eszköz iránti szükségletet viszonylag könnyen ki lehet elégíteni. Elméletileg a társadalom is biztosítani tud minden polgárjogot az egyén számára. Gazdaságilag, politikailag, jogilag mindenkivel egyenlő lehet... Az egészségügy, az oktatás, a kereskedelem és a kultúra tekintetében azonos elbírálás alá eshet. Ám ha testi adottságai miatt nem partiképes, és emiatt kinéz a társaságból, akkor nem tud mit tenni.

A gyávának bélyegzett öngyilkosok bizonyos értelemben okosabbak, mint életigenlő embertársaik. Ők a lelkük mélyén *tudják*, hogy ami van, az nem jó, s azt is, hogy lennie kell valami másnak is. Az egyház azért ítéli el az öngyilkosságot, mert az kiáltóan mutat rá erre a tényre. Gazdája, a Hazugság atyja viszont nem állhatja az igazságot [1], hisz éppen azt akarja elhitetni a hierarchia segítségével, hogy ez az élet-világ szép és jó...

Az ember igazi tragédiája az, hogy rajta kívül álló okok miatt boldogtalan.

[1] Jn 8, 37–47

Az ember valódi istene

A homo sapiens számára csupán három realitás létezik: a világ, a saját hústeste és a (jobb sorsra érdemes) lelke [1]. Ez a három dolog mindig egy konkrét személy viszonylatában jelentkezik, s eme megosztottság okozza a vesztét. Homogén lelkület (egyszerű szív vagy szem) nélkül tudniillik nem tud eligazodni a mindenségben [2]. Az univerzum a mikrokozmoszban ölt testet, azaz a közvetlen környezetben. Ez az élettér is háromfelé tagolódik: az emberekre; mindarra, amit az emberek létrehoztak; s a díszletként szolgáló természeti háttérre, amelyet Evilág Ura biztosít. Ezt az összességet nevezi Jézus mammonnak.

Ebben a geocentrikus és emberközepű világban a homo sapiens istenítheti is magát. Ez kétféleképpen történhet. Vagy materialista szemlélettel él, és akkor eltűnik a társadalom süllyesztőjében, vagy elfogadja „a teremtés koronája” címet, ekkor viszont az eredeti bűnt is a nyakába veszi... Mindkét esetben „az elveszett paradicsomot” igyekszik visszavarázsolni a földre, tehát *építeni* akar, a gondolkodást mellőzve [3].

Az ember egy testbe zárt, nemileg meghatározott társadalmi lény, akinek boldogság-igénye van, és különféle szükségletei. Van, aki szegénysége miatt egész életében az étel-ital-ruha-lakás miatt van gondban... Ha ezek nem problémák, akkor a nemiségét próbálja megélni. Sikertelenség esetén társadalmi téren „szublimál”. Boldogságai helyhez és időhöz kötődnek, s a körülményektől függenek. Végezetül a saját teste gyűri le, vagyis az öregedés és a betegségek.

E gyászos végkifejlet persze korábban is beköszönthet, mert a mammon-hajhászás egykettőre felmorzsolja az embert. Ezen a vallás sem segít, mert a homo sapiens nem az Örökkévalóban hisz, hanem az egyházában. Azt az istenképet, világképet és emberképet vallja, amit eléje tesznek [4]. Elfogadja mindazt, ami jön, tehetetlenül sodródik vagy úszik az árral, esetleg meglovagolja a hullámokat. Átmeneti helyzetekben él, pótcselekvéseket végez, sorsát „véletlenek” irányítják.

Az ember igazi tragédiája az, hogy képes beilleszkedni a világba.

[1] Tm 29.

[2] Tm 21., 60.

[3] Tm 66.; Mt 21,42; Mk 12,10; Jn 15,1-8

[4] 1Móz 1,28

Élet-társak

Isten numerikus, illetve nemi jellemezhetőségéről máshol már értekeztem [1]. A Mennyei Fiak pedig Jézus tudósítása szerint nem lépnek házasságra egymással [2]. A házasság a földi élet velejárója, ahogy a halál is [3]. A házasság – maga az élet, ám ebbe a nemi jellegű létbe belehalunk. A szexualitás öt okból sem származhat Istentől. Egy: ha ez az élet-világ csálás, akkor minden eleme az ! Kettő: a partnerkapcsolatokat elejétől a végéig hazugság szövi át. Három: a felek között nincs egyenjogúság. Négy: a gyönyör össze van kötve a szaporodással. Öt: a nemi szervek a kiválasztásban és az anyagcsere-folyamatokban is részt vesznek.

A Földön szinte mindenben tetten érhető a váltivarúság, de ha nem geocentrikus s emberközéppontú módon gondolkodunk, akkor beláthatjuk, hogy a Világ Fejedelmének lehetnek nem testbe zárt, nemileg nem jellemezhető, nem társadalmi lény teremtményei is, akiknek boldogság-igénye másképpen elégül ki. Az Univerzum tudniillik hatalmas... Az Ördög sem házas, mivel végsősoron ő is a mennyei fiak közé tartozik.

A homo sapiens természetesen Istenbe is belevetíti a nemi kettősséget, mert önmagából indul ki. Gógös felfogása szerint az ember az egyetlen érdemleges teremtmény, aki felett csak az angyalok állnak. A főangyalok persze himneműek, a többiekéről pedig alig esik szó. A képzőművészek szárnyas-hálóingés alakokként ábrázolják őket, holott komoly szerepük van [4]. Erről majd később.

A szexualitást a hívők összekapcsolják a bűnnel, sőt magával az állítólagos bűnbe eséssel, hisz a megtorlás is nemi síkon éri őket. Kérdés azonban, hogy mit vétettek az állatok, ugyanis azok is fájdalommal szülnek. Sajna, a vallásosságot még ma is a szextől való ódzkodás jelenti, és a pap is attól pap, hogy nem él nemi életet. (Ezt megcáfolni látszanak azok a dollármilliók, amiket a katolikus egyház fizet ki világszerte, a *kiderült* megrontásokért.)

Egy bűnös világban minden bűnös, így a házasság is, ami nem más, mint a szex legalizálása. Egyén és társadalom azért törvényesíti, hogy vállalható s ellenőrizhető legyen. Isten Mennyei Világában azonban nincs házasság. Mi pedig mit imádkozunk? Azt, hogy itt a földön is úgy legyen, ahogy fent. Az embernek persze boldogság-igénye van, mégpedig a nemiségébe ágyazva. A koitusz az istenkapcsolat pótléka, bár az ezzel járó kék nem mindig jelentkezik.

Evilág Urának nem az öncélú élvezkedés a célja, hanem a szaporodás automatizálása. A gyönyör és az utódnemzés ördögi árukapcsolás. A teherbe esés erőszak útján is megtörténhet, sőt értelmi fogyatékos is anyává válhat. Nagyon sok szülő alkalmatlan a gyermeknevelésre. A hírek szerint családon belül is szörnyűségek történnek. Régen a papás-mamás játéknak pszichoszexuális töltése volt, manapság, ha egy lurkó ezt kéri, akkor a kislány így egyezik bele: „Jó, de ugye nem versz meg nagyon?”

[1] Új írások – régi témákban (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Mt 22,29–30; Mk 12,25

[3] Lk 20,34–6

[4] Tm 89., Mk 1,13; Lk 12,8–10; Jn 1,51

A homo sapiens nemisége egyetlenegy dolog, melyet a körülmények függvényében különféleképpen nevezünk. Játék, barátság, együttjárás, házasság, összeköltözés, szeretői viszony, szexpartnerség, prostitúció, erőszak. Az ember mindig olyan viszonyba bonyolódik, amilyenre lehetősége van. Megúszni a dolgot csak úgy lehet, ha felülemelkedünk [1] az egészen. Azt sem árt tudni, hogy a válás *hozzá tartozik* a házassághoz. Minden kötelek felbomlik, vagy formálisan, vagy „csak” házon belül. Ez a dolog természetéből adódik, és aki A-t mond, annak B-t is kell mondania... A házasságot már sokan, sokféleképpen megpróbálták definiálni. A tapasztalat azt mutatja, hogy a házasság az, ami nem működik.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tudja megtagadni magát.

[1] Mt 19,10–2 (Mt 5,27–30; Mk 9,43–50)

A gyilkos szenvedély

Thomas More a következőt mondta a párválasztásról: „Egy zsákban kilencvenkilenc kigyó van, és egy angolna. Az angolna és a jó házastárs kifogására egyforma esélyünk van”. A közhiedelem szerint vannak boldog házasságok is, s ezt célozza meg mindenki. A valóság persze egész más. Elméletileg lehetne boldogan éldegélni kettesben, ha semmi más dolgunk nem lenne, mint a kapcsolatunk ápolgatása, s ehhez minden eszköz a rendelkezésünkre állna. Például egy édenkert, ahol nem kell dolgozni, közlekedni és takarítani. Ahol rajtunk kívül álló okok nem törnék meg a harmóniát, és ahol nem kéne veszekedni mások miatt. Mindig lenne elegendő idő és energia mindenre, türelem, jókedv s egyebek. Ám ezt az idilli állapotot is tönkretenné a mulandóság, ami az öregedés kísérő jelenségeiben mutatkozna meg.

Boldog házasságok természetesen vannak, csak be kell határolni azt az időszakot, amelyre igaz ez a kijelentés. Őszintén meg kell mondani, hogy *mettől meddig* tartott az euforikus állapot. „Öt éve vagyunk házasok – négy éve veszekszünk” – hallottam valakitől. Igazából minden asszonynak két férj járna; egy szokványos, és egy olyan, aki képes egész nap őt hallgatni. A boldog házasságok számát nagyban növeli a képmutatás is. „Mosolyogj ! Ott jön a volt férjem...” – sziszegte egy elvált asszony a járdán. A vallásos párok persze egészen mások. Személyükben rendszerint egy papucsférj és egy hivatásos anya talál egymásra.

Állam és egyház számára abszolút érdektelen, hogy boldog-e egy pár. Növeljék a lélekszámot, fizessék az adót, s biztosítsák az utánpótlást a társadalom különböző területein. Ennek a kíváncságnak leginkább a kiugrott papok tesznek eleget, akik a nagy gyerek számmal „szentesítik” lépésüket. A hívek előtt ez sikerül is, mert azok többnyire infantilis egyének, akik nemigen igénylik a nemi örömeiket. Az érett személyiség viszont gyönyörképes.

Az ember úgy van megszerkesztve, hogy affinitása legyen arra a világra, amit elébe tolnak. Az életet az képes élvezni, aki igent mond a sátáni örömhírré. Tudniillik, nem a nemi szerveinkkel koitalunk, hanem az agyunkkal. Önzés, hazugság és felelőtlenség nélkül a gyönyör nem lehet teljes. A homo sapiens valójában egy értelmes állat, akinek a kielégülése annál tökéletesebb, minél bestialisabb. Woody Allen szerint is gusztustalan a szex, de csak akkor, ha jól csinálják. Szegény Origenésznek *az agyán* kellett volna elvégtetnie a kasztráló műtétet, nem a lába között [1].

A szenvedélyek tönkreteszik az embert, a nemi ösztön pedig bohócot csinál belőle. Köztisztelőben álló egyének képesek süldőlányokat feleségül venni, vénységükre. Másodszor, sőt harmadszor is hajlandók újra kezdeni az életüket, házépítéssel és gyerekneveléssel megfelve, bár reményük sincs a befejezésre. Ez pont olyan, mint amikor a cápának felhasítják a gyomrát, aztán visszaengedik a vízbe. Ekkor a hal a saját kibuggyanó belsősegeit falja be, engedve az ösztönének.

Olyanok is vannak, akik nem ennyire szerencsések... A párkapcsolatokra is igaz, hogy csupán a felső tízezer dőzsöl, a többiek szűkölködnek. Nyilvánosházak azért léteznek, hogy a hoppon maradt férfiak osztozhassanak a maradékon. Igazából kevés a szóba jöhető társ, és óriási túljelentkezés van, főként vallásos berkeken belül. A papok mindenáron el akarják sütni szegényes kínálatukat, a gyülekezet növekedésének érdekében. Szex, szerelem, házasság tekintetében szemérmetlen hazudozás folyik. Ökölszabály, hogy ha vonzó partnert szeretnél, akkor neked magadnak is kíváncsnak kell lenned.

[1] Mt 19,10-2

Ezen a világon minden téren „kontraszelekció” és igazságtalanság van, így a nemiségben is. Nem ritkán a pénz beszél, és a prostitúció sokkal árnyaltabb valami, mint azt gondolnánk. Mi mindent megadnánk az áhított lénynek, csak hogy többnyire semmink sincs. Ilyenkor szoktunk rájönni arra, hogy mi a különbség az állat és az ember között.

Az, hogy az állat nem tud úgy szenvedni, mint egy ember, az ember azonban tud úgy szenvedni, mint egy állat. Ez nem vicc, mert a lelki fájdalom elől csak a halálba lehet menekülni.

Ezt az örömet azonban ne szerezzük meg Evilág Urának. Ébredjünk rá arra, hogy színekkel, fényekkel és formákkal babonáz meg bennünket. Ezek egyszer úgy eltűnnek, mint amikor egy sötét vetítőben felkapcsolják a villanyt. Ami valóságnak látszott, arról kiderül, hogy árnyjáték volt csupán. A perc ígérete, a pillanat igazsága.

Az ember igazi tragédiája az, hogy idejét és energiáit idegen istenek oltárain pocsékolja el [1].

[1] Mt 22, 37

Majd a gyerekek...

Én még a létező szocializmus idején jártam általános iskolába. Akkoriban a hittanórák látogatása erősen fakultatív volt. Magyarán: sok szülő nem engedhette meg magának, hogy a gyermeke „kompromittálja” őt. Egy káder a fülem hallatára szörnyedt el: „Szent Isten ! Csak nem hittanra íratad be?” A közvélekedés szerint ott senki se tanul rosszat, bár a máglyára hurcolt hitújítóknak nyilván más véleménye van erről. A rendszerváltáskor mindenki a keresztény szellemű intézményeket erőltette, pedig nem lehetnek olyan jók, hiszen a kommunisták is azokból kerültek ki.

Azzal sem tudok egyetérteni, hogy az iskolának az életre kell nevelnie. Ebben az esetben ugyanis bizalmatlan, körmönfont és haszonleső évfolyamokat kéne kibocsátani... Németh László „emberbőrbe kötött remekművekről” álmódzott; kulturált, művelt s olvasott fiatalokról. Azt már szerencsére nem érte meg, hogy az ifjúság színvonala közepesre süllyedt. (Rosszabb ugyan, mint volt, de sokkal jobb, mint lesz.) A társadalmat az *átlag* fémjelzi, nem a Nobel-díjasok száma.

Abban mindenki egyetért, hogy a mi gyerekeinknek már máshonnan kell indulniuk, de hogy honnan, az teljesen homályos. A szülő és az iskola egymásra mutogat, s mindkettőnek igaza van... Ideje senkinek sincs rájuk, a családon belüli kommunikáció pedig gyakorlatilag megszűnt. A família minden tagja a tévén lóg, a gyerekek pedig az interneten. Kézzel írni nem tudnak, olvasni pedig csak szótagolva. Ez azért tragikus, mert így a költők és az írók nem tudják észrevétlenül átvenni a nevelés egy részét.

A gyermekek persze nem véletlenül születnek önzőnek, önfejűnek, hazudósnak és gonoszkodónak. A beléjük plántált alapértelmezett programot [1] a szüleiknek kéne felülírni, az iskola segítségével. Ez azért nem megy, mert a tizenhat éves szinten megrekedt anyák csak két dolgot tudnak megtanítani a csemetéiknek. Úgy mint: *Köszönj szépen a bácsinak...* és: *Állj meg a sarkon, mert elüt az autó !* Többet foglalkoznak leendő gyermekük nevével, mint jövőendő sorsával.

Az ember igazi tragédiája az, hogy fogalma sincs arról, hogy mit is kezdjen a gyerekeivel.

[1] Jn 8,37-47

Szereptévesztés

A vallásos emberek azt tanítgatják – főleg egymásnak –, hogy miként is kéne élni ebben a világban. A helyes élet receptjét egyházuktól várják, s a jó kibic nem is fukarkodik a tanácsokkal. A probléma csak az, hogy az Örömhírt tartalmazó mondásokat nem lehet egy evilágban berendezkedni akaró kollektíva törvényeivé tenni. A hegyi beszéd [1] tudniillik nem erkölcsi-etikai intelmegyűjtemény. Jézus logionjai kizárólag az őt követni akaró *egyéneknek* szólnak, s az örök életre való eljutást magyarázzák.

A kereszténység a gazdagok vallása lett, aki nem hiszi, az nézze meg vasárnap a templom körül parkoló autókat. Szép ruhába öltözött utasaik valóságos palotákban laknak, ezért nem is fogják fel a Dolgokat [2]. Teli szájjal szidják a múlt rendszert, pedig a szocializmus valóságos aranykor volt a számukra. A diktatúra alatt ugyanis „semmit nem lehetett csinálni”, most viszont emelt fővel tagadható meg a hit.

Az egyház véletlenül se száll síkra a nyolcórás munkaidő mellett, ami jelentősen enyhítené az állástalanságot. Keresztény vállalkozók hétféteken is dolgoztatják az egyébként jogfosztott alkalmazottaikat, akik gyalázatos munkakörülmények között robotolnak. A panaszkodó kisember vállára súlyos terheket raknak, amiket ők maguk egy ujjal sem akarnak érinteni. *„Add el a házadat, hurcolkodj mindig oda, ahol munkát kapsz, folyamatosan képezd tovább magadat, csináld azt, amit lehet.”* A modern farizeusok közben maradnak ugyanott, bebiztosított egzisztenciával. Úgy tűnik, hogy a szakszervezeti bizalmik meg fogják őket előzni Isten országában.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem mer tiltakozni.

[1] Mt 5,1 – 7,27

[2] Tm 79., Mt 11,7– 8; Lk 7,24–5

A csorda szelleme

Ha valaki nem hiszi el, hogy a homo sapiens az állatvilágból származik, az vicsorítson a tükörbe. Szemfogai ugyanis nem mások, mint csőkevényes agyarak. Ezek a tépő- és vágóeszközök ma is a megfélemlítést szolgálják. Ezért remeg bele a férfiember némely női mosolyba. Van azonban egy másik jelenség is, amit főleg a vallás és a politika területén figyelhetünk meg. A csordaszellemről van szó, ami még a divat világában se igen bocsátható meg [1].

Sokakat megnyugtat, ha mások is abban a cipőben járnak, amiben ők. Az alsóbb társadalmi osztályok ezért nem lázonganak sorsuk ellen. Ha az egyén úgy él, mint a többség, akkor bebiztosítva érzi magát, pedig a csorda mindig a meredély felé rohan! A mondás szerint „a többség dönt”, ám ez csak kis közösségekben igaz... Társadalmi méretekben sohasem a tömeg irányít, hanem a vezetők.

Jó néhány nagy reformer belebukott már abba, hogy hitt a közösség erejében. Úgy gondolták, hogy a gyülekezet tagjai hozzájuk válnak hasonlóvá. Azután rá kellett ébredniük arra, hogy a jó nép csak „megüli a helyét”. Hiába ostromozzák őket, nem akarnak feljönni a nézőtérről a színpadra. Inkább véresre tapsolják a tenyerüket, de ők nem játszanak.

A diktátorok persze jól tudják, hogy az embereket csak terrorral lehet rábírní a cselekvésre. Akkor is, ha saját érdekükről van szó. A vallásos emberek azonban abszolút mozdíthatatlanok, mégpedig a nem-gondolkodás miatt. Jézus egy ízben ezt mondta róluk: „Képes vagyok a halottakat föltámasztani, de az ostobát sajnos nem tudom észre téríteni.” [2]

Barcza Barna [3] szerint a Sátánnak nincs mitől tartania. A keresztények tudniillik állandóan pitiáner bűneikben vergődnek, így nincs módjuk szembeszegülni vele... Erkölcsei-etikai sikon pedig az értelem nemigen rúg labdába. Egy vallásos ifjanc például imígyen sóhajtott fel: „Ha Isten megsegít, akkor holnap gyónhatok”.

Az ember igazi tragédiája az, hogy olyan buta akar maradni, mint mások.

[1] Tm 35.

[2] Isz 86/166

[3] Fő műve: mek.oszk.hu/09600/09619

Csak a tudás hatalom

Esketési ceremóniák alkalmával mindig elhangzik két jézusi logion. Az egyik az „amit Isten egybekötött, azt ember szét ne válassza”. Ezt a nagy többség úgy értelmezi, hogy a házasság, mint olyan, isteni intézmény. Ha így lenne, akkor nem lehetne felülrni a dolgot. Ennek a frigre lépéskor elhangzó figyelmeztetésnek azonban nincsen fogamatja. Nem is lehet, mert az erkölcsi intelem már csak kegyelet. A szóban forgó *közmondást* Jézus egy szorongatott helyzetben idézte, kibúvóként. Ott és akkor nem a házasság volt a téma, hanem a kapcsolat válóleveles megszakítása. Ezt a jól jövedelmező, ám szeretetlen gyakorlatot ellenezte a papsággal szemben. A házasságról csak zárt körben, tanítványai előtt nyilatkozott [1].

A másik ígét [2] pedig csak félig szokták elmondani, hogy passzoljon az alkalomhoz. Így, csonkán, az egyház házasságkötéshez való jogát is deklarálja. Jézus azonban nem anyakönyvvezetőt akart csinálni Péterből, hanem istengyermekeket ! Olyat, aki meszeréhez hasonló módon tud bűnöket megbocsátani [3]. A szövegösszefüggésből [4] egyértelműen kiderül, hogy a tanítványok szószólója *eszének használatával* érdemelte ki azt a biztatást, mely így hangzik: „Te Péter (kőszikla) vagy ! Én ezen a kősziklán építem fel majd az én eklézsiámat, s azon még a láthatatlan ország (Hádész) kapui sem vehetnek majd erőt. Odaadom maid neked a mennyek királyságának kulcsait, úgyhogy ha valamit a földön megkötnél, az a mennyekben is kötve lesz, s ha valamit a földön feloldanál, a mennyekben is oldva lesz.”

A „kőszikla” természetesen a kikezddhetetlen logika. Ezen a talajon fog állni Jézus személyenkénti eklézsiája (a gondolkodó egyén). A logionban azonban van egy feltétel is, amely az Emberfi majdnem minden mondásában tetten érhető, és itt a jövő idő jelöli. A dolog *akkor* következik be, *ha* az érintett személy továbbra is használja az eszét, egészen a teljes megvilágosodásig [5]. Simon Péter érdeme itt annyi, hogy felismerte Jézus státusát. Ez alapvető dolog, de messze nem minden... Az evangéliumok arról tanúskodnak, hogy a tanítványok, szószólójukkal egyetemben, nem szerezték meg ama kulcsokat [6]. Esketési ceremóniákon csak a *megkötést* hangsúlyozzák, a *feloldásról* nem esik szó. Az nemigen illene az alkalomhoz... Ahogy az egész ígehely sem.

Egyházi berkekben kézrátétellel adják át egymásnak a hatalmat a funkcionáriusok. Ember és ember viszonylatában azonban ez nem működhet. A hatalmat ugyanis a tudás szüli, azt pedig senkinek sem lehet tölcsérrel beletölteni a fejébe. A szent Szellem senkit sem tud megszállni, az illető tudta, akarata és főleg *hozzájárulása* [7] nélkül. A jézusi kilehelés jelképes cselekedet volt [8], ha ilyen egyszerű lenne a dolog, akkor nem kellett volna évekig tanítgatnia a Tizenkettőt.

[1] Mt 19,10–2

[2] Mt 16,19

[3] Mt 9,1–8; 18,18

[4] Mt 16,13–20

[5] Tm 1.

[6] Jn 13, 33; 13, 36b; Tm 37., 93.

[7] Tm 89.

[8] Jn 20,22–3

Az autodidakta Emberfihez hasonlóan – tehát szellemi erőfeszítések árán – megvilágosodott személyek közvetlen istenkapcsolatuk erejében bocsátják meg a bűnöket, és ezt a képességüket demonstrálják is [1]. A vallási szervezetek semmi ilyesmit nem tudnak produkálni... Dokumentált tény, hogy a Mester nem imádkoztatta az apostolokat, épp ezért kérték őt arra, hogy tanítsa meg őket [2]. Isten emberi Fiának vagy Leányának imája azonban valódi kapcsolat, amely a státusukból következik. Arra nem lehet csak úgy „megtanítani” valakit; az aspiránsoknak tehát be kell érnie a Miatyánkkal.

Luthernak teljesen igaza volt akkor, amikor kikelt a búcsúcédulás gyakorlat ellen. A vallási szervezetek ugyanis „jogosulatlan biztosítási tevékenységet” folytatnak ! Közvetítői szerepkörben tetszelegnek, holott nincsen rá felhatalmazásuk. Ebben a szélhámos-ságban az egyház csak kullog a világ után, a saját birkáit nyírva.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem akarja megszerezni magának a Mennyország kulcsait.

[1] Mk 2,1–12; Tm 27.

[2] Lk 11,1; Tm 13.

Legyetek átmenők!

A hegyi és a mezei beszéd kizárólag a Fiú-aspiránsokhoz szól, akárcsak más jézusi közlendők. Az Emberfi által megnyitott út ugyanis csak az ő számukra járható [1]. Az általános értelemben vett – s így definiálhatatlan – evangélium és a valóság ellentéte a többi hívőnek állandó feszültséget jelent. A világ tudniillik a maga tengelyén forog, nem zavarlatva magát semmiféle „szent kísérettől”. Hihetetlen, de igaz: a keresztyénység kétezer év alatt se jött rá arra, hogy mi az örömhír, s hogy hol is van Isten királysága. Egy kollektíva nem is tudhatja ezt, csupán egy kereső egyén [2]. Az evangélium megvalósítására is kizárólag neki van módja [3]. A többiek legfeljebb az „életszentség” elérését tűzhetik ki célul. Az ilyen hosszúra nyújtott megigazulás azonban nem vezet el a trónig [4].

A szerzetesrendek úgy jöttek létre, hogy alapítóik különböző dolgokat véltek hangsúlyosnak. Ez (a nem létező, egyetemes üdvtörténet szempontjából) természetes munkamegosztásnak tűnik. A kereső azonban nem specializálódhat, mert ez azt jelentené, hogy egyes területeken tájékozatlan marad. Tekintve, hogy saját királlyá válásáról van szó [5], semmilyen téren sem maradhat tudatlan. Neki kell elmenni vadászni, neki kell meglőni, s aztán hazavinni és megfőzni. Tudniillik, kizárólag ekkor eheti meg a saját részét, amit egyéni és személyre szabott módon tálalnak fel ! [6]. A trónörökösnek a kinyilatkoztatás vételére kell szakosodnia !

Jézus, az egykori názáreti építőmester, a szombat megszentelésével kezdte, azaz a rendszeres elmélkedéssel [7]. Ezzel a módszerrel került birtokába a tudás, és az igazság meg is szabadította őt [8]. A júdaizmus kiválasztottságról és szövetségkötésről beszél, de vallási rendszeréből hiányzik a kinyilatkoztatás ! Ennek a helyén a Törvény van, azt betartva lehet az Úr közelébe férközni. A hivatásos mértékadók azért nem tudják a közvetlen istenkapcsolatig vezetni a hívőket, mert mindent „üdvtörténeti értelemben”, vagyis kollektív módon fognak fel. Isten és ember viszonylatában azonban nincs helye harmadik személynek. A „forró drótot” angyalok hozzák létre [9] mégpedig szellemi síkon.

Minden gondolkodó számára nyitva áll egy szűk kapu, mely az örök életre nyílik [10]. A homo sapiens, úgy látszik, nem akar áthaladni rajta. Képzeljünk el egy börtön-épületet, amiben az elítéltek karácsonyi ünnepségekre készülődnek. A parancsnokság engedékeny, az ebédlő fel van díszítve, a kultúrfelelős műsort állít össze, még egy lelkész is bejöhet, aki igazi misét celebrálhat. A rabok izgatottan készülnek a szerepükre, a fegyőrök pedig a családtagok által beküldött csomagokat szortírozzák. Ekkor az egyik elítélt az alagsorban, a díszletek keresgélése közben, ráakad egy nyílásra, ami a biztos szabadulást jelenti. Felsiet a többiekhez, és a zárkafelelősnek megsűgja, hogy mi a helyzet. Az kupaktanácsot tart, melynek a következő az eredménye: „Most menjünk el, amikor hetekig készültünk az előadásra? A feleségem meggyeslepényt is rakott a pakkomba... Három év után először áldozhatnék.” Mit tehet ilyenkor a kultúrember? Egyedül szökik meg.

[1] Mt 16,24

[2] Tm 2.

[3] Tm 27.

[4] Mt 19,28

[5] Tm 1.

[6] Tm 89.

[7] Tm 26a

[8] Jn 8,31-2

[9] Tm 89., Mt 18,10; Mk 1,13; Lk 12,8-10; Jn 1,51

[10] Jn 10,9

Az átlagember nem kutatja élete értelmét, és igaza is van. Értelme ugyanis csak a kereső életének lehet. Kizárólag az ilyen személlyel érdemes foglalkozni, mert a többiek esetében minden tanító a falnak beszél. Ha pedig valaki ezt teszi, akkor nem a fal a hibás [1]. Sajnálatos, hogy ezt a konzekvenciát éppen a papokkal és a hívekkel kapcsolatban lehet levonni. A vallástalan emberekkel többre lehet menni [2].

Az egész világ „megváltása” – illúzió. Elsősorban a saját megmenekülésünkön kell munkálkodnunk [3], mert megvilágosodás hiányában hozzá se kezdhethünk a nyilvános működéshez [4]. Senki sem kerül be Isten országába azért, mert másokat belökött oda. Jézus is *maga után* hívott mindenkit, s így sem járt túl sok sikerrel.

Biológiai életünket egyetlen értelmes dologra használhatjuk fel: arra, hogy az Atya gyermekévé váljunk. Egy Fiú vagy Leány nem a világból való [5], nem a világban és nem a világból [6] él, következésképpen nem is ragaszkodik hozzá [7]. Isten emberi fia úgy fogja fel a világot, mintha az egy híd volna [8], s neki valóban az!

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem él a kínálkozó lehetőséggel.

[1] Tm 94., Mt 7, 6; Isz 72/3; 73/4

[2] Mt 23,37; Tm 64., Mt 22,1–10; Lk 14,15–24

[3] Lk 13,22–4; Isz 52/100

[4] Isz 33/7; 84/144

[5] Jn 18,36

[6] Tm 26.

[7] Isz 148b/46

[8] Tm 41., Isz 148a/75

Az idő és a pénz

Csak kétféle ember van: az egyik bemegy az Atya királyságába, a másiknak erre nincs ideje... A júdaizmust a terméketlen várakozás határozza meg, a kereszténységet pedig a jövőbe vetett alaptalan hit. Isten „saját idejéhez” azonban csak a jelenben lehet kapcsolódni [1]. A homo sapiens legnagyobb ellensége az idő, ami nem neki dolgozik [2]. Az idő a változás mértéke, s mi változunk is, a kérdés az, hogy milyen irányban... Mindenki ugyanazon az úton halad, ám csak két, egymással ellentétes mozgás lehetséges.

A Dolgok megértésének lehetősége nem áll fenn korlátlan ideig [3]. Sokan ráéreznek az igazságra [4], de a fogékony időszakát ki nem használó ember simán országbeli halált halhat. Jézus példabeszédeinek elemzésekor általában túlbonyolítják a magyarázatot, holott közölnivalója legtöbbször röviden is összefoglalható. Így van ez a tíz szűzről szóló parabolánál is [5], melyből egy konklúzió vonható le: *aki nem használja az eszét, az nem fog megvilágosodni*. A fáklyák világításra szolgáló eszközök, amik az emberi értelmet szimbolizálják. Ha nincs bennük olaj, az azt jelenti, hogy alkalmatlanok a rendeltetészerű használatra. Vajon miért?

A Szellemi Hagyaték párhuzamos logionja adja meg a választ: *„Akinék van a kezében, annak adatik, és akinék nincs, az a kevés is elvétetik tőle, ami van.”* [6]. Tovább kell kérdeznünk: mi az az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha „van”, s akkor is, ha „nincs”? Segítségül: az, amit nem használunk, az olyan, mintha nem is lenne... Így már megvan a mondanivaló: *akinek van esze* (mert használja), az részesül kinyilatkoztatásban, *akinek viszont nincs* (mert nem használja), az nem fog!

A lélek az agyban van, tehát Pneumát rejtő tekervényeit jó kondícióban kell tartani. Szellemi képességeink is amortizálódhatnak, mégpedig oly módon, ahogy a belső rozsdá támad: észrevétlenül és visszavonhatatlanul. Ama bizonyos ajtót persze nem a Jóisten csukja be, hanem az, aki a zárolt földi pályát kimérte.

Van még négy igehely, ahol nevének nevezhetjük a Szürke Eminenciást. Ő az, aki kivág és tűzre vet minden fát, ami nem terem jó gyümölcsöt, ill. összeszedi és eltűzeli az elszáradt szőlővesszőt, és ő az, akinek hatalma van arra, hogy a lelket is elveszítse a gyehegnán (ezen a világon) [7]. A Szellemi Hagyaték idevágó logionja szerint [8] azonban az Ördög csak akkor tud elvinni bennünket, ha előzőleg már országbeli halált halunk. Végül ő az, aki Pilátust élet és halál urává tette Júdeában [9].

Itt – a Kozmoszban – ugyanis Evilág Fejedelme osztogatja a hatalmat [10]. Pilátus csak egy fogaskerék az ördögi Gépezetben. Az igazi ítéletvégrehajtó maga a Sátán. Jézus bűne az volt, hogy elkezdte lerombolni az Építményét [11]. Az Emberfi tudniillik azért jött, hogy lebontsa a Vádló munkáit [12]. Tragikus, hogy a hívők ezen a négy igehelyen a Jóistenre asszociálnak.

[1] Tm 41., Isz 164/173

[2] Jn 21,18; Isz 91/29

[3] Tm 58.

[4] Tm 3.

[5] Mt 25,1–13

[6] Tm 40.

[7] Mt 7,19; Jn 15, 6; Mt 10,28; Lk 12,5

[8] Tm 59.

[9] Jn 19,11

[10] Lk 4,5–7

[11] Tm 72.

[12] 1Ján 3, 8b

Az idővel tehát jól kell gazdálkodni, annál is inkább, mivel ez pénzt hozhat ! [1]. Jézus szerint az emberben nagy gazdagság lakozik [2], és ez a gazdagság uralkodásra képesít [3]. Egy király el nem avuló erszényekkel bír [4], azokból pedig annak kölcsönözhet, akinek csak akar [5]. Ezt a kincset természetesen meg is kell szerezni [6].

A „pénz” az, ami *lehetőségekhez* juttatja az embert, olyasmi, amivel élhet. Ezt a pénzt nem szabad kamatra adni [7], azaz nem bocsáthatjuk más rendelkezésére. Teljes egészében nekünk kell felhasználni, nemcsak a töredékét élvezni. Muszáj elszórni, ellenszolgáltatás nélkül, mégpedig a rászorulóknak [8]. Ez a pénz az igazi mammon [9], aminek folyósításához bizonyítanunk kell ! [10]

Az ember igazi tragédiája az, hogy nincs ideje pénzt szerezni.

- [1] Tm 82.
- [2] Tm 28.
- [3] Tm 1., 82.
- [4] Lk 12,33b
- [5] Tm 110., Mt 13,44
- [6] Tm 57., 89., 91., Lk 16,9–13
- [7] Tm 96.
- [8] Lk 14,12–4
- [9] Lk 16,11–2; 18,8
- [10] Tm 26., 89., 93.

Ismerd meg önmagadat !

Az ember szellemi lényege, az életre nemzhető Pneuma, Istentől származik. A végső ok elvén minden Tőle–Belőle indul ki, s hozzá tér vissza [1]. Önmagunk megismerése [2] az igazi lényünkkel való azonosulást vonja maga után. Ebben a folyamatban a test nem játszik szerepet [3], hisz hús és vér Isten királyságát nem örökölheti [4]. Értelmi képességeink latba vetésével azonban kialakíthatjuk a közvetlen istenkapcsolatot. Ez a lehetőség bárki számára áll, aki használja az eszét [5]. Aki viszont gondolkodás helyett a hústestével és a pszichéjével foglalkozik, annak kárba megy az élete [6], azaz értelmetlenül fog élni és halni. A test és a benne levő psziché egymásba kapaszkodása halálos ölelés, hisz ekkor nem jön létre a megmentő Pneuma [7]. „A tökéletes ember” attól tökéletes, hogy nem szenved hiányt önmagában [8]. Ez az állapot jelenti az igazi gazdagságot, ami „szegénységben vett lakozást”, azaz: az Élet csírája benne van a homo sapiensben ! [9]

Már csak Isten és ember viszonyát kell tisztáznunk. A teológia talán legfontosabb kérdése a „hol”. A Jézus által demonstrált királyság egy lelki- vagy tudatállapot, tehát szellemi síkon található. Minden valóságos dolog ott van, hiszen maga Isten is szellem. Vajon ő hol tartózkodik? A saját Világában, vagy valahol „máshol”? Az a Világ éppen a jelenléte miatt minősül mennyeknek, mert ott téreőrőszzerűen közvetlen az istenkapcsolat. Az Ördög legnagyobb hazugsága az, hogy evilágot Isten teremtetten. Ha így volna, akkor a Mennysországban élnénk, itt és most. De ugye, nem ott vagyunk ?

A kereső szívének nem itt kell lennie, hanem egész máshol [10]. A Szellemi Hagyaték szerint „Aki meg is ismeri a mindenséget, ha önmagában hiányt szenved, mindenben hiányt szenved.” A „mindenség” a harmóniának csúfolt Kozmosz, és az szenved hiányt önmagában, aki nélkülözi a közvetlen istenkapcsolatot, amit a létrehozott Pneumája tesz lehetővé. Enélkül semmije sincs, semmi igazit nem birtokol, csak talmi értékei vannak. A dolgot súlyosbítja, hogy az egyes ember számára a mindenség nem is ismerhető meg. Még ha lehetséges is volna, a biológiai halál minden ilyesfajta „megismerést” értelmetlenné tesz.

Az istengyermekek nem lett egyénnek igazi neve sincs, csupán szólítják valahogy... Úgy, ahogy még néhány százezer embert... A Nyilvános Működés idején minden hatodik férfit Jézusnak szólítottak. Az egykori názáreti építőmester azonban új nevet választhatott, olyat, ami mindenki mástól megkülönböztette. Ez a név a státusát tükrözte, és ő következetesen ezt használta ! [11]. Az Atya elsőszülött, s mindmáig egyetlen emberi fia hogyan másként nevezhette volna magát, mint úgy: Emberfi.

[1] Tm 78., Mt 18,20

[2] Tm 2.

[3] Tm 28., Jn 6, 63

[4] 1Kor 15,50

[5] Tm 40.

[6] Mt 16,25–6

[7] Tm 113.

[8] Tm 67.

[9] Tm 28.

[10] Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25

[11] pld. Mt 16,13; 16,27–8 stb.

Az embert általában a szakmája szerint skatulyázzák be, ám ezt senki se szereti. Jézus sem „egy ács” volt, s mi sem vagyunk azonosak a munkakörünkkel. Nevet akkor kapunk, ha tanítványokká válunk, innen kezdve tartanak számon bennünket a meny-nyek országában [1]. Van ott még hely asztalhoz dőlni, feltéve, ha királyként érkezünk [2]. A királyság pedig egy tudatállapot, pontosabban egy (meg)osztatlan, homogén lelkület, vagyis az Atya lelkével való teljes egység [3]. Ide, erre a szintre, csak a gondolkodók juthatnak el, mert az Élet „helye” az agyban van [4]. A szabadság tehát olyan közel van hozzánk, mint a testünkön levő ruhánk [5].

Ezt a fajta szabadságot a Messiás hozza el nekünk. Ha fel- és elismerjük a státusát, akkor hinni is fogunk neki, a logionjaiban rejlő igazság pedig eloldja béklyóinkat. Péter [6], Tamás [7], Nátánáél [8] és Nikodémus [9] azonnal rájött arra, hogy Jézust a Jóisten hatalmazta fel, magyarán ő a Felkent, vagyis az egyedüli mértékadó. A farizeusok és a szadduceusok továbbra is Mózeshez igazodtak, az őskeresztények meg Pálhoz csatlakoztak. Az Örökkévalónak viszont az a rendelkezése, hogy higgyünk a Fiának [10]. Az Emberfi ugyanis *„olyan gondolkodást adott nekünk, mellyel megismerhetjük a valóságot.”* [11].

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem akar gondolkodni.

[1] Lk 10,20

[2] Jn 14,2-4; 10,16; Mt 8,11; Lk 12,32; 13,28-30

[3] Tm 61., 107.

[4] Tm 3., 23., 59.

[5] Kopt zsolnákönyv II. 239. (Zsk 20.)

[6] Mt 16,13-7

[7] Tm 12.

[8] Jn 1,45-51

[9] Jn 3,1-2

[10] 1Ján 3,23a; Jn 6,29

[11] 1Ján 5,20a; Tm 1., 2., 3., 4.

A praeexistens ember

A Szellemi Hagyaték egyik logionja nagyon sokrétű, és több párhuzamos adalék is van hozzá. Ezért az alábbiakban teljesen ki fogjuk elemezni.

Jézus mondta: Boldog, aki azelőtt lett, amikor még nem volt. Ha tanítványaimmá lesztek, és hallgattok a szavaimra, ezek a kövek fognak szolgálni nektek. Ugyanis van öt fátok a paradicsomban. Nyáron, télen nem mozdulnak, leveleik nem hullanak le. Aki meg fogja ismerni azokat, nem ízleli meg a halált. (Tm 18.)

Fülöp-evangélium:

Boldog, aki már létrejötté előtt létezett. Mert a létező jött létre és fog létezni.

Barnabás levele:

Egy folyóból szépséges fák emelkedtek ki. Aki eszik gyümölcsükből, örökké élni fog.

János-evangélium:

Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Isten felé fordulva volt (Jn 1,1–2).

Bizony, azt mondom nektek: Mielőtt Ábrahám lett, én öröktől fogva vagyok (Jn 8,58).

Jelenések könyve:

Aztán megmutatta nekem az élet vizének fénylő folyamát, a folyamon innen s túl az élet ligete van, ami tizenkétszer terem gyümölcsöt, havonként adja meg gyümölcsét (22,1–2).

boldog = jó annak, annak igazán jó, igazából jó annak

hallgattok a szavaimra = felfogjátok őket s úgy is cselekedtek (vö. Mt 7,21; Lk 6,46)

tanítvány = csak az, aki meg is teszi azt, amit Jézus mond

ezek a kövek = az egész környezet, magyarán: minden

szolgálni fog nektek = hasznotokra lesznek

fák = az élet ligete

öt fa = ugyanaz: egy terület, melyen elfér minden

paradicsom = Isten igazi Világa, a Mennyország (pardesz = kert, liget)

megismerni = rájönni, felfogni

nem ízleli meg a halált = nem lesz halálfélelme

folyó = az élet vizének szimbóluma (folyamatos, soha el-nem-apadó áramlás)

szépséges fák = az élet fái

a fák gyümölcse = valami élő dolog (Tm 10.), melynek fogyasztása Életet eredményez

az Ige = Jézus

1. Hol mondta el Jézus ezt a (Tm 18.) logiont ?
2. Hogyan tudnak „a kövek” szolgálni nekünk ?
3. Mit nem lehet csinálni azokkal a fákkal, melyek mozdíthatatlanok ?
4. Milyenek azok a fák, melyeknek nem hullanak le a leveleik ?
5. Mi nem történhet azokkal a fákkal, melyek egy folyóból emelkednek ki ?
6. Aki élőt eszik – az élni fog ! (vö. Tm 10.)
7. Ki volt az, aki már azelőtt lett, mielőtt még nem volt ?

8. Hogyan lehetséges ez ?
9. Ki az egyetlen (igazi) létező ?
10. Mi az ember igazi lényege ?

A bonyolultnak látszó logion megfelelője megvan a hegyi beszédben is. A lényegében közös mondanivaló megkönnyíti az értelmezést. A Paradicsomban (Isten igazi Világában) maradandó kincsek várnak ránk. Ezek valódi, örök értékek, tehát ezeket kell megszerezni [1]. Ha helyesen tudunk választani a világ és az *odaát* értékei között [2], ha elhiszük Jézusnak, hogy ott van mindaz, amire vágyakozunk (sőt annál több is), akkor már nem fogunk félni az – így vagy úgy, de – oda vezető haláltól.

Az Elsőszülöttre hallgatva nekünk is fel kell ismernünk, hogy ez a világ nem lehet az igazi, s hogy lennie kell egy másiknak is. A felismert világ [3] többé nem tud hatást gyakorolni ránk, földhöz kötöttségünk megszűnik. Már nemcsak reménykedni fogunk az örök életben, hanem biztosak leszünk benne, hogy osztályrészünk lesz.

Az ottani értékek nem sérülnek (molyrágás), nem amortizálódnak (rozsdá) és ellop-hatatlanok (a fák nem mozdíthatók). Az örökzöld és folyamatosan gyümölcsöt termő „fák” sohase száradnak ki, mert az Élet vizében állnak. Ha ezt elhiszük Jézusnak (aki már járt ott, hisz ő „már azelőtt lett, amikor még nem volt”), akkor bennünk is „az élő víz-nek árai folynak majd” [4].

Ahogy odaát, úgy az istengyermekeké vált emberben is közvetlen istenkapcsolat lesz. Ezt írja le képszerűen a Jelenések könyve: „Istennek és a Báránynak trónja lesz benne és rabszolgái (= Isten fiai, a Bárány követői) ott szolgálnak majd neki. Látni fogják orcáját és (Isten) neve homlokukon lesz. Éjszaka nem lesz ott, nem lesz szükségük lámpafényre, se napfényre [5], mert az Úr, az Isten világossága fogja beragyogni őket. Királyokként fog-nak uralkodni, az örök korok korain át” [6].

A mindenkori Emberfi már itt a földön is együtt uralkodik Atyjával [7], azt beszéli, amit Nála lát [8], és azt teszi, amit Ő cselekszik [9]. *Ez az a bizonyos „királyság”, ami-ről Jézus beszélt !*

A Fiúvá lett tanítványok mindent fel tudnak majd használni a működésük során, egész környezetük a segítségükre lesz, minden a kezükre fog játszani [10]. Jézus a Tm 18-at a szabadban mondta el, ahogy például a másik „köves” logiont is [11]. A kövek = mindaz, amit a széjjeltekinthető szem lát maga körül. Minden ún. szerves anyag a szilárd közet elporladásából keletkezett a földtörténet során. A Beméritő szájába adott, de egy-értelműen jézusi logion is erről beszél: „Isten képes ezekből a kövekből is gyermekeket támasztani Ábrahámnak” [12].

A kövek úgy tudják szolgálni az Emberfit, hogy hasznára vannak valamiben. Azaz: Isten emberi fiai minden dolgot és alkalmat fel tudnak használni a tanításra és a szem-léltető bizonyításra, mert az anyag engedelmeskedik nekik. Ez az anyag ugyanis isteni eredetű, sőt, szoros kapcsolatban áll teremtetőjével. Jézus viszont magával a Teremtővel van egységben [13], szükség esetén tehát a természeti erőket is befolyásolni tudja [14].

- [1] Mt 6,19–21
- [2] Tm 7., 77., 108.
- [3] Tm 4., 55., 81., Jn 7,7
- [4] Jn 7,38
- [5] Nem a Kozmoszban vagyunk, ahol mesterséges fényforrások (izzó gázgömbök) világítanak !
- [6] Jel 22,3–5
- [7] Mt 19,28
- [8] Jn 3,11–3
- [9] Jn 5,17–21
- [10] Tm 107.
- [11] Lk 19,40
- [12] Mt 3,9b; Lk 3,8c
- [13] Jn 12,44–50
- [14] Mt 8,23–7

Persze, nem az a lényeg, hogy valaki tüzet tud leparancsolni az égből [1], s nem is az, hogy az Ellenfél hatalmain lehet taposni [2], hanem az, hogy nevünk a mennyekben „be van írva”. A lelkületi azonosság hegyeket is képes mozgatni [3], de egy Emberfi attól boldog, hogy osztozik Isten időtlen életében. A Fiúvá vált Jézussal is ez történt, ezt fejezte ki a nyelvtani értelemben vett „időtleniségi idővel”: „Én azelőtt lettem, mielőtt még nem voltam” [4], „Én már létrejöttöm előtt léteztem” [5], „Mielőtt Ábrahám lett, én már vagyok” [6].

Sajnos, az örök élet az ember számára nemcsak felfoghatatlan, de nyelvtanilag ki-fejezhetetlen is. Jézus, midőn egyesült az Atyával (természetesen „csak” lelkileg), valami módon feljutott a mennyekbe, eleddig egyes-egyedül [7]. Ezért volt olyan sok, jobbára elmondhatatlan, közlendője [8]. Ezek a dolgok azonban minden követőjének – a későbbi Emberfiknek is – kijelentetnek [9].

A Tm 18. első mondata tulajdonképpen ezt akarja mondani: „Jó annak, aki már örök életet szerzett, mint én”. Ha ugyanis a kettőt eggyé tesszük (az Atya Lelkét és a sajátunkat), akkor mi is Emberfikké válunk, mondhatni „megistenülünk” [10]. Az Atya és fiai között viszont nincs lényegi különbség (csak az emberek a lényegtelen: a testet látják), így nyugodtan mondhatjuk (ha felfogni nem is tudjuk), hogy Jézus Istenben már létezett.

Természetesen nem emberként, nem hústestben, s nem Jézusként, csak a lényege, azaz: igazi valója. Az ember ugyanis, ahogy az őt körülvevő világ „nem az igazi”: csak a felismert és életre nemzett Pneuma az ! [11]. Más szóval: az, amivé az ember lehet, az már megvan, öröktől fogva.

Ha belegondolunk: Isten az egyetlen igazi létező, csak neki van „önmagában való” (kezdetlen) élete. Enélkül az igazán létező nélkül senki és semmi nem jöhet létre... Mindaz, ami van, Tőle–Belőle származik, és a közös, halhatatlan „anyag” miatt minden örökké él. Ezt mondja ki Jézus a Fülöp–evangéliumban: „Mert a létező jött létre és fog létezni”.

Lássuk hát a Tm 18-at „magyar fordításban”:

„Annak igazán jó, aki örök életet szerez. Ehhez csak tanítványommá kell lennie. Ha felfogja azt, amit mondok, és annak értelmében cselekszik, akkor ő is Isten emberi fiává válik, s az anyag engedelmeskedni fog neki. Mindössze azt kell tudnia, hogy igazi értékei odaát vannak. Ha erre rájön, nem fog félni a haláltól sem.”

A dolog lényege a világ felismerése [12]. A Mennysors ország alapvetően különbözik tőle: ott se éjszaka nincs, se napsütés, mivel ezek a kozmosz (a Sötétség Birodalmának) jellemzői. „Odaát” egyvalami van: közvetlen s minden elképzelésünket felülmúló [13] istenkapcsolat.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem akar más felismerésre térni.

- [1] Lk 9,54
- [2] Lk 10,17–20
- [3] Tm 107.
- [4] Tm 18.
- [5] Fülöp–evang.
- [6] Jn 8,58
- [7] Jn 3,12–3
- [8] Jn 16,12
- [9] Tm 109., Jn 16,13–5
- [10] Tm 107.
- [11] Tm 2., 71.
- [12] Tm 4., 55., 81., Jn 7,7
- [13] Tm 16.

A tisztító tűz

A „megtérés” a kereszténység egyik központi fogalma. A hívók általában erkölcsi megújodást értenek rajta. A „megtért” ember a tisztulás útjára lép, és ettől kezdve próbál etikusan viselkedni. A megtisztulás útját-módját minden vallás „ismeri”, így a júdaizmus is. Bemerítő János viszont tevékeny megbánást hirdetett [1], tanítványai szembe is kerültek a zsidókkal [2].

Az Emberfi azonban őt is lekörözte, tudniillik „tűzzel” keresztelt, azaz heves szó-párbajok közepette [3]. Ő nem erkölcsi-etikai megtérést akart, mert jól tudta, hogy ezzel lehetetlent kívánna. Ahhoz ugyanis, hogy az ember megjavuljon, először más felismerésre kell térnie. A „metanoia” a gondolkodás teljes átalakítását jelenti. A lényeg rendbetevésével ugyanis mindent a helyére teszünk [4], mivel nincs két lényünk: egy külső és egy belső [5].

Nikodémusnak azt magyarázza, hogy először meg kell születni „felülről”, azaz át kell gondolni a végső kérdéseket, az elsőtől az utolsóig. Ő is a mennyből szállt alá, azaz Isten lehetséges tulajdonságainál kezdte [6]. A „vízből és Szellemből való születés” képe egyértelmű: a víz (*-be való merülés*) a megtisztulást szimbolizálja, a *Szellem* (*-be való merülés*) pedig a gondolkodást... A vízből és Szellemből való születés tehát egyszerűen: gondolkodás általi megtisztulás [7]. Az Emberfi azért nem merített alá senkit [8], mert a logika nem kíván folyadékot.

Tüzet viszont igen, ám ezt a máglyát mi magunk rakjuk. A „tisztító tűzhöz” kapcsolódó vallásfilozófiai elképzelések tévesek. Lássuk a Szellemi Hagyatékot !

Jézus mondta: Az Atya királysága hasonlatos egy emberhez, akinek jó magja volt. Az ellensége elment éjjel, gyomot vetett a jó mag közé. Az ember nem engedte nekik, hogy kitépjék a gyomot. Azt mondta nekik: ne hogy elmenjete, hogy kitépjétek a gyomot, és vele együtt a búzát is kiszakítsátok. Mert az aratás napján a gyom nyilvánvaló lesz; kitépik azokat, elégetik azokat. Akinek van füle a hallásra, hallja ! (Tm 56.)

az ember, akinek jó magja volt = az Atya (kizárólag neki van jó magja [ő a birtokos], Jézus csak „a vető” [vö. Tm 8.], aki elhinti azokat)

az ellensége = a Sátánnak nevezett Tékozló fiú

éjjel ment el = sötétségben, tehát a tudatlanságot kihasználva tette azt, amit csinált

azok, akik ki akarták tépni a gyomot = az Atya mennyei fiai

ahová a gyom került = az emberekbe

az aratás napja = az emberi megvilágosodás időszak

akik kitépik a gyomot = az aratók (vö. Jn 4,35–8), tehát az értelmes (Tm 20d), megvilágosodott emberek

[1] Lk 3,10–4

[2] Jn 3,25

[3] Tm 9., 15., Mt 10,34; Lk 12,49

[4] Tm 21.

[5] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39

[6] Jn 3,3; Tm 3.

[7] Jn 3,5; Tm 52.

[8] Jn 3,23; 4,2

Sokszor felteszik a kérdést a földi igazságtalanságok és szenvedések kapcsán; hogy engedheti ezt Isten. Akinek van fiúgyermek, az tudja a választ. Ha jó apa akar lenni, akkor nem szabhatja meg azt az irányt, amerre az menni akar. Az Atya is csak úgy tud jót tenni (teremteni), ha biztosítja Teremtményeinek a szabad akaratot, s az ezzel járó lehetőségeket. Ezért jó az Atya [1], illetve ezért van jó *magja*. Nem akadályozhatja meg tehát, hogy valaki gyomot vessen. A mennyei fiak pedig azért nem lépnek közbe, mert atyjuk jobb belátásra bírta őket. Hallgatnak reá, mert megértik, hogy az aratás napja egyszer mindenképpen eljő.

Ahhoz, hogy eljöhessen, először vetni kell, s Jézus már meg is tette a magáét [2]. A kérdés az, hogy *kik* lesznek az aratók, *mit* fognak learatni, és hogy hol fognak aratni. Ezek előtt az aratók előtt nyilvánvalóvá válik majd, hogy a gyom haszontalan, ezért ki fogják tépni. A kiszaggatott gyommal pedig az elégetésen kívül nincs mit kezdeni... Ami pedig megsemmisült, az nem nőhet ki újra [3].

Az aratás dátuma tőlünk függ, és ez az, amit meg kell értenünk ! Ha learatjuk a Pneuma-gyümölcsöt [4], akkor (ezzel) istengyermekké is válunk. Az Atya emberi fiainak viszont, a menyeeikhez hasonlóan, nem a gyomlálás a feladata, hanem a vetés. Ebben is az Elsőszülöttet kell utánoznunk ! Ahhoz, hogy mi is Pneuma-magokat vethessünk [5], először meg kell semmisítenünk magunkban a gyomot, aztán már learathatjuk szellemi fáradozásaink gyümölcsét [6].

A tisztítótűz és a poklot elvileg Isten hozta létre (!), elhelyezni azonban csak az idejétmúlt geocentrikus világkép segítségével lehetne őket – valahová. Az igazság az, hogy sem helyük, sem funkciójuk nincs, és nem is lehet. Mind a tisztítótűz, mind a pokol az egyszeri teremtés fantazmagóriájához kapcsolódik. Ebben a konstrukcióban – „természetesen” – csak az ember számít teremtménynek. Mivel pedig mindkét helyre csak a halál után kerülhetünk, a halálnak is Isten tervei között kéne szerepelnie...

Ha Isten által teremtett poklot vallunk, akkor istenképünk dualisztikus lesz, és nemcsak jósága, de örökkévalósága és léte is kérdésessé válik. Ha ugyanis a teremtési aktus (ami Isten lényege) nem folyamatos dolog, hanem egyszeri esemény, akkor Isten sem nem jó, sem nem örök; tehát szembekerül önmagával, így megkérdőjelezi saját létét. Ezzel szemben Isten Világa (a Mennysors) létezik, örök és jó, miként Alkotója. Menny és pokol tehát kölcsönösen kizárják egymást, csak az elbutított hívek fejében férnek meg egymással. A tisztítóhely és a pokol tüze fegyelmező és léleknyomorító eszköz a Sátán által inspirált egyház kezében.

Isten nem teremtett sem próbapályát (földi élet-világ-sors), sem kínzókamrát (tisztítótűz), sem soha-ki-nem-nyíló börtönt (pokol). Az evilági lét milliárdnyi ember számára jelent többszörös poklot, így tulajdonképpen a Sötétség Birodalmát nevezhetjük annak, noha az sem az, mert nem Isten teremtette, s nem azért kerültünk bele, mert rosszul viselkedtünk, s nem bűneink levezeklése után szabadulunk. Pokol csak a tékozló fiúk számára van – bizonyos értelemben –, akkor, amikor már a megtérést fontolgatják, és szembenéznek viselt dolgaikkal. De ez sem „hely”, hanem tudatállapot.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tud máglyát rakni a bűneiből.

[1] Mt 19,17a

[2] Jn 4, 36–8

[3] Tm 72.

[4] Tm 20.

[5] Tm 8., Mt 13,3–9; Mk 4,3

[6] Tm 58.

Ki kaphat kinyilatkoztatást ?

Mielőtt gyorsan megválaszolnánk ezt a kérdést, egy „bárki”-vel vagy egy „mindenki”-vel, gondolkodjunk el azon, hogy miről is beszélünk ! Ha ráérzünk arra, hogy a kinyilatkoztatás egy találási folyamat, akkor nem fogjuk elkapkodni a választ. Természetesen bárki megvilágosodhat, aki keres. No de, hányan vannak a keresők? [1]. A kinyilatkoztatásból alanyi jogon részesülhet a homo sapiens, de az senkinek se jár, a lehetőséggel ugyanis élni kell ! Aki más zsebében tartja a lelkiismeretét, az sose fog ilyesmiben részesülni. Pontosabban: csak egy hivatalos „kinyilatkoztatást” fog kapni, a zseb gazdájától.

Az egyházfiak nem érintettek a találás kérdésében, mert ők az előjáróikra hallgatnak. Ezek gondolkodás nélkül is „mindent tudnak” az illetékes tanítóhivattaltól. Ha felmerül egy probléma, akkor azt csak „az okosok” hatáskörébe kell utalni. Majd az arra hivatottak megválaszolnak az okvetlenkedőknek. Minek a gondolkodás „terhét” cipelni, mikor az iga „könnyebb” [2]. A hívek nem fáradoznak, ezért aztán nem is találják meg az Életet [3].

A találás, a megvilágosodás és a kinyilatkoztatásban részesülés egy felismerés alapú tudás (gnózis !) részei. A találás egyszeri és az embertől elvehetetlen dolog, a megvilágosodás helyes isten- és világképet nyújt, a kinyilatkoztatás pedig a talentum-forgatás függvényében egy soha le nem záródó folyamat. Ebben csak a kiválasztottak részesülhetnek. Jézusnál minden egyszerű: aki keres, az talál, de csak az talál, aki keres !

Ha ezt a világot az Örökkévaló teremtette volna, akkor nem kéne keresni semmit, mert az istenkapcsolat közvetlen lenne. Ha a körülméltetés számítana valamit ez ügyben, akkor már körülméltetnek születnénk. A találáshoz azonban Lélekben kell körülméltetnünk [4], vagyis szellemileg [5]. Nincs az a külső jel (megkeresztelés) vagy felekezeti tagság, amely biztosíthatná számunkra a kinyilatkoztatás vételét. Ellenkezőleg: a külsőségek és a „valahová” tartozás csak az Ajtó előtt állást biztosítja. Ez a hamis lelki nyugalom éppenséggel a be-nem-lépést garantálja [6]. Az egyház ugyanazt nyújtja, mint a biztosítótársaságok: az ember a pénzéért csak a félelemtől mentesül, a káreseménytől nem. Az Emberfi viszont igazi nyugalmat kínál, káresemény nélkül [7].

Ha kinyilatkoztatást akarunk kapni, akkor rekonstruálni kell a magunk számára a Jézus-eseményt, ugyanis működésének az volt a célja, hogy hasznunkra legyen. A megmentődés egyéni megvilágosodás útján következik be, ehhez akart ő segítséget nyújtani mindazoknak, akiket az Atya neki adott. Jézus nemcsak a szavaival, de tetteivel és jelképes cselekedeteivel is sok mindent közölt.

A kinyilatkoztatásban részesülésnek két útja van. Egyik az autodidakta kopogtatás-zörgetés [8]. A másik: a mestertől való tanulás. Aki megérti őt, az gyorsabban juthat el „oda, ahol ő van” [9]. Felvilágosító munkájával (a Nyilvános Működés elvállalásával) meg akarta könnyíteni, le akarta rövidíteni számunkra az utat. Fennmaradt logionjai ugyanezt a célt szolgálják [10].

[1] Tm 22., Mt 22,14

[2] Tm 91., Mt 11,28

[3] Tm 57.

[4] Tm 52.

[5] Jn 3,3-8

[6] Tm 76., Mt 22,8

[7] Tm 1., 59.

[8] Tm 26., Mt 13,52; Jn 6,45

[9] Tm 23., Jn 14,3b; 17,24

[10] Tm 109., Jn 16,12-5: A jézusi logionok elemzést igényelnek !

Végső soron a Jóisten az, aki kinyilatkoztat, vagyis bárki megvilágosodhat Jézustól függetlenül is, de ha már módunk van rá, hogy tanuljunk az Elsőszülöttől, akkor célszerű rá hallgatni. Sokszor mondta, hogy őt kell követnünk, hiszen az Atyához csak a Fiún keresztül lehet eljutni. Ez azt jelenti, hogy mindenképpen istengyermeki státusba kell kerülnünk [1].

Jézus tanúságot tett az Igazságról, azaz mindarról, amire rájött [2]. A megmentődés útja – az ismeretszerzés útja. Az ember azonban semmihez sem juthat mennybéli segítség nélkül [3]. A Fiú tehát arról beszél, amit megtudott Istentől, s azt bizonygatja, amit megértett [4]. Ehhez csak az Atyát hívhatja tanúnak, aki ki is állt mellette [5]. Nyilvánvaló, hogy Jézus a lelki szemeivel és belső füleivel vette a kinyilatkoztatásokat. Mi is csak ily módon vehetjük majd [6], de már az ő hathatós támogatásával [7].

Az Igazság megismerésének (így a szabadulásnak is) azonban feltétele a Jézusnak való hitelt adás. Ő csak azokat tartja a tanítványainak, akik hisznek neki [8]. Aki elveti őt és beszédeit, azt az igazságot hordozó Igék (= a Logika) fogja elítélni, az utolsó napon (= akkor, amikor eljön „az igazság pillanata”). Ez egy egyénenként változó időpont, melynek eljövetele rajtunk fordul.

Jézus egyedüli mértékadónak jelentette ki magát, és ezzel megszüntette a vallási szervezetek közvetítő szerepét [9]. Közvetlen istenkapcsolatot ajánlott az embereknek, olyat, amelyet ő létesített és testesített meg [10].

A kinyilatkoztatás titkai [11] nem olyan egyszerűek, hogy azokat bárki felfoghatja. A bölcsek és belátók (írastudók, farizeusok és vének) sem ostobák, ám az újjászületés hiánya vakokká teszi őket. A talált „gyöngyöket” csak a kicsinyek tudják értékelni [12]. Ezzel a ténnyel az Atya és a Fiú is számol [13], ez azonban nem korlátozza a kinyilatkoztatás mennyiségét... [14]. Aki gyermekké lesz, az mindent birtokolhat [15]. A tudás bárkié lehet, aki *akarja*, hogy az Emberfi kinyilvánítsa neki az Atyát [16].

Aki papi zsebekben tartja a lelkiismeretét, azt az egyház gazdája (Evilág Ura) fogja közvetett [17] s így hazug kinyilatkoztatásban részesíteni. A világban nagyon sok olyan istenkereső van, aki nem jut sehová. Nagy részüket az egyház vezeti félre [18], egyesek azonban saját hibájukból késnek el a menyegzőről [19]. Ezek közül sokan atyjuk nyomdokaiba lépnek [20]. Bizony, a Tékozló fiú az első a sorban, azok között, akik visszatásítják a lakodalmi meghívást. Ő egy ezüstitálcán felkínált, mennyei kinyilatkoztatásra mondott nemet. Nem akart belépni Isten Világába, ezért nem is láthatta „színről színre” a Teremtőt.

[1] Tm 2.

[2] Jn 5,34b Ezt a tudásanyagot előszóban csak részben volt képes átadni (Jn 16,12–5).

[3] Jn 3,27; Tm 89.

[4] Jn 3,11

[5] Jn 5,31–4

[6] Tm 14., 18., 32., 84.

[7] Tm 109., Jn 14,12–4

[8] Jn 8,31–2

[9] Ezt a főpapok és a farizeusok is felfogták! (Jn 11,48; 12,19)

[10] Tm 27.

[11] Tm 62.

[12] Tm 94., Mt 7,6

[13] Mt 11,26

[14] Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25; Lk 19,26

[15] Tm 17., Mt 11,27; Jn 3,27; 3,31–2; 3,34–5; 4,25–6; 16,30

[16] Mt 11,27c

[17] Tm 39., Isz 109/53; Mt 15,13; Jn 15,1

[18] Mt 23,13–5; Tm 2., 5., 33., 38., 39., 51., 52., 66., 72., 103.

[19] Mt 25,1–13

[20] Jn 8,37–47

A hivatásos mértékadónak – papnak – készülők *a Jóisten helyett* azt az egyházat választják, amit Evilág Ura felajánl nekik. Ők azok, akik hitükért az Istenen is átgázolnak. Ezt azért nem veszik észre, mert lelkiismeretüket a hierarchia zsebeiben tartják. Aki egyházfi lesz, az nem Istent szolgálja, hanem a Rendszert ! Az ilyennek az Ördög azt hazudja, hogy belépésével *már meg is találta Istent*. Ezért a delikvens nem is fogja keresni őt, hanem másokhoz akarja elvinni, felhatalmazás nélkül. Ily módon vezeti le a Sátán az istenes ambíciókat !

Elméletileg a kispapok Fiú-aspiránsok, esetükben jó esély van arra, hogy istengyermekké váljanak. Ez az a veszély, amit Evilág Ura nem vállal, ezért (a hierarchia segítségével) már kezdetben tévútra csalja őket. Hamis kiválasztottság-érzést és emberektől való felhatalmazást kínál. Működési területet is ad, és az egyházi karrier lehetőségét is megcsillantja. A dicsőségre szomjazó [1] delikvens hamarosan a saját nevében [2] prédikál, magyarul: a hiúsága gátolja meg abban, hogy eljusson az Atyához.

A „hivatásos hívek” is rossz emberanyagnak bizonyulnak a kinyilatkoztatni kívánó Isten számára. Ők azok, akik másokra bizzák a gondolkodást, hitéletüket egyházi kezelésbe adják, szívük helyett a templomba zárják Istent... A hívek meg vannak győződve arról, hogy ők tiszták és egészségesek, nekik nincs szükségük a kinyilatkoztatás gyógyszerére. Az Emberfi nem is tudott mit kezdeni a magukat büntetlennek tartó egyénnel. Az „igazakat” hiába hívta, csupán a bűnösök álltak kötélnak [3]. Azok, akik áldozathozatalként fogják fel az irgalom gyakorlását, *lelkületileg alkalmatlanok* a Dolgok megértésére [4]. Az embernek a szívét kell odaadnia, mégpedig spontán módon [5].

A Pneumát nélkülöző egyed, aki csak „hús és vér”, magától értetődően geocentrikus. A cseperedő homo sapiens tényleges világa a szemhatárig tart, a gyermek lassanként fogja fel, hogy „a hegygerinc mögött is élnek emberek”. A világ azután rohamosan távol, de léptéknek marad a szemhatár... A Föld nevű bolygó, mint globális létező, az egyén számára meghódíthatatlan. Fizikai tulajdonságaira éppúgy nincs rálátásunk, mint magára az emberiségre. Tudhatjuk, hogy planétánk gömb alakú, s hogy szédítő sebességgel forog, de az alátámasztottság vagy felfüggesztettség hiánya nem zavaró. Értesülhetünk holokauszt méretű népirtásokról, de a nagy távolság „valószerűtlenné” teszi az eseményeket. Emberi perspektívába kényszerítve szilárd talajnak fogjuk érezni a lábunk alatt a földet, s közvetlen környezetünk jelenti számunkra „a világot”. Az ember érzékelési köre erősen korlátozott, és sok minden szűkíti a mozgásteret. Összehasonlítási alap hiányában törvényszerűen téves következtetésekre jutunk.

A Földhöz hasonló, Kozmosz-béli világok mind „a saját tengelyük körül forognak”, és a rajtuk élő civilizációk egyedülnek, s így a teremtés koronájának hiszik magukat. Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos domináns evolúciós faj mindenhol elhivatottságot érez az uralkodásra. Meg vannak győződve arról, hogy létezik egy isteni szövetség, mely velük és érettük kötött, az élet haszonélvezetére. Az adott világhoz tartozó hivatalos kinyilatkoztatásnak éppen az a szerepe, hogy rögzítse ezt a „tényt”.

Nem tudni, hogy a mi bolygónkon hány civilizáció váltotta már egymást, de jelenleg az ember áll az evolúciós hierarchia csúcán. Most, a 21. század elején, több nagy kultúrkör él a Földön, egymás mellett... Ez azt jelenti, hogy még nem dőlt el: melyik világvallás lesz az egyeduralmodó. Ezt a „természetes” szelekció fogja eldönteni, ugyanis ezen a téren is az erősebbé a palma. A globális üdvtörténetet a győztesek írják majd, az új generációk pedig egyre kevesebbet fognak tudni a múltbéli valóságról. Bármelyik emberi rassz fia örömmel elhiszi majd, hogy az ő felülkerekedett népe a felsőbbrendű, s hogy Isten az ő kiválasztott népe mögött állt.

[1] Jn 5,41

[2] Jn 5,43–4

[3] Mt 9,9–13

[4] Tm 90., Mt 23,25–6; Lk 11,40

[5] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; Lk 10,25–37

Összehasonlítási alap hiányában szinte mindent be lehet adni a homo sapiensnek, méricskélései pedig őt fogják „igazolni”. Az ember alatti világot oktalannak, sőt lelketlennek látja, így felhatalmazva érzi magát arra, hogy uralkodjon azon. Mivel erre megvan a lehetősége, ideológiát is gyárt hozzá: a földkerekség azért van, hogy az ő fajtája *rablógazdálkodás-szerűen* használja. Ezt a „kinyilatkoztatást” a Jóisten szájába adja [1], mert az önző, harácsolás iránti vágy belülről jön, „természetes” ösztönként, ami valójában egy beprogramozott sátáni örömhír. A más fajok szempontjából igazságtalan terjeszkedést *mindig az egyház szentesíti*, ugyanis a mammon iránti affinitást a vallási köntös hivatott leplezni.

Evilág Ura egy geocentrikus és emberközepű „kinyilatkoztatást” sugall, amit a teremtés koronája örömmel a magáévá tesz. Hivatalos rangra emeli a sátáni programot, szentséggé teszi és dogmatizálja. A Hagyomány és az Írások a mindenkori domináns gondolkodók elképzeléseit tükrözik. Ily módon válik a világ az ember istenévé, akár vallásos, akár nem.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem akarja belevetni magát a kinyilatkoztatás folyamába.

[1] Ter 1,26–8

Angyalok és gonosz lelkek

Az angyalok és az ördögök státusa beazonosítható a Jézus szerint tájékozódók számára. Az Emberfi szellemi közvetítőkként mutatta be az angyalokat: ők segítenek bennünket az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételében. A Szellemi Hagyaték idevágó igehelye így szól:

Jézus mondta: Angyalok jönnek hozzátok prófétákkal, és nektek adják, amik a tieitek, és ti is nekik adjátok, amik a kezetekben vannak. S magatokban azt mondjátok: Melyik az a nap, amikor eljönnek, és elveszik azt, ami az övék? (Tm 89.)

angyal = a megértés segítője, a kinyilatkoztatás hordozója, égi tolmács

próféta = az isteni kinyilatkoztatások földi szócsöve

ami a miénk = az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás

ami a kezünkben van = mindaz, amit már tudunk (vö. Tm 40., 71.)

magatokban = a kinyilatkoztatás vételének „helyén”, azon a szellemi szinten

mondjátok = türelmetlenül várjátok, menjetek a dolog elébe

ami az övék = a dologhoz való saját hozzájárulásunk

Kérdések és megállapítások:

1. Mikor és hol kerülhet sor a megvilágosodásunkra?
2. A kinyilatkoztatás vételében nekünk is közre kell működnünk!
3. Ehhez az eszünket kell használnunk (vö. Tm 40.).
4. A kinyilatkoztatás egy *folyamat*, mely egyszer beteljesül (vö. Jn 6,39–40).
5. Ehhez a beteljesüléshez félrevonulás és zavartalanság szükséges (vö. Tm 26.).
6. Jézus esetében a pusztában „tetőzött” a folyamat (Mk 1,12–3).

Az igehely megfejtett mondanivalója:

„Akkor fogtok egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatásokban részesülni (név szerint hozzánk jönnek és a mieinket adják oda), ha már tudtok bizonyos, alapvető, dolgokat. Tegyetek meg hát az égvilágon mindent, ennek elősegítése érdekében!”

A kinyilatkoztatások hordozóinak azért van szükségük arra, ami a mi kezünkben van, hogy építhessenek rá. Akinek van a „kezében”, annak lehet adni... (Tm 40.).

Az ördögöket illetően az iszlám hagyományban megőrzött jézusi logion igazít el:

Mondta a messiás apostolainak: „Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltsalak titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások és az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelkeitek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogyan szabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, amely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” (I sz 57/129)

Íme Jézus „székfoglalója”, mely a Lk 4,18-9 alatt is elolvasható. Ez a logion azonban több dolgot tartalmaz, igaz, semmi olyasmit, ami ne lenne összeszedhető a kánoni evangéliumokból. Megtudjuk belőle, hogy Jézus *csak az őt követni akarókhoz jött*; hogy a bűnös életmód *a helytelen világnézeti alapállás* következménye; hogy ez az ún. élet igazából *halál*; hogy Jézus *a Messiás*, aki végleg meg tud szabadítani bennünket a tévhiteinktől, a rossz (vallási) szokásainktól és erkölcstelen tetteinktől. Egy megokosodási és – ennek következtében ! – egy megtisztulási folyamat áll előttünk, mely királyi lelkiállapotban fog tetőzni.

Bizonyos értelemben *ez a világ a pokol*, tudniillik pokoli körülmények vannak benne. Ez az állapot azért jöhetett létre, mert evilág a Sátán birtoka és tartózkodási helye [1]. A siralomház után csak a kivégzés következhet, ettől a szomorú jövőtől akar megkímélni bennünket Jézus. Ő azonban csak a tanítványait tudja megmenteni, vagyis azokat, akik hallgatnak rá. Aki az Élőre „tekint”, annak lehetősége van az ismeretszerzésre, az országbeli halottak viszont hiába is próbálnak látni, nem értenek semmit [2]. A Dolgokat csak az újjászületettek foghatják fel [3].

A gonosz lelkek ezt az újjászületést akarják meggátolni ! Jézussal semmi dolguk [4], hisz benne már nem tudnak kárt tenni [5]. Közvetlen istenkapcsolata miatt képes „idő előtt” [6] kínokat okozni nekik, hiszen a pusztá lénye szembesíti őket bűneikkel. Az Emberfi személyében ugyanis *Isten elé kerültek*, ezt a szituációt azonban későbbre várták... Az „ördögfiókák” tehát itt vannak, és működnek is:

„Ha a tisztátalan szellem kimegy az emberből, víztelen helyeket jár be, s csillapodást keres, de nem talál. Erre így szól: Megtérek házamba, melyből kijöttem. El is megy és azt üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve találja. Ekkor elmegy, magához vesz hét másikat, magánál rosszabb szellemet, bemegy és ott lakik. Annak az embernek utolsó állapota pedig gonoszabb lesz az elsőnél. Így jár ez a rossz nemzedék is [7].

A tisztátalan szellem nem megy ki az emberből csak úgy, önszántából, azt ki kell űznie valakinek. Ha a ház védtelenül marad, akkor a tüneti kezelés nem sokat ért, mert a gonosz lélek vissza tud térni. Az ember háza (lelke, legbenső valója) akkor a legsebezhetőbb, ha az üres tétlenségben, kisöpörve és felékesítve áll. Tudniillik, az a lélek-szellem-ész, amit nem használnak, az könnyen legyőzhető, mivel nincs „készültségben”. „Tisztaszobánkba” ekkor rosszhiszemű és jogcím nélküli lakók fognak beköltözni, akiket aztán már önerőnkől nem is tudunk kitenni.

A *gondolkodó* ezzel szemben állandóan használja az eszét. Nem üres a feje: sohasincs „kisöpörve”. Egy dolgozószobát ugyanis nem érdemes kiglancolni, úgyis „rendetlenség” lesz benne. Az ilyen ember háza mindig lakott, tehát sohasem védtelen, a tisztátalan szellem nem tud „csak úgy” visszajönni, hiába hoz magával erősítést, akár egy légiót [8].

A Jézus által meggyógyított személyek mind rájöttek arra, hogy Isten emberi fiával találkoztak [9]. Az írástudók és a farizeusok azonban nem tudták levonni ezt a helyes következtetést, mert agyukat megbénította az a hit, amit „a bölcsektől és belátóktól” örökölték. Éppen azért mondta el ezt a logiont, hogy figyelmeztesse őket a nem-gondolkodás súlyos veszélyeire. Hiába történnek csodálatos dolgok a szemük láttára, ha az nem hozza működésbe az agytekevénységeiket. Ezért nem produkált soha égi jeleket, hisz már a földiek (a gyógyítások) sem hozták meg a várt eredményt.

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem tart kapcsolatot az angylaival, s így a gonosz lelkek zaklathatják.

[1] Mt 4, 8-9; Lk 4,5-7

[2] Tm 58.

[3] Mt 11,25-30; Lk 10,21-4

[4] Mk 5,7; Lk 8,28

[5] Jn 14,30

[6] Mt 8,28-9

[7] Mt 12,43-5

[8] Mk 5,9

[9] Jn 9,24-34

Miért Jézus?

Az értelmes ember – s valójában csak a gondolkodó érdemli ki a *homo sapiens* nevet – az élet nagy kérdéseivel foglalkozik. Ennek során Istent is körbe kell járnia, sőt kultúrkörünkön belül Jézus személyét se tudja megkerülni. Ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy el kell helyezni őt a nem létező üdvtörténet valamelyik pontján. Zsidó szívvel érezve nagy a kísértés arra, hogy beleintegráljuk a júdaizmusba. Ez ugyanolyan lehetetlen vállalkozás, mintha a pálinizmus sajátítaná ki... A se zsidó, se keresztény Jézus mindkét felet határozottan visszautasítaná, mert nem szeretne csöbörből vödörbe kerülni.

A zsidókat figyelmeztetni kell arra, hogy a kereszténységet nem ő találta ki, s ha rajta múlt volna, akkor sose jön létre az egyház. Az ő ekléziája ugyanis a gondolkodó ember agyában épül fel [1]. Szerencsére hozzánk hasonló ember volt, így módunkban áll követni őt az istengyermekség útján. A nők is bizalommal fordulhatnak hozzá, hisz már kétezer évvel ezelőtt esélyegyenlőséget hirdetett. Az Isten előtti egyenjogúságnak mindössze a logikus gondolkodás a feltétele [2].

Az egykori názareti építőmester se született tökéletesnek, és nem is volt büntelen, mégis a kinyilatkoztatás kútfejévé tudott válni ! Erre a szerepre irgalmas lelkülete tette alkalmassá. Csak a szétfűzött szívű ember kezd el gondolkodni a végső kérdéseken, csak a kivetett személy keresi állhatatosan a válaszokat, így aztán csak ő ismerheti fel azt, hogy *kicsoda* is valójában, s hogy *hol* van [3].

A más felismerésre térés az alapja mindennek, ezért indítja Nyilvános Működését ezzel a felszólítással. A helyes isten- és világgéppel rendelkező ember képes a Dolgok megértésére, hisz már a szívével lát. Ezzel az *értő érzékszervvel* veszi a személyre szóló kinyilatkoztatásokat. Ugyanez a Pneuma szükséges Jézus logionjainak megfejtéséhez is. Példabeszédei csupán a kívülállók számára rejtélyesek. A Fiú terminológiájának ismeretében az evangéliumok nyitott könyvvé válnak.

Az Örömhír szóban került a nyilvánosság elé. Az Emberfi nemes tettei elsősorban a lelkületéből fakadtak, ugyanakkor alkalmasak voltak arra is, hogy aláhúzzák mondanivalóinak igazságát. Ezek a cselekedetek igen beszédesek, érdemes őket a logionokhoz hasonlóan kielemezni.

A Fiú azért „jött”, hogy megismertesse és biztosítsa a közvetlen istenkapcsolathoz vezető utat. Ezért hátrahagyott egy írásbeli művet is, ami nem más, mint a szellemi hagyatéka. Ez az ún. Tamás-evangélium, amely csak 1946-ban került elő [4].

Jézus a Nyilvános Működés tanúira is számított [5], akik át is hagyományozták a történeteket, ill. megőrizték az elhangzott szavakat. Ez azt jelenti, hogy még ma is több mint elegendő anyag áll a rendelkezésünkre. Az Atya Elsőszülött emberi Fia magáról is minden lényegeset elmond a logionjaiban, amelyek csupán egyféleképpen értelmezhetők. Ő mindent megtett azért, hogy ez így legyen.

Az őskereszténység idején tucatnyi evangélium foroghatott közkézen. Ezek nyilván átfedték egymást, hiszen ugyanarról a dologról igyekeztek beszámolni. A későbbi kano-nizálás talán egyetlen érdeme az, hogy ezeket az átfedéseket a szelektálás útján nagyrészt megszüntette. Mennyiségileg biztos elveszett sok jézusi mondás és olyan történés, ami a kiszuperált evangéliumok saját anyaga volt.

[1] Mt 16,17-8

[2] Tm 115.

[3] Jn 8,14

[4] mek.oszk.hu/14600/14682

[5] Lk 24,48

A ma rendelkezésünkre álló művek (Tm, Mt, Mk, Lk, Jn, Isz, Zsk) ellentmondásmentesek és kölcsönösen megerősítik egymást. A szinoptikusok tartalmi azonossága nyilvánvaló, s ha Jánost is hozzájuk csapjuk, akkor kijelenthető, hogy a kánoni anyag 50%-a Tamásnál is megvan. Az Iszlám hagyomány egyharmad része viszont a Szellemi Hagyatékkal cseng össze, s természetesen sokszor a többi evangéliummal is. A Zsidó-keresztény hagyomány töredékeiből szintén ki lehet gyűjteni az Emberfire utaló mondásokat, éppen úgy, ahogy a Katolikus levelekből is. Ez utóbbiak – a páli teológia miatt – elég kevés jézusi anyagot tartalmaznak [1].

A Szellemi Hagyaték felbukkanásával igazából minden olyan evangélium előkerült, ami ilyen vagy olyan okokból átmenetileg elveszett... Jézus ugyanis nem hagyhatott ki egyetlen fontos mondást sem „a Tamás–evangéliumból”, hiszen éppen a logionok összegyűjtése és sorba rakása volt a célja.

A Szellemi Hagyaték 50%-a csak azoknak új, akik nem ismerhették meg a kano-nizálás előtti evangéliumokat. Természetesen így is hiányozhat néhány mondás, ám ez nem olyan nagy baj. János például több logiont is szán olyan témákra, amihez máshol egy is elegendő.

A Tamás–evangélium, az Iszlám hagyománnyal együtt, agyon van hallgatva. Hivatalos szaktekintélyek nem foglalkoznak velük, pedig a jó pásztor hangja [2] egyértelműen felismerhető. Az egyik eklatáns példa az egyes teológusok által gyanúsnak tartott János–evangélium és az Iszlám hagyomány stílusbeli azonossága. „Felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz” – írja János [3], s ez a megfogalmazás csak az iszlámban található meg: „Én azért jöttem hozzátok az én Atyámtól és a ti Atyátoktól” [4].

A másik tartalmi egyezés, ami azt bizonyítja, hogy a Szellemi Hagyaték logionja s a János–evangélium szemléltető beszéde [5] ugyanattól a személytől származik. A szóban forgó mondás a szinoptikusoknál is megvan, de a pontos szöveg „Tamásnál” olvasható [7]. Máténál és Márknál a lámpás mindenkinek (az emberek fiainak is) világít, Lukácsnál azonban [8] csak azoknak, akik bemennek (a királyságba). A Szellemi Hagyatékban viszont az áll, hogy „mindenkinek, aki bemegy és kijön”. Ez ismét hitelesíti Jánost, aki ezt írja: „Én vagyok az ajtó. Ha valaki rajtam át bemegy, megmenekül: bemegy majd, kimegy majd, és legelőt talál” [9].

Az Örömhír teljes és homogén volta a mondanivalók alapján domborodik ki. Jézusnak ugyanis kevés közlendője van, s tulajdonképpen mindig ugyanazt vezeti elő, különböző formában. Egy maréknyi szöveg elegendő – bármelyik evangéliumból –, hogy megértsük őt. Ehhez persze be kell szerezniünk egy „másik fület” [10]. A bonyolultabb példabeszédek után egy figyelmeztetés áll: „*Akinek van füle a hallásra, hallja!*” [11]. Ez azonban nem a Pneumával rendelkezőknek szól, ők tudniillik elsőre is értik: miről van szó. Az intést a „másik fület” nélkülözőknek kell megszívlelni. Az Emberfi azt akarja az értésükre adni, hogy az egyszerűnek látszó logion összetett kinyilatkoztatást tartalmaz, amit kizárólag Pneuma birtokában lehet felfogni, a jézusi terminológia ismeretében. Magyarán: ha hallani akarsz valamit, akkor legyen hozzá füled !

Az ember igazi tragédiája az, hogy nem mélyed el az írott evangéliumokban.

[1] *Válogatott tanulmányok*, 128 – 135. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[2] Jn 10,4–5

[3] Jn 20,17b

[4] Isz 57/129

[5] Jn 10,1–18

[6] Mt 5,15; Mk 4,21; Lk 8,16

[7] Tm 32.

[8] Lk 11,33

[9] Jn 10,9

[10] Tm 32., Mt 5,14–6; 10,27; Lk 11,33

[11] Tm 7., 20., 56., 63., 65., 97., Mt 11,14; 13,9; 13,43; 19,12; Mk 4,9; 4,23; Lk 8,8

Mit hirdetne ma ?

Fejezetünk címéből egy másik kérdés is következik, nevezetesen: vajon a Jézus-esemény helyhez és időhöz kötött dolog volt-e? Nem, mert ő az egész világgal perben állt, a világ személytelen erői pedig mindig ugyanúgy működnek. Az Örömhír se változik soha, mégpedig azért, mert igaz. Jézust nem lehet sem relativizálni, sem túlhaladni. Minden ilyen próbálkozás a meghazudtolását jelentené. Ő azonban azt nyilatkoztatta ki, amit az Atyától hallott [1].

Tehát bárhol és bármikor támadhatnak jézusok, minden kultúrkörben és minden országban [2]. Ezek a személyek az Elsőszülött nevében, azaz istengyermeki státusban lépnének fel. E „második eljövétel” csak úgy mehetne végbe, ahogy az első. Valaki Isten emberi fiává válna, s ezzel felhatalmazott Küldötté. A világ közepére állna, és testben jelentené ki magát [3]. Maga volna a megtestesült és működő szövetség, Isten és ember megbonthatatlan egysége. Benne válna nyilvánvalóvá, hogy létre lehet hozni az élő, közvetlen istenkapcsolatot.

Ugyanúgy vándorolna, mint az Elsőszülött [4], tanítaná és gyógyítaná az embereket, s tanítványokat szerezne, akiket a maga követésére buzdítana. Ez a Fiú vagy Leány nem volna hivatásos mértékadó, és külsején sem látszana, hogy kit képvisel. Származási helye és előélete könnyedén lenyomozható lenne [5], többen ismerősként azonosíthatnák [6].

A „történelmi egyházak” vizsgálóbizottságokat küldenének a nyomába, és a világi hatalomnak se lenne közömbös, hogy mit mond, s mit csinál. A média azonnal lecsapna a nagy eseményre, és beindulna az országos találgatás: vajon Jézus reinkarnálódott-e, vagy csak szélhámosságról van szó. A hétköznapi élet „természetesen” nem állna meg, az emberek továbbra is elmennének dolgozni és tanulni, építgetnék a házaikat, s odaülnének megszokott tévéműsoraik elé [7].

Ennél azonban sokkal fontosabb, hogy ő maga hogyan mutatkozna be, és kikkel közölné az örömhírét. A névválasztás, mint Jézus esetében, rajta múlna, a megszólítandó réteget viszont mondanivalójának tartalma jelölné ki. Érdemben tehát ő sem foglalkozna gyermekekkel, mert azok még nem képesek az élet nagy kérdéseivel szembeülni. Sem papokat, sem híveket nem győzködne, hiszen a hivatásos vakokat nem lehet látókká tenni.

Nem a diplomok környékén fordulna elő, inkább – jelképes módon – oktatási intézmények előtt, hogy ezzel is nyomatékozza a gondolkodás fontosságát. Jézusnak is a Salamon-csarnok bejárata volt a kedvenc helye, ugyanilyen megfontolásokból. Ő sem diszkriminálna zsidók, keresztények és hitetlenek között, de semelyik egyházzal nem vállalna közösséget.

[1] Jn 12,44–50

[2] Mt 8,11

[3] Tm 27.

[4] Tm 13., 87., Mt 8,20; Lk 9,58; Isz 195/37

[5] Jn 7,28 – 9

[6] Mk 6, 3

[7] Mt 24, 37– 8a

Tanításaival, tetteivel, jelképes cselekedeteivel ő is gondolkodásra inspirálna. Megtiporna sok keresztény hagyományt, szentségtöréseket követne el, és több nagy embert is lerántana a piedesztálról. Nem tisztelné a formális tekintélyeket, nem keresné fel a hivatalos mértékadókat. Nem venne részt egyházi megmozdulásokon és nem csatlakozna politikai mozgalmakhoz. Nem vállalná fel egyének vagy közösségek jogi képviselését, azaz nem bíráskodna evilági dolgokban [1].

Leleplezné a vallási köntösbe bújtatott emberi konstrukciókat, lerombolva ezzel a Sátán műveit. Igyekezne mindenkit visszaterelni a széles útról a szoros felé. Rámutatna a vallási hierarchia felesleges voltára. Lelökné trónusáról a hitet, és az értelmet ültetné a helyére. Az ideigtartó boldogság helyett az örökösét ajánlaná. Nem a halál utáni üdvözülést kínálná, hanem az Életben maradáást.

Vigaszt és reményt helyett biztonságot nyújtana. Eddig megválaszolatlan kérdésekre is megfelelné. Ópiumosztogatás helyett az Élet kenyerét nyújtaná. Nem a sorssal való megbékélésre biztatna, hanem lázadásra. Perelne az egész világgal. Azt állitaná, hogy a vallás nem a társadalomba való beilleszkedés receptje. Sohasem a világból indulna ki, hanem a helyes istenképből. Felhívná a figyelmet arra, hogy az ember Isten lakhelyétől távol él.

Hazug istenkapcsolatok helyett az igazit ajánlaná. Az egyéni és személyre szabott kinyilatkoztatás vételére szólítana fel. Nyilvános működése idején „isteni szférát” biztosítana a keresők számára. Bűnöket bocsátana meg, és eloszlátná a tévhiteket. Felhívná a figyelmet arra, hogy evilág egy pokoli hely, mely személytelen erők irányítása alatt áll, a Sátán vezérlete alatt [2]. Rámutatna arra, hogy minden emberre elkerülhetetlen halál vár, ami nem természetes dolog.

Megcáfolná azt, hogy „Istennek képe a természet örök könyvében leírva vagyon”. Világnézeti szemléletváltásra ösztönözné. Azt hirdetné, hogy mindent újra át kell gondolni, előlről. Senkinek sem adna felmentést az újjászületés alól. Az emberi alapállás megváltoztatását kívánná: arccal a Jóisten felé kell fordulni. Választást szorgalmazna Isten és a világ között. Közölné, hogy minden bűn gyökere a világ szeretete [3].

Tanúságot tenne arról, hogy ez a világ rossz [4]. Bebizonyítaná, hogy hazugságra épül. Lerombolná a hazugság tartópilléreit, úgy, hogy nem maradna kő kövön. Külső (erkölcsi-etikai) megújulás helyett belső (értelmi) megigazulást követelne. Nyilvánvalóvá tenné, hogy az erkölcsi intelem már csak kegyelet, míg a megvilágosodás automatikusan tisztaságot teremt.

Közhírré tenné, hogy szellemi erőfeszítések nélkül senki se jut be Isten országába [5]. Hiába hirdetjük, szervezzük és védjük a hitünket, ha nem éljük. Kijelentené, hogy a vallás gyakorlása nem templomba járást jelent, hanem értelem vezérelte jó cselekedeteket. Nemcsak a családban s a gyülekezetben kell jó kereszténynek lenni, hanem első-sorban odakint, a világban. Se a gondolkodást, se a becsületes magatartást nem lehet megspórolni.

Azt állitaná, hogy az egyházi tisztségviselők felhatalmazása „emberektől van”, így az semmis. Felhívná a figyelmet arra, hogy a hivatalos mértékadók szolgálatnak nevezett uralkodással és bíráskodással töltik az idejüket, és „a hit védelmével” valójában a saját pozícióikat biztosítják. Mivel mindenük megvan, nincs szükségük az ismeret kulcsaira, így nem is tudnak semmit. Az istenkeresőket pedig azért üldözik, mert veszélyt jelentenek a számukra.

[1] Tm 73., Lk 12,13 (Mt 6,33; 23,2)

[2] Isz 57/129; 62/145

[3] Isz 29/90; 32/124

[4] Jn 7,7

[5] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113

Megmagyarázná, hogy a vallásalapítók emberi vágyakat adnak a Teremtő szájába. A teológusok saját nézeteiket vetítik bele Istenbe, sőt, megpróbálják önnön képükre formálni őt. Evilág Ura pedig örömmel segít nekik a háttérből, mert így ördögi Rendszerének szörnyűségeit Istenre és az emberre tudja kenni. Ily módon a hierarchia az Örök-kévaló nevében teszi lehetetlenné a közvetlen istenkapcsolat kialakulását.

Kimutatná, hogy az ember odaadja az örök életét egy tál lencséért. Az Élet helyett üveggyöngyökkel is beéri, mert azzal fizetik ki. A Hazugság Atyja persze „az egész világot” kínálja, de a megállíthatatlanul öregedő s véges életű ember legfeljebb a morzsákkal lakhat jól. Valójában semmilyen területet sem hódíthat meg, és semmit sem birtolhat. A fenyegetően közelgő halál mindent értelmetlenné tesz.

Közlőné, hogy Isten országát nem lehet biológiailag építeni. A sima születés nem garantál semmit, akkor sem, ha „kereszteléssel” van megfelve. Egy szava sem lenne a gyereknevelésről vagy az ifjúsági hitoktatásról. Nem eszményítené a családot s a házasságot. Azt mondaná, hogy a házasság csak a nemiség legalizálása, ami a világba integrálja az embert. Az istengyermeki státus viszont nem tűr korlátokat, nem hagyja megkötözni magát.

Mindenkit ráébresztene arra, hogy csak a halálnak nemz, és csak a pusztulásnak épít [1]. Az emberek utódaira halál vár, otthonuk pedig romhalmazzá válik. A homo sapiensnek a logika kősziklájára kell felhúznia a „házát”, és a saját lelkét kell életre nemzenie. Nem a hústestén kívül kell tevékenykednie, és nem mások érdekében. Azt az „országot”, amiről a Második beszélne, nem építeni kell, csak megtalálni.

Az ember igazi tragédiája az, hogy neki ugyanúgy nem hinne, mint Jézusnak.

A második eljövétel

Az Emberfi sok rejtélyes és ezért félreérthető dolgot mondott. Ha viszont tanítványokhoz méltóan használjuk az eszünket, akkor könnyedén rájöhetünk a kijelentések értelmére. A második eljövételt a kollektív tévhit a világvégével kapcsolja össze, s ha úgy vesszük, nem is teljesen alaptalanul.

Az őskeresztények, az egyre inkább eluralkodó páli teológia következtében, nagyon közeli időpontra számítottak. Minden évben várták a világraszóló eseményt. Ez egyszerre két problémát is felvet; egy magatartásbeli hibát, és egy illetékességi tévedést. Az Atya királysága ugyanis nem jön el, ha csak *várják* [1], és egyáltalán nem a világ számára köszönt be !

Második eljövételen azt értik a keresztények, hogy Jézus *a világvége alkalmából és személyesen* jelenik meg, s hogy akkor majd ítéletet tartva „rendet csinál”, megteremtve ezzel Isten Országának kereteit. Ebben a tévhitben nem nehéz felismerni a zsidó nemzeti várakozást, amely szerint az Eljövendő fogja helyreállítani a királyságot. Ez az elképzelés azonban geocentrikus és emberközpontú, amellet teljesen materialista.

A valóságban az történik majd meg, hogy az a Pneuma (Isten Lelke), ami életre nemződött Jézusban, valaki másban is működni kezd. Ez természetesen azt is jelenti, hogy az Emberfi (bizonyos értelemben) visszatér, hiszen csak az Atyából lehet meríteni, s ő is abból merített. Az új Fiú vagy Leány tehát ugyanazt tenné és mondaná, amit ő, és ugyanabból a célból. Nevezetesen, arra buzdítana mindenkit, hogy sürgősen tegyen szert igazi, élő istenkapcsolatra, a maga és az emberiség érdekében. Ezzel a nyilvános működést vállaló személlyel ugyanaz történne, mint az Elsőszülöttel. Másképpen fogalmazva: Isten Lelkét a keresztények épp úgy kiebrudalnák a világból, mint üdvtörténeti elődeik, mégpedig ugyanazért.

A második (és *n*-edik) eljövételnek két biztos vonatkozási pontja van, és egy esetleges. Ha Isten emberi Fiává/Leányává válunk, akkor számunkra eljön a világvége, a *keresők* számára pedig lesz második eljövétel. Hogy a világ mit profitál mindebből, az már esetleges dolog. Ha kíváncsiak vagyunk a második eljövétel hatására, akkor csak meg kell nézni, hogy milyen következményei voltak az „első királyságnak”, tehát Jézus fellépésének.

Mielőtt túlságosan elszomorodnánk, vegyük észre a biztos és megakadályozhatatlan pozitívumokat: az egykori názáreti ács királlyá vált, az Atya pedig Fiúhoz jutott ! Nem a megmenekülési rátával kell foglalkoznunk [2], hanem azzal, hogy bemenjünk a szűk kapun.

Egy Fiú-aspiránsnak azután lesz esélye hatást gyakorolni a világra, ha már végérvényesen istengyermeki státusba lépett. Éppen ezért elsődleges célja nem az emberek megtérítése, hanem az Atya megdicsőítése [3] kell legyen. Oktatni majd csak a tanítványait tudja, több-kevesebb sikerrel.

Második eljövétel tehát csak akkor lesz, ha az Emberfi követőre talál. Ez a Fiú vagy Leány fogja majd megismételni a nyilvános működést, az adott kor viszonyaihoz alkalmazkodva [4]. Ez a személy „Jézus nevében” (tehát istengyermekként) fog tevékeny-

[1] Tm 114.

[2] Lk 13,23–30

[3] Jn 9,3b

[4] Jn 14,12

kedni. Magyarán: Atyánk megdicsőülését e státus garantálja. „Jézus nevében” kérni egy dolgot annyit jelent, mint Gyermekként kérni valamit. Ez a viszony (az élő, közvetlen istenkapcsolat) a biztosítéka a „munkák véghez vitelének” [1], hiszen mindaz, ami jó, az Atyától jó!

Vajon Jézusnak milyen szerepe van a bekövetkező történetekben? Miért beszélt az ő második eljövételéről? Szerinte ő fog eleget tenni a kéréseinknek [2]. Vagy az Atya ad meg nekünk mindent? [3]. A válasz egyszerű: az Atya és a Fiú „egymásban” van [4], *azóta*, hogy az Elsőszülött egyesítette lelkét/szellemét Istenével [5].

Az Emberfi nem a saját nevében [6] tevékenykedett: őbenne az Atya működött [7]. *Minden* eljövételkor az Atya fog szóhoz jutni Gyermekében, vagyis az a Lélek/Szellem, ami a „kisdéd nyáj” [8] közös lényege. Amivé Jézus lett, az már öröktől fogva megvolt [9]. Ez a praexistens mag volt az igazi valója, s Jézus felismerte ezt! [10].

A tanítványok gyakran kérdezték: mikor látunk–értünk meg téged? Mikor „jössz el” a számunkra? Ilyenkor mindig azt válaszolta: majd ha újjászülettek [11]. Az összes kép, melyben gyermekek a példák, erre a csodás, másodszori [12] születésre utal.

Tehát a mi fejünkben lesz világvége, azaz fel fog számolódni addigi, helytelen világképünk. Ha eljön „az ország”, akkor a másik „országnak” – a sátáninak – mennie kell. Mindent más színben fogunk látni, új relációink támadnak. Sokmindent megértünk a Jóistenről, Teremtésről, az Isten Világáról, a Teremtményekről és a Tékozló fiúról is. El fogjuk tudni helyezni magát az embert is a palettán.

„Az egek föl fognak göngyölödni, és a föld is, előttetek. És aki az Élőből él, nem fogja meglátni a halált” [13]. Jézus egy izajási képet használ fel a „megzavarodás” [14] szemléltetésére: „Mint a könyvtekercs, összegöngyölödnek az egek, és seregük úgy lehull, mint a falevél, mint a szőlő, s mint a fügefáról a levél” [15]. Ez azonban csak egy kép, tehát a szinoptikusok borzasztó leírásait nyugodtan elfelejthetjük. *János okosabb*, az ő evangéliumában minden világos, ezzel kapcsolatban is [16].

Az Emberfi „királyságot” hagyott ránk, de annak trónusára nekünk magunknak kell – értelmünk segítségével – felkapaszkodni [17].

[1] Jn 14,12

[2] Jn 14,13–4

[3] Jn 16,23b–4

[4] Jn 14,7–11

[5] Tm 107.

[6] Jn 5,43 nevében = státusában

[7] Jn 5,19

[8] Mt 6,33–4; Lk 12,22–32; Jn 10,16; 17,20–1; Tm 22.

[9] Tm 18., Jn 8,14; 8,58

[10] Tm 2.

[11] Tm 36.

[12] Jn 3,3; Isz 172a/190 – 172b/207

[13] Tm 112.

[14] Tm 1.

[15] Izajás 34,4

[16] Jn 16,16–23

[17] Mt 19,28

Ezt cselekedjétek...

A Mester már a nyilvános működés során fel akarta szabadítani a tanítványait, de egyikük sem szerezte meg a bizonyítványt. A kereszthalál és a feltámadás okozta katarzis se volt elég az okmány átvételéhez. Emiatt egy hosszú megvilágosodási folyamat várt volna rájuk, ha Jeruzsálemben maradnak [1]. A Tizenkettő azonban a pásztorverés után haza szaladt Galileába [2], és csak a végső kurzus után tért vissza a Városba [3]. Sajnos, ez az oktatás sem járt eredménnyel, hiszen ezen az „utolsó utáni napon” is azt kérdezték, amit legelőször [4].

Azt megértették, hogy Jézus Isten fia, s ezért ő a Felkent [5], sőt a Tábor-hegyen azt is felfogták, hogy egyedüli mértékadóként felülírhatja Mózeszt és Illést [6]. Az igazi Szabadító helyett azonban a júdaizmus politikai Messiását látták benne. Következésképp a megszabadulás útja-módja homályban maradt, holott az Emberfi világosan beszél az evangéliumokban:

Szinoptikusok:

Evés közben Jézus fogta a kenyeret, hálát adott, megtörte, s ezzel adta oda a tanítványoknak: „Fogjátok, egyétek, ez az én testem !” Aztán a poharat fogta kezébe, hálát adott, odaadta nekik és ezt mondta: „Igyatok belőle mindnyájan ! Mert ez az én vérem, a szövetség vére, mely – a vétkek megbocsátása végett – sokakért ömlik ki. De azt is mondom nektek, hogy mostantól fogva a szőlőnek ebből a terméséből nem iszom addig a napig, amelyen annak új terméséből majd *veletek együtt* iszom Atyám királyságában” (Mt 26,26–9; Mk 14,22–5; Lk 22,14–20).

egyétek a testemet = asszimiláljátok engem, legyetek olyanok, mint én !

a szövetség = az Atya és Fiai–Leányai közti lényegi (lelki) azonosulás (vö. Tm 107.)

a vétkek megbocsátása végett = Jézus kereszthalála és feltámadása arra fogja indítani a tanítványokat, hogy ők is szerezzék meg az istengyermeki státust (Jn 12,24), s *ekkor* bocsátják majd meg előéletük vétkeit. Az Emberfi is így lett büntelen.

sokakért = nem mindenkiért, csak azokért, akik ténylegesen követni fogják Jézust

az új termés (mely kollektívan iható) = a Jézus után fellépő istengyermekek működéséről van szó. Az ő nyilvánosan véghez vitt nemes tetteik fognak „új termésnek” minősülni. Ezeket azonban az Elsőszülött közreműködésével végzik ! (vö. Jn 14,12–4; 15,1–8)

veletek együtt, Atyám királyságában = Jézus a tanítványok mesterré válását akarja kibőjtölni ! (vö. Lk 12,31–2)

mindnyájan egyétek-igyátok = akik követni akartok engem az életutamban (vö. Lk 9,23)

az én testem és vérem = ez az általam meghozott keresztáldozat teszi lehetővé a ti megmeneküléseket is, a feltámadás okozta katarzis által

[1] Lk 24,49 [2] Mt 26,30–2; Mk 14,27–8 [3] ApCsel 1,3–4 [4] ApCsel 1,6 [5] Mt 16,16
[6] Mt 17,1–7; Mk 9,2–8; Lk 9,28–36

Tamás:

Jézus mondta: Aki az én számból fog inni, olyan lesz, mint én; én azzá válok, aki ő. És azok, amik el vannak rejtve, kijelentetnek neki (Tm 109.).

(vö. 1Ján 3,24a; 5,12)

1. Ki fog Jézus szájából inni? (vö. Tm 75.)
2. A szomjúhozó ihat Jézus szájából.
3. A szomjúhozó boldog, mert kielégítették (vö. Mt 5,6).
4. Milyen vizet mér ki Jézus? (vö. Tm 12.)
5. Honnan tör föl az élet vize?
6. Mi jön ki Jézus szájából?
7. Jézus a kinyilatkoztatás forrása (vö. Tm 84.).
8. Ki volt Jézus?
9. Hogyan lehetünk mi is Isten emberi Fiai/Leányai?
10. Vannak dolgok, amik el vannak rejtve.
11. Ki rejtette el azokat a dolgokat?
12. Hova rejtette el?

János:

Bizony, bizony azt mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfi húsát és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az Élet. Annak, aki húsomat eszi és véremet issza, örök élete van, és én azt feltámasztom majd az utolsó napon. Mert húsom igazi étel és vérem igazi ital. Az, aki húsomat eszi és véremet issza, bennem marad, és én is abban. Minthogy engem az Élő Atya küldött el, és én az Atya által Élek, úgy aki engem eszik, Élni fog általam (Jn 6,52-8).

Emberfi = Jézus maga választotta neve, mely a státusát tükrözi

az Emberfi húsa és vére = a lényege, a státusa

aki eszi és issza = azonosul vele (a mivoltával)

feltámasztom = az országbeli halálból

az utolsó napon = amikor egyé teszi a kettőt (vö. Tm 107.)

igazi étel és ital = a státusom az, ami megment

bennem marad = ugyanolyan lesz, mint én (az Atya emberi Fia vagy Leánya)

és én is abban = mindent a tudtára adhatok, a közös nevező miatt

Jézus szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel tanított. Az utolsó vacsorán ugyanazt közölte tanítványaival, amit mindig, csak szimbolikus módon. Az aktust persze értelmezni kell, ahogy minden más igehelyet is. Terminológiájának ismerete nélkül nem boldogulhatunk, ezért készültek a fenti elemzések. Aki Pálhoz hasonlóan [1] nem akar megtanulni „jézusul”, az könnyen kollektív szövetségkötésre és általános bűnbocsánatra gondolhat. Az emberiség szintű megváltás tévtana mára már nagyon beivódott a zsidó-keresztény köztudatba, ám az ehhez hasonló dugványokat gyökerestül ki fogják tépni [2].

[1] 1Kor 11,23-6

[2] Mt 15,13; Jn 15,1-8; Tm 39.

Az Emberfi azt akarta kifejezésre juttatni, hogy ő áldozatot hoz tanítványaiért, és tőlük is hasonló áldozatot vár. Azt is világossá tette, hogy más felismerésre térés nélkül nincs bűnbocsánat [1]. A hívők által gyakorolt „áldozásnak” tehát se értelme, se célja nincs, mert semmiféle áldozatot nem hoznak, és más felismerésre sem térnek... Következésképpen bűnbocsánatban sem részesülhetnek ! Az ostya vételével nem kerül beléjük Isten, mivel hozzá Jézuson keresztül vezet csak út [2].

Őbenne tényleg ott volt az Atya, mert megteremtette vele a közvetlen kapcsolatot. Ezt mi is megtehetjük, ám ehhez nem kell se templom, se oltár. Az istengyermekség az egyetlen szentség, a többi nem használ semmit [3]. Az Örökkévaló sehol sincs jelen ezen a világon, kizárólag Fiaiban vagy Leányaiban nyilvánulhat meg. Ezt a jelenlétet a papi „átváltoztatás” nem realizálja, mivel az egész ceremónia Jézus egy meg nem értett szimbolikus tettén alapul.

Az ember igazi tragédiája az, hogy hatástalan rítusokban bízik.

[1] Lk 24,47b

[2] Jn 14,1-14

[3] Tm 52.

Utószó

Csak az „van”, aki gondolkodik az élet nagy kérdésein. A gyerek ezt nem teszi, így nem is vehetjük emberszámba. Felnőtté akkor válik, ha már ismeri a múlt és a jövő jelentését. Tapasztalatok nélkül összehasonlítási alapunk sincs, ennek hiányában viszont nem lehet ítéletet alkotni. A naivitás fokozatosan kopik le rólunk, például sokáig hiszünk a természet harmóniájában. Az öregség persze nem bölcsesség, a Dolgok megértéséhez mégis idő kell. A környezet hatalmának is muszáj ellene szegülni, mert személyiségünk kifejlődéséhez alakítanunk kell a körülményeinken. Aki csak sodródik az eseményekkel, az sose lesz szellemi ereje teljében. „Lelki tükör” nélkül magunkat se látjuk, így hiúságunk könnyen megvakíthat bennünket.

Az ember magas piederstálra állítja magát, mégis mélyen a homo sapiens szintje alatt él. Nagyon kevesen akarnak ismeretek birtokába jutni, pedig a tudatlanság bűn... A tájékozatlanságnak tudniillik oka van. Jómagam felekezet nélküli családban nőttem fel, gyermekkori környezetem se volt vallásos. Hittanra nem jártam, középiskolás koromban hitet nem igénylő életet éltem. A kereszténységről annyit tudtam, amennyit a hetvenes évek kultúrpolitikája megengedett a szépirodalom és a filmművészet számára. A júdaizmusról pedig még kevesebbet. Első Bibliámat nyolcvan forintért vettem egy antikváriumban, s néhány hét múltán ugyanannyiért adtam be egy másikba. Semmi se fogott meg benne, ezért úgy éreztem, hogy „pénzemnél vagyok”.

Ebből is látható, hogy a keresést sohase szabad abbahagyni. Egy török közmondás szerint: ha megáll a szekér, akkor utoléri a por. Jézus még szemléletesebben beszél erről [1]. Ostoba kritikákra se szabad hallgatni. A csodákról írott tanulmányom [2] után azt dűnnyögték a hátam mögött, hogy *miért kell megfosztani az embereket a hitüktől...* A tévhiteiktől igenis meg lehet szabadítani őket, az Emberfi is pont ezért jött [3].

Holtvágányokra sem érdemes rátérni... A zsidó–keresztény párbeszéd például ilyen dolog. Jézust mindkét vallás hívei megfeszítenék, ő ugyanis egyszerre közös nevező és botránykő azon a síkon, mely Mózes és Pál között húzódik. Ez az „üdv történeti egyenes” valójában egy olyan görbe, mely önmagába tér vissza. A zsidó–keresztény megbékélésnek egyébként újabb szép példája van. Állítólag az izraeli Moszad-főnök katolikus helyettest választott magának. Ő fog gyilkolni helyette szombaton.

A véresen komoly témák közepette illő azokra is gondolni, akik még álmvilágban élnek. Nekik más módon kell elmagyarázni az ember igazi tragédiáját. Ezért a kötet egy gyermekmelléklettel zárul. Mese vagy sem – ezt döntse el az Olvasó...

[1] Tm 93., Isz 110/216,7

[2] *Pintér István: Válogatott tanulmányok*, 5 – 10. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[3] Isz 57/129

A Szomorú Park

(mese, kizárólag gyermekeknek)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy Jóságos Nagypapa. Messze földön neki volt a legjobb szíve, szerették is nagyon a gyerekek ! Reggeltől estig Vidám Parkot épített nekik, valóságos játszóváros kerekedett belőle... Nem felejtett ki semmit, sőt, újabb és újabb mókás ötletei támadtak. A játék már a bejáratnál kezdődött, ezért szülők nem is mehettek be, de minek is mentek volna, hiszen minden ingyen volt: semmire sem kellett jegyet venni. Egy anyuka vagy apuka se aggódott a csemetéjéért, mert a Nagypapa mindenre gondolt: kiesni vagy leesni sehonnan se tudtak. A játékszereken fel lehetett ismerni keze nyomát, a legapróbb részletekre is gondja volt !... Örömet lelte a munkálkodásban, szívét-lelkét beleadta abba, amit csinált. Valamiképpen benne is volt a játszóvárosban: mintha az ő szeme fénye csillogott volna a sima felületeken.

Jöttek is a gyerekek ezrével a Vidám Parkba, különvonatok hozták őket mindenfelől. A Nagypapa a bejáratnál kapukulcsokat osztogatott, így hát, aki akart, rögtön be is mehetett. No persze, minden gyerek be akart menni: bolondok is lettek volna kint maradni. Aki pedig egyszer már bent volt, az aztán már ki se jött. A Nagypapa bárkit beengedett, semmi csavarosat nem kérdezett próbaképpen, a kapukulcsot sem kellett kiérdemelni. Tudta, hogy a rossz gyerek nagyon ritka, s előbb-utóbb az is megjavul. Ezért már a bejáratnál mindenki kapott egy csodakalapácsot, szakasztott olyat, mint ami a Nagypapának volt. Így hát, ha valaki már minden játékot kipróbált, tovább építhette a Vidám Parkot. Ez volt a legkülönb moka: új játékokat csinálni a többi gyereknek.

Sajnos, nagy néha jött egy-egy nevetlen is. Úgy százezerből kettő. Ezek nem kérték a kapukulcsot, csak a csodakalapácsot. – Majd én építek magamnak Vidám Parkot – mondták –, jobbat is, mint ez... – Hiába magyarázta nekik a Nagypapa, hogy a csodakalapács arra való, hogy tovább építsék vele a játszóvárost, nem hallgattak rá. Ilyenkor nagyon elszomorodott, mert tudta, hogy annál, amit ő csinált, csak rosszabbat lehet összeszabálni. A csodakalapácsot persze odaadta, mert minden érkező gyerekre várt egy, már jó előre rá volt írva a nevük. Senkiét sem adhatta másnak, s kinek-kinek meg kellett kapnia jogos tulajdonát. Éppen ezzel az ajándékkal fejezte ki a Nagypapa, hogy ő milyen, s mit szeretne.

De nem sokáig maradt bánatos, mert hetente milliónyi gyerek érkezett, s arról a néhányról átmenetileg meg is feledkezett. Persze, mikor egy idő után visszasomfordáltak a kapuhoz, rögtön rájuk ismert. Tudta ő jól, hogy előbb-utóbb megkerülnek, mert mindenképpen rájönnek arra, hogy az ő tanácsai nélkül nem lehet Vidám Parkot építeni. A csodakalapács önmagában kevés, be kell menni a játszóvárosba is. A többi gyerek is csak akkor kezdte azt használni, mikor már kipróbált minden játékot. Mire végigjárták a Nagypapa Vidám Parkját, már nem is kellett elmagyarázni nekik a játékszabályokat... Láttak mindent, kiismerték az észjárását, úgyhogy hozzá hasonló módon tudtak ügyni. A végén már nem is mondta volna meg senki, hogy ki építette tovább a játszóvárost: a Nagypapa vagy ők.

Annak a pár önfejlő gyereknek viszont nagyon rövid ideig tartott az öröme. Hamar csalódtak a saját erejükben, utána meg már csak úgy tessék-lássék csinálgatták a Vidám Parkjukat. Kopácsolnak a csodakalapáccsal, ha már elkezdtek, de nem sikerült semmi, legalábbis nem úgy, ahogy azt elképzelték. Sokáig nem is mertek a Nagypapa szeme elé kerülni, és ez bizony pokoli érzés volt... De aztán eszükbe jutott, hogy a Nagypapa, mikor otthagyták őt, felakasztotta a kapukulcsukat egy nagy szögre. Az most is ott lóg a bejárat mellett ! Várja őket, de elcsenni lehetetlen... Nincs más hátra, szépen el kell kérni a Nagypapától. Ő pedig ilyenkor ki is kereste az övét, tudniillik néhány kulcs mindig lógott a szögön. Úgy százezer gyerekből kettő.

Eördögh Béci is a neveletlenek közé tartozott. Elkezdte építeni a saját Vidám Park-ját, mindjárt a Nagypapa játszóvárosa mellett. A Nagypapától kapott telkén dolgozott, és építőanyagot is talált bőven, mert a csodakalapács mellé az is járt. Béci magas kerítéssel vette körül a birtokát, még kupolát is húzott rá fekete ponyvából, úgyhogy nem is lehetett látni; mit csinál. A játszóvárost bővíteni akaró jó gyerekek nem tehettek mást; kihagyták azt a részt, ám teljesen körülépítették. Amikor szétnéztek magas tornyaikból, láttak még a távolban két-három hasonló sötét kupolát, de mi volt az a hatalmasnagy játszóvároshoz képest...

Béci gőzerővel munkálkodott: hatalmas dőrejek rázták meg a fekete ponyvát. Néha villanások szűrődtek ki rajta, és valami furcsa szag terjengett a kerítés körül. Valóságos káosz lehetett odabent... Kész akart lenni szombatra, mert hétvégén jött a legtöbb gyerek a játszóvárosba. Meg is érkezett a vonat, s a mozdony olyan hosszú szerelvényt húzott, hogy az utolsó kocsi éppen Béci Vidám Parkja előtt állt meg. Özönlött le róla a sok gyerek, egyenesen befelé! Eördögh barátunk persze nem állt oda a kapuba, mert tudta, hogy senki sem téveszteni össze őt a Nagypapával. Csodakalapácsát se akarta odaadni – hogysisne! – kulcsa meg neki sem volt.

A sok vidéki gyerek ámult-bámult, nagyon tetszett nekik minden, mert még soha sem láttak játszóvárost... Ez pedig az volt, hiszen ott díszelgett a bejárat fölött, hogy: *Vidám Park, cég. tul. Eördögh.* Hát, lehetett is benne játszogatni, nem azt mondom, hogy nem, de valahogy semmi sem volt az igazi. A bicikliket folyton hajtani kellett, a szánkót meg húzni. A tévéből nem jöttek ki a mesefigurák, és nem is lehetett a történetben szerepelni. A madarak túl magasan repültek, a nyuszik folyton elszaladtak, és a halakat képtelenség volt megsimogatni. A jég túl síkos volt és nagyot ütött. A rádiónak nem válaszolhatott senki, telefonon keresztül pedig soha nem jött ajándék. Fürdeni csak jó időben lehetett, s a víz hamar mélyült. Esőben nem volt jó labdázni, ha meg fűjt a szél, lehetetlenség volt tollasozni. A véletlenül letört virágszálakat meg senki sem tudta visszaragasztani. Folytathatnám még sokáig, de minék...

A legtöbbben hazaindultak, de közülük sokan nem találták meg a kijáratot. Eördögh Béci ugyanis szándékosan labirintust épített: minden hegy után völgy volt, és minden völgy után hegy következett. A nagy Vidám Park zeg-zugaiban gyerekek próbáltak meg tájékozódni, de az lett a vége, hogy még egymást is elveszítették. A dzsungel közepén csak ketten maradtak: Szálas Ádám és Aranyosi Éva. Ádám egy magas fa tetején ücsörgött és keservesen sirt. Azt hitte, hogy már sose talál ki a rengetegből. Két hüppögés között furcsa csobbanást hallott, ezért reménykedve kijebb mászott az ágon. Így látta meg Évát, aki a patakparton gubbasztott, és bánatában kavicsokat dobált a vízbe.

Lélekszakadva mászott lefelé Ádám, azzal sem törődött, hogy itt-ott lehorzsolódott a bőre. Ismerte Évát, mert egy kupében ültek a vonaton. Még le se huppant a földre, már futott is feleje, magában keresgélve a megfelelő szavakat. Amint odaért hozzá, az égnek lökte két karját, és hagyta kitörni magából a lelke mélyéről jövő érzelmeket: – Hol a csudában voltál?! Már mindenhol kerestelek! Tüvé tettem érted az egész dzsungelt! Te meg itt ülsz és szórakozol... Ha nem tudnád; miattad van az egész! Te mondtad, hogy az utolsó kocsiba szálljunk, a jegyekért is te álltál sorba. Csak tudnám, hogy miért volt olyan fontos idejönni... Ezt aztán jól elintézted!

Éva szegény, csak hallgatott, úgyse tudott volna szóhoz jutni... Szálas Ádám felbukkanásával legalább elmúlt az ijedtsége. Az erős fiú közelében mindjárt jobban érezte magát. Majd együtt rátalálnak a többiekre, és addig is biztonságban lesz... Előbb-utóbb kisüt valami okosat, és ha ügyesen rávezeti Ádámot, akkor a fiú azt gondolja, hogy azt ő maga találta ki. Ha nem ezt hinné, akkor persze akármit is javasolna, semmi se lenne jó. – Igen, én vagyok az oka, ha te mondd... De most guggolj le, hogy ki tudjam szedegetni a hajadból a bogácsokat...

Eközben szürkület ereszkedett a vidékre, észrevétlenül leszállt az éj, hunyorogni kezdtek a csillagok, s a holdfény beterítette a tájat. Egymáshoz bújva aludtak el, görcsösen szorongatva a másik kezét, mert bizony kicsit féltek. A Vidám Park távoli zugaiban hasonló kis párok szuszogtak, tisztára olyanok voltak, mint Ádám és Éva, csak a bőrük nem fehér volt, hanem sárga, vörös, barna és fekete.

Amíg a gyerekek aludtak, Eördögh Béci fel s alá járkált vidám parkjának kapujában. A Nagypapát igyekezett utánozni: fel-feldobta csodakalapácsát, s a nyelénél fogva kapta el. – Majd én eldöntöm, hogy mi a jó és mi a rossz – dörmögte magában. – Minek folyton bővíteni a játszóvárost, elég, ha egyszer én felépítem... A gyerekek meg örüljenek, hogy kapnak egyet, készen. – Nagyon igyekezett visszaemlékezni, hogy mit látott és hallott a Kapu rácsain keresztül, mert bizony nem volt honnan másolnia, csak a Nagypapától.

Azt már eleve elhatározta, hogy csodakalapácsot senki sem fog kapni, még egy icike-picikét sem. Az ő vidám parkjában csak ő hozhat létre valamit. A gyerekek majd ámulnak a sok csodás dolgon, és úgy fogják bámulni őt, mintha Nagypapa lenne. Sok kis szolgálja lesz, akik közé savanyúcukrot szór, ha leborulnak előtte. Aki pedig nem hajlandó hajbókolni, az megnézheti magát. Az olyanok nem kapnak semmit. Erre akár mérget is vehetnek.

A Nagypapa, az igazi Vidám Park kapujában, feltette a szemüvegét, úgyhogy onnan messziről is jól látta Bécit. Szomorúan megcsóválta a fejét, aztán az éppen előtte álló gyerekhez fordult: – Megint egy botcsinálta generális... Tudod, olyan ez, mint az újoncbevonulás. Jön a sok civil a laktanyába, ellátják őket egyenruhával, felszereléssel, fegyverekkel... Következne a kiképzés, de az egyik azonmód tábornoknak képzeletét magát, és a saját szakállára kezd el harcászni. Képzelted, mit zúdít a saját nyakába, nem is beszélve a rábizottaktól...

– Hát nem kötelező részt venni a „kiképzésen”? – kérdezte a gyerek, a válla fölött a játszóváros bejáratára pillantva. – Tudod, mindenkinek meg kell adnom a választás lehetőségét – válaszolta a Nagypapa. – Egyszer, itt, a kapu előtt... A szabad akarat gyakorlása nélkül nem az ő döntésük volna... Sőt, szabad akarat hiányában nem is lenne nevük, azaz nem is élnének... De ezt te még nem értheted, mert még nem adtam a kezébe a csodakalapácsodat, amire rá van írva a neved. Bécit is csak akkor ítéld el, ha már a kezében érezted a nyelét... Van, akit megrészegít a korlátlan szabadság. Nagyám a kísértés...

– És nagy a kockázat is – nézett fel komolykodva a gyerek a Nagypapára, aki mosolyogva mondott neki ellent: – Százezerből kettő ha elmegy, de ők is visszajönnek. Hosszú távon nem vész el senki. Ebben biztos lehetsz. – De hát... az ott... egy igazán Szomorú Park – mutatta a gyerek. – Ne csak arra nézz, hanem erre is! – intett a Nagypapa az óriási játszóváros felé. – Hallod ezt a boldog zsivalyt? Ha gépek lennének odabent, akik nem tudnak jó és rossz között választani, akkor síri csend lenne. Temető vagy Vidám Park? Én már választottam...

Hát, ez tényleg könnyű döntés. Csakhogy... – Ott gyerekek is vannak, akik játszani szeretnének, de nem tudnak! – A Nagypapa megtörülte a szemüvegét és csendesén így szólt: – Azok is az én gyerekeim. Amit Béci velük tesz, azt velem teszi. Én szenvedek bennük, de te ezt most még nem értheted... – A gyerek toporgott egy kicsit és Eördögh irányába fordult. – Szólj neki, Nagypapa, hogy rosszat csinál! – Én már szóltam. Többször nem tehetem. – Akkor majd szólok én! – toppantott mérgesen a kis ember, de észrevette, hogy még mindig üres a keze. – Vagy valaki a Vidám Parkból... – Az olyan lenne, mintha én szólnék – ingatta a fejét a Nagypapa. – Elvennénk a szabad akaratát. Egy Eördögh birodalmába nem lehet felülről belenyúlálni.

Béci bezárta maga mögött vidám parkjának kapuját, a kulcsot pedig a nyakába akasztotta. Ide ugyan be nem surran senki, az ő világában lehetetlen csak úgy észrevétlenül megjelenni. Még egy táblát is kilógatott a kilincsre:

K O Z M O S Z

(Nem átjáróház !)

A kupolaszerű fekete ponyva alatt sűrű sötétség honolt, ezért elkiáltotta magát: *Legyen világosság !* Mindenfelé apró, mesterséges fények villantak fel, Béci csillagoknak nevezte el őket. Most látta csak, milyen óriási a birodalma: a csillagok között rémisztő űr tátongott. Ez az üresség barátságtalanul hideg volt, ezért lehelni kezdte. A légáramlattól megpördültek a csillagok, s elindult az egymás körüli forgás is. Béci rákoppintott a legközelebbire a csodakalapácsával, erre nyolc-tíz kis darab törött le belőle, amelyek bolygó mozgással keringtek tovább csillaguk körül. Akármelyikre is csapott rá, ugyanez lett az eredmény, sőt, ha egy bolygó darabra ütött, arról is levált egy-két részecske.

Nagyon élvezte a csapkodást, rövidesen mindenfelé csillagdarabkák röpködtek: holdak, üstökösök és meteorfelhők. Sajnos, tobzódásának megett az eredménye is. Az egyes részecskék mozgása kiszámíthatatlanná vált, kölcsönösen vonzották és taszították egymást, gyakran bele is ütköztek abba, ami az útjukba került. A bolygók és a holdak voltak a legsebezhetőbbek; mély kráterek vájódtak beléjük, ha pedig túl heves volt a találkozás, szét is robbantak. Béci nem törődött mindezzel, az általa létrehozott rendszer bonyolult, önálló életet élt.

Az építőanyag, amit a Nagypapa telkén talált, csuda jó volt: bármit lehetett belőle csinálni. Élt a keze alatt, szinte arra várt, hogy felemelje magához és nevet adjon neki. Ő azonban megerőszkolta az anyag szerkezetét, másképp próbálta elrendezni, s ezért az új tulajdonságokat mutatott. Ilyen új tulajdonság volt, hogy egy idő után „meghalt”, azaz visszarendeződött alapállapotába, kibújva a ráerőltetett formából. A csillagok egy univerzális órához igazodva egymás után kihunytak, Bécinek rendszeresen újakat kellett fellobbantania.

Először egy közepes bolygón ütött tanyát magának a csodakalapácsával. Az égites-tet EB 1-nek nevezte el, saját nevének kezdőbetűit használva. Felmarkolt egy marék port és gyúrogatni kezdte. Tudta jól, hogy önmagához hasonló, éntudattal rendelkező, értelmes lényt teremthetne belőle, akinek aztán *igazi* nevet adhatna, de nem ez a cél vezérelte. Senkinek sem szándékozott szabad akaratot biztosítani, az ezzel járó lehetőségekkel, köztük a továbbteremtési képességgel. Hogyné ! Igazi szemekkel és fülekkel láthatnák és hallhatnák a Nagypapát, igazi lábakkal odamehetnének hozzá, igazi nyelvvél beszélhetnének is vele. Ép ésszel rájönnének és bizonyítani is tudnák másoknak, hogy a Nagypapa és a Vidám Park nem mese, hanem tényleg létezik, s hamar kikövetkeztetnék azt is, hogy a Nagypapa jóságos, és nem is lehet más.

Az ő birodalmában senkinek sem lehet annyi esze, mint neki, senki sem kaphat igazi nevet. Teremtményei csak némi öntudattal rendelkező, valódi lehetőségekkel nem bíró, szabad akaratuktól megfosztott bábok lehetnek. Beszélő és mozgó játékszereken fog uralkodni, azt csinálják majd, amit ő akar. Lesz valamiféle nevük, többeknek ugyanaz, tompa és lényegében használhatatlan érzékszerveket kapnak, s valami szűk mozgásteret. Szaporodással fogják újratermelni önmagukat: tulajdonképpen mindig ugyanazok a típusok állnak majd a rendelkezésére.

A zsinóron rángatott kis bábuk azt fogják hinni, hogy a Nagypapa Vidám Parkjában vannak, s bármi történjék is, Ő gondot visel rájuk. Sokáig azt képzelik majd, hogy ez a park tulajdonképpen vidám, hiszen annak kell lennie, ha egyszer a jóságos Nagypapa csinálta. Legfeljebb, egy idő után azt feltételezik, hogy „az öreg” néha ad és néha elvesz, hol büntet, hol jutalmaz. Igazából majd ő, Béci, teszi próbára őket, itt is-ott is beleavatkozik evilág történéseibe. Megtanulnak csodákban és angyalokban hinni, természetfeletti dolgokban reménykedni. No, a Természet se lesz valami természetes rendszer, arról kezeskedik...

El kell hitetni a tökfilkókkal, hogy a teremtés egyszeri és befejezett dolog, mi több: az ő érdekükben történt. Ők a teremtés koronái, sőt, olyanok, mint a Nagypapa, illetve ő is hozzájuk hasonlít. Magától értetődőnek veszik majd, hogy szabad akaratuk van, persze, csodakalapács nélkül nem bírnak igazi lehetőségekkel. Ennek ellenére meg lesznek győződve arról, hogy egyedi és megismételhetetlen lények, körülöttük forog minden, és bolygójuk a világ közepe. Ez a materializmus fogja gúzsba kötni őket !

A Nagypapa eközben már a sokadik gyereknek nyújtotta át az őt megillető csodakalapácsot. Korábbi beszélgetőpartnere még mindig ott toporgott, nem akarván megbékelni a helyzettel. – Majd lesz valaki, aki belülről száll szembe Bécivel – vigasztalta őt a Nagypapa. – Azok a gyerekek előbb-utóbb felnőnek. Lehet, hogy külső segítség nélkül is lebontják a Szomorú Parkot.

- ...Belülről ? Azok a gyerekek ? Hiszen én is velük jöttem !
- Velük ? – lepődött meg a Nagypapa.
- Igen, igen ! Csak amikor megállt a vonat, én előreszaladtam megnézni a mozgonyt... A többiek az utolsó kocsiban ültek, és mostanra már bementek... oda.
- Utánuk akarsz menni, hogy segíts rajtuk ?
- Igen, Nagypapa.
- Hát, be tudnál éppen surranni Béci háta mögött, mert olyan magasan hordja az orrát, hogy beleszne az eső. De mit akarsz ott mondani? Ha előtte nem mész be a játszóvárosba, miről fogsz nekik mesélni ?
- Hát, bemegyek...
- Bizony mondom, ha bemész, ki nem jössz. Onnan még senki sem jött ki, semmi pénzért.

Tanácsstalanul szemlélték egymást, aztán a Nagypapának mentő ötlete támadt. – Tudod, mit? Áll itt a kapun belül egy eligazító térkép, ami azt mutatja, hogy hol, milyen játéklehetőségek vannak. Ha azt végignézed, akkor többet fogsz tudni a Vidám Parkról, mint bárki odalent. Kérdés, hogy lesz-e erőd kijönni. Ha igen, akkor véghez viszed azt, amit mind a ketten szeretnénk. De ha bent maradsz, akkor sem hibáztatlak. Nekem az is győzelem.

Ezzel sarkon fordult, és elkezdte igazgatni a szögön lógó kapukulcsot, ami Eördögh Béci valamikori visszatérésére várt... A Nagypapa persze csak azért szöszmötölt, hogy elegendő időt biztosítson a gyereknek. Aztán megérezte, igen, semmi kétség, már mögötte áll. A csodakalapácsot átnyújtva szinte magának mondta:

- Íme, az én szeretett fiam, akire büszke vagyok.

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on–line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e–mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból elsők, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.